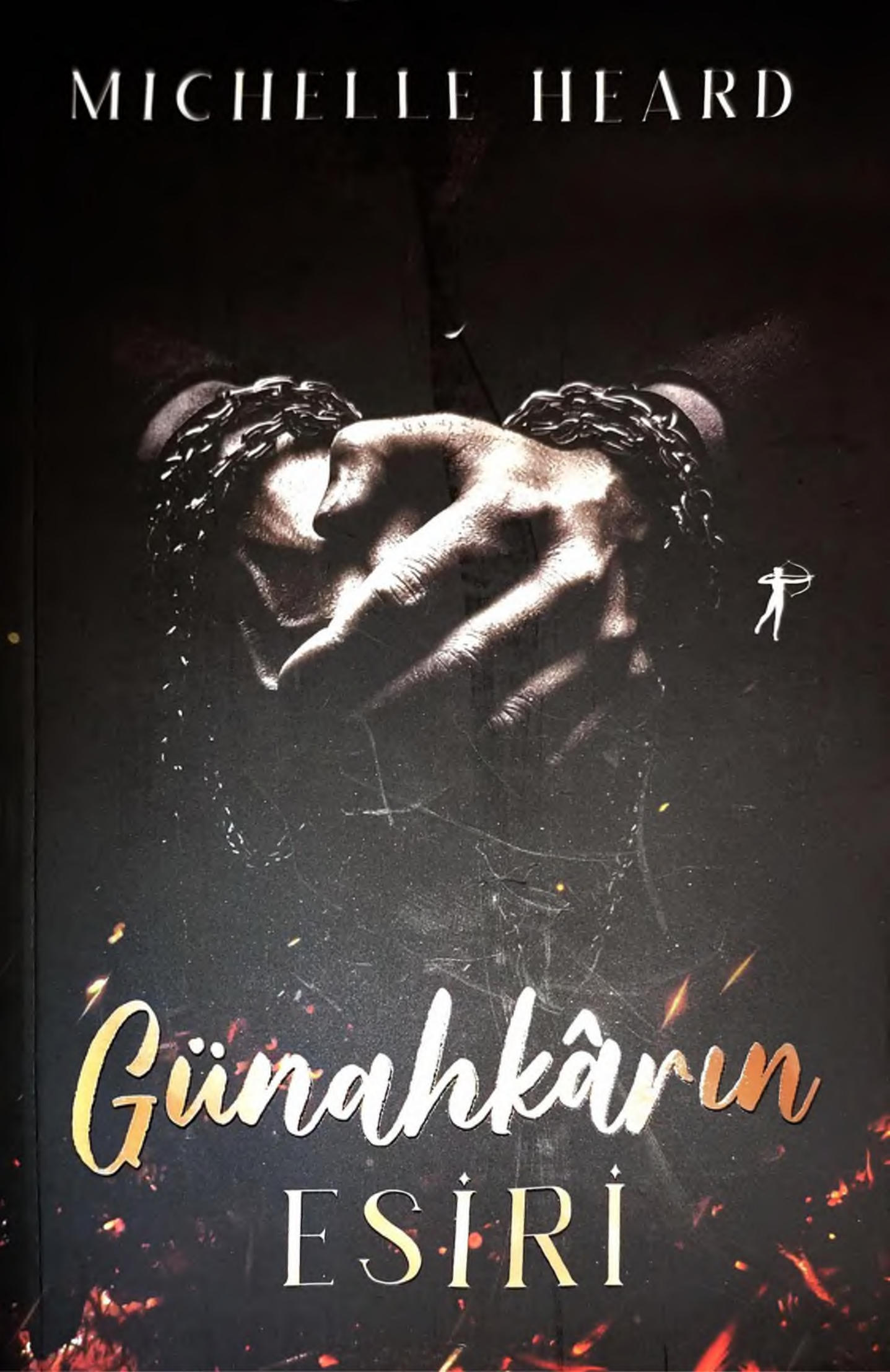
MICHELLE HEARD

Günahkârın Esiri

Tüm ailemin, gözlerimin önünde Teşkilat tarafından katledilmesi kalbimde derin yaralar açmıştı. Ancak Bratva lideri beni esir aldığında kâbus gibi günlerin daha yeni başladığını anlamıştım.

Viktor Vetrov. Acımasız, sert ve herkes tarafından korkulan bu adam, bana özgürlüğümü vadediyordu. Ancak tek bir şartı vardı: Üç yıl boyunca onunla yaşamam gerekiyordu.

Bu adamla aynı evde esir tutulurken onun, söylendiği kadar korkutucu olmadığını fark etmeye başlıyordum. Ailemi katleden bu adama karşı duyduğum çekim yüzünden utanmalı mıydım?

Sonunda özgürlüğümü kazandığımı sandığım anda kendimi yeni bir kâbusun ortasında buldum. Ailemin yaptıklarının bedelini ödemek için yaşlı bir adamla evlenmek zorundaydım. Tek umudum Viktor'du. Yaşlı canavara mı teslim olmalıydım, yoksa ailemi yok eden çekici şeytana mı sığınmalıydım?

0585744 ZSI
THG
0585744
ZSI

SERİNİN DİĞER KİTAPLARINI HÂLÂ OKUMADINIZ MI?

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786258 667394

Çeviren: Gülce Arman

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

YAYIN NO: 2761

GÜNAHKÂRIN ESİRİ
Günahkârlar Serisi
Michelle Heard
Orijinal Adı: Captured by a Sinner

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Gülce Arman
Editör: Doğa Özfırat
Son Okuma: Ezel Bıldırcın
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Ağustos 2026
ISBN: 978-625-8667-39-4
Sertifika No: 43949

Günahkârın Esiri
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Captured by A Sinner
© 2022, Michelle Heard

Kitabın Türkçe yayın hakları ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

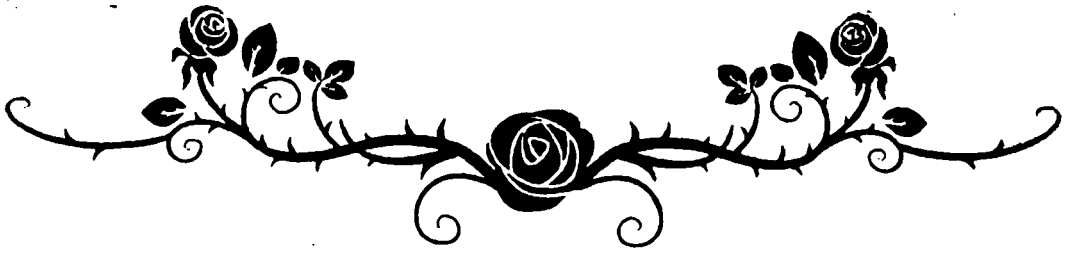
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sokak.
No.16/C Zeytinburnu / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

İçerik Uyarısı

Bu kitapta cinsel taciz, kaçırılma, işkence ve tetikleyici olabilecek cinsel sahneler gibi hassas konulara yer verilmektedir. Bu konularla ilgili içerikler bazı okurlar için rahatsız edici olabilir. Okumaya başlamadan önce bu unsurların dikkate alınması önerilir.

Bölüm 1

Rosalie

Viktor, 25. Rosalie, 17.☆

Çalışmaktan yorgun düşmüştüm. Tanrı'ya şükür ki bitmişti ve geriye sadece mezuniyet günü kalmıştı.☆

Her zaman uyumaya niyetlendiğimde giydiğim dar şortumu ve kısa tişörtümü giydim, yatağıma uzandım ve kulaklıklarımı taktım. Yüzüstü yatıp hazırladığım listeye bakarken en sevdiğim şarkıları tekrar tekrar dinledim.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bali. Portekiz. Yunanistan. İtalya. Ya da belki Finlandiya, Norveç ve İzlanda'yı ziyaret etmeliydim. Bir de Japonya, İskoçya ve İrlanda vardı.

Kahretsin, seçim yapmak çok zor.

Hayatımın geri kalanında ne yapacağıma karar vermeden önce bir yıl ara verip hayalimdeki bazı yerlere seyahat etmeyi planlıyordum. Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Sonunda okuldan kurtulmuştum ve istediğim her şeyi yapabilirdim ama bu *her şeyin* ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum.

Ailem zengindi, bu yüzden çalışmam gerekmiyordu. Sosyete hayatı yaşayabilirdim, hayır işleri yapabilirdim ya da eğitimime devam edebilirdim. *Off.* Sonuncuyu unutun. Uzun bir süre okulla ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Kulaklarımda çınlayan müzikle, düşüncelerim kumlu plajlara, bütün gece süren partilere ve geç saatlere kadar uyuma fırsatına daldı.

Akdeniz. Kaleler. Şelaleler.

Harika olac—

Kulaklığım kulağımdan çekildiğinde anında kaşlarımı çattım. "Ne oluyor?" Omzumun üzerinden bakarken sanki her şeyi anlama yeteneğim bir anda yok olmuştu.

Öylece karşımdaki adama baktım.

Silah sesleri duyuluyordu.

Aman Tanrım. Yatak odamda yabancı bir adam var.

Bir saniye içinde olayla ilgili her şeyi algılayabilmiştim.

Koyu kahverengi saçları. Gece kadar siyah gözleri. Taştan oyulmuş gibi görünen güçlü çenesi.

Uzun boyluydu. *Çok uzun boylu.* Vücudu kaslıydı. Hantal değildi ve ikinci bir deri gibi göğsüne yapışan siyah uzun kollu tişörtün altında karın kasları olduğu belliydi.

Absürt derecede seksiydi ve okuldaki çoğu kızın bir saniyede külotlarını indirebilecekleri kadar kötü çocuk havası yayıyordu.

Ama bu durumda seksi ya da rüya gibi bir şey yoktu.

Aniden ürperdim ve panik duygusu duyularımı ele geçirmeden hemen önce adamın gözlerinin vahşetle dolu olduğunu fark ettim. Harekete geçmeye hazırdı. Sağ elinde bir silah vardı.

Hay aksi. Kahretsin.

Korku damarlarıma yavaşça yayıldı, sonra ani bir panik dalgasıyla öyle bir sarsıldım ki yataktan düştüm.

Ayağa kalkarken nefesim dudaklarımdan hızla çıkıyordu. Kalbim, sanki daha hızlı hareket etmem için beni teşvik edercesine göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu.

Kapıya doğru fırladım ama güçlü bir kol belimi sarınca ayaklarım yerden kesildi. Sırtım onun sağlam göğsüne çarptı ve beni kolayca tutan vücudundaki gücü hissedince dehşet dolu bir çığlık attım.

"Dediğimi yaparsan buradan sağ çıkarsın." Sıcak nefesi kulağıma değince açıkta kalan her zerrem titremeye başladı.

N-Ne?

Dudaklarım aralandı, ciğerlerim açgözlü bir arzuyla sert bir nefes alırken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hayatta kalma içgüdüm devreye girmişti, uzaktan rastgele patlayan silah sesleri geliyordu ve vücudunun ısısı dayanılmazdı. Sanki beni ateşe verebilecekmiş gibi hissediyordum.

Ona karşı direndim ama bu sadece belimdeki kolunu acı verecek kadar sıkmasına sebep olmuştu. Şeytan tarafından ele geçirilmiş bir insan gibi kendimi kurtarmak için mücadele ediyordum. Vücudum kıvranıyor, bükülüyor, tırnaklarım onun kolunu ve elini parçalıyordu.

Nefesim yakıcı bir hırıltıdan ibaretti, kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu.

Tek ve basit bir hareketle beni kalın, yumuşak halının üzerine fırlattı. Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalınca panik içinde bir çığlık attım. Parmaklarıyla güçlü bir şekilde boğazımı sıktı ve soğuk metal silahını alnıma dayadı. Kaslı bacaklarını üzerime koydu, üst vücudu sabit ve saldırıya hazırdı.

Dehşet, yıkıcı rüzgârlar gibi üzerime çöküyordu.

Ellerimle bileklerini kavradım ve ruhumdan kopan çaresiz bir çığlık attım.

"Sakin olsana lan," diye bağırdı sertçe. Ses tonu derin ve tehditkârdı, acı ve ölümden başka bir şey vadetmiyordu.

Nefesim dudaklarımdan şiddetle çıktı, kocaman olan gözlerim onun sinir bozucu, karanlık ve acımasız gözlerine kilitlendi. "Bebeni bırak," diye yalvarırken sesim dehşetle doluydu. "Lütfen."

Derin bir nefes alıp, "Sakin ol. Dediklerimi yaparsan buradan sağ çıkarsın," diye tekrarladı.

Nereden?

Vücudum o kadar gergindi ki kaslarım protesto edercesine ağrıyordu. Sesim, hissettiğim kadar savunmasız çıkmıştı. "Neler oluyor?"

Yavaşça başını sola eğip gözlerini yüzüme dikti. Bana bakışları, korkumu on kat daha artırmıştı.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Boğazımı sıkan eli, okşama gibi hissedilecek kadar gevşedi ve sonra, "Seni bırakacağım. Ama sakın kaçmaya çalışma," dedi.

Hayatta kaçmam.

Titreyerek başımı salladım, böylece benden uzaklaşacaktı.

Yirmili yaşlarının ortalarında gibi görünen adam, fazla çaba harcamadan ayağa kalktı. Silahını artık bana doğrultmuyordu, kolumu tutup beni ayağa kaldırdı.

Dilimle kurumuş dudaklarımı ıslatırken gözlerim en sevdiğim kitapları okuduğum cumbalı pencereyle kapı arasında gidip geliyordu.

Tam o sırada kapıda başka bir adam belirdi. Beni esir alan adamdan biraz daha yaşlı görünüyordu ama aynı şekilde tehlikeliydi ve ağır silahlar kuşanmıştı.

Kahretsin. Biriyle savaşmak bile zor... Ama ya iki kişiyle?

İlk şok dalgası geçmeye başlayınca saldırıya uğradığımızı anladım.

Ben bir mağarada yaşamıyordum. Ailemin ne iş yaptığını biliyordum. Büyükbabam Cosa Nostra'nın bir üyesiydi. En azından babam bir araba kazasında ölene ve Chicago'ya, sonra da Kanada'ya taşınana kadar öyleydi. Altı yıl önce babamı kaybettiğimde tüm hayatım değişmişti ve tek arkadaşım olan Alissa'ya veda etmek zorunda kalmıştım. Chicago'dan Kanada'ya taşındıktan sonra hiç gerçek arkadaş edinemediğim gibi Alissa ile de iletişimimiz kopmuştu.

Mafyanın varlığını hep biliyordum ama hiçbir zaman işlerine doğrudan karışmadığım için şu anda bu durum beni çok korkutuyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Onları dinleyip bu saldırıdan sağ kurtulmayı mı ummalıydım, yoksa karşı koyup kaçmaya mı çalışmalıydım? Büyükbabam ve Ricco amcam neredeydi?

Onların karşı koyduklarına emindim. Belki içlerinden biri beni kurtarmaya gelirdi. Ya da ailemiz için çalışan birçok korumadan biri gelirdi.

Bu düşünce kalbime yeniden bir umut doğmasına neden oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı kapıdaki adam sanki hayatının en büyük sıkıntısı benmişim gibi. "Onunla ne yapacağız?"

"Ben hallederim," dedi tartışmaya yer bırakmayacak bir tonla kolumu tutan adam.

Neler olup bittiğine dair hiçbir açıklama yapılmadan yatak odamdan çıkarılıp koridordan ve merdivenlerden aşağı sürüklendim. Yarı yolda tökezlediğimde düşmemi engelleyen tek şey kolumu acımasızca tutan eldi.

Hareket etmeyi bıraktığımız anda, kolumu kurtarmak için mücadele etmeye başladım. Beni yakalayan adam kolumu

bıraktı ama kaçamadan kolunu boynuma dolayıp sırtımı göğsüne yapıştırdı.

"Sakın ona dokunma! Onun bununla hiçbir ilgisi yok," diye bağırdı büyükbabam. Bu ses, dikkatimi beni yakalayan adamdan uzaklaştırdı ve büyükbabamın salonun ortasında diz çökmüş olduğunu gördüm.

Başka bir adam büyükbabamın karnına tekme atarken, "Ama sen benim karımı ve kız kardeşimi öldürmeye çalıştın, öyle değil mi?" diye bağırdı.

Tanrım.

Silahın soğuk metali şakağıma değdiğinde vücudumdaki her kas donup kaldı.

Hepimiz öleceğiz.

Kahretsin.

Ölmek istemiyorum.

"Adın ne senin ufaklık?" diye sordu beni esir alan adam. Ses tonunda, beni daha da dehşete düşüren tehditler gizliydi.

Ayaklarının dibinde sinip beni bağışlaması için yalvarmakla, tüm gücümle karşı koymak arasında gidip geliyordum.

Bu adamlar acımasız. Karşı koymak zorundasın.

Dişlerimi sıkıp ne kadar korktuğumu belli etmek istemediğimden, "Rosalie," dedim.

Adımı, beni doğururken ölen annemden almıştım.

Beni tutan adam, yüzümün ve omuzlarımın etrafına dökülen dağınık saçlarıma yanağını sürtüp derin bir nefes aldı.

Tanrım.

Kahretsin.

Kaslarım daha da gerildi ve parmaklarım boynumu saran kolun üzerindeki kumaşın içine gömüldü.

"Hımm. Küçük Rose. Ağzımı sulandıran bir kokun var."

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Ölümden daha kötü şeyler vardı ve ilk kez tecavüze uğrama korkusu içimi bir yangın gibi sararak kalan azıcık umudumu ve güvenimi de yok etmişti.

Savaşmazsan, bugün hayatta kalamazsın. Seni öldürmeden önce sana korkunç şeyler yapacaklar.

Kaslarım kaskatı kesildi ve çenemi sıkıca kapatarak, "Siktir git," diye homurdandım. Kurtulma umuduyla başımın arkasıyla burnuna vurmaya çalıştım ama o benden kolayca kurtuldu ve eğlenerek kıkırdadı.

Tırnaklarımı onun ön koluna daha sert batırırken üzerimde dar bir şort ve karnımı açıkta bırakan bir tişört olduğunun farkına vardım. Sütyenim yoktu. Ayakkabım yoktu. Bu adamların önünde iç çamaşırlarımla durmamla neredeyse aynı şeydi.

Bu kıyafeti sadece kendi yatak odamın mahremiyetinde giyerdim. Mutfağa atıştırmalık almaya giderken bile üzerime her zaman büyük beden bir kazak geçirirdim.

Acımasız dehşet dalgaları beni sardığında her bir parçam titremeye başladı.

"Poşet lazım," dedi büyükbabamın yanında duran korkunç adam.

"Tamamdır, patron." Diğer adamlardan biri hızla salondan çıktı.

Neden? Bizi boğacaklar mı? Tanrım.

Etrafı inceledim ve on bir adam saydım. Korumalarımızdan hiçbiri görünürde yoktu. Ricco amcama baktım ve giysilerinde kan lekeleri olduğunu fark ettim. Yüzü solgundu.

Hayır.

En çok konuşan adam yavaşça Ricco amcama doğru yaklaştı. Bacağındaki kınından çıkardığı kocaman bıçağı gördüğümde çaresizce başımı iki yana salladım.

"Ricco'nun sadece yeğenin değil, aynı zamanda sağkolun olduğunu varsayıyorum, öyle değil mi?" diye sorarken adam sıkılmış gibi konuşuyordu.

"Bu seninle benim aramda," dedi büyükbabam, sesi öfkeli bir gürültü gibiydi.

Adam, Ricco amcamın çenesini tuttu ve parlak bıçağı boğazına dayadı.

Ah, Tanrım. Hayır!

Amcamın boğazının acımasızca kesilmesini dehşetle izlerken hayatımdaki tüm ışık daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla söndü.

Ricco amcamın babamın cenazesinde beni kucakladığı, gülümsemem için bana hediye aldığı, beni güldürmek için şakalar yaptığı anlar gözümün önüne geldi. Boynundan akan kanları izlerken bu anılarla yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Bir çığlık atarak tüm gücümle mücadele etmeye başladım.

"Siktir git!" diye bağırdı büyükbabam.

Dehşetle bakan gözlerim, korkunç bir şekilde kan kaybeden Ricco amcam ile başka bir adamın tekmelediği büyükbabam arasında gidip geldi. Büyükbabam yüzüstü yere düştüğünde adam onun kalkmasını engellemek için sırtına bastı.

"Siktir git. Seni öldüreceğim," diye bağırdı büyükbabam yüzü öfkeden kızarmış bir hâlde.

Ricco amca nefes almaya çalışırken mide bulandırıcı sesler çıkarıyor, akan kanlar göğsünü ıslatıyor ve halıya damlıyordu.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Yaşam gücüm tükenmiş bir hâlde, beni esir alan kişinin kucağından sarkarken gözlerimi ölmek üzere olan amcamdan ayıramıyordum.

Beni tutan kişinin dili yanağıma değip bir gözyaşı damlasını yakalayana kadar ağladığımı fark etmemiştim bile. Adam, "Onunla çok eğleneceğim," diye alay ederken sesi hiç iyi şeyler vadetmiyordu.

Dayanılmaz bir yıkım ve saf umutsuzluk kemiklerime işlerken bedenimi iki kat daha ağır hissediyordum.

"Lütfen," diye yalvardı büyükbabam. "O daha çocuk, sadece on yedi yaşında."

Hayatım boyunca sürekli birileri tarafından korunmuştum.

Sadece iki erkek arkadaşım olmuştu. En fazla ikinci aşamaya kadar gitmiştim. Ellerimiz kıyafetlerimizin altına bile girmemişti. Matt beni Kaylee ile aldatmasaydı, muhtemelen ona bekâretimi verirdim. Ricco amca, ben kalbim kırık bir şekilde ağlarken her gece beni sarıp sarmalamıştı.

Beni kucaklayan, teselli eden kollar her zaman olmuştu.

Hiçbir şey için mücadele etmek zorunda kalmamıştım.

Hiç şiddete maruz kalmamıştım.

Hiç ölüm görmemiştim.

Bugüne kadar.

Beni tutan adam hareket etmeye başladı ve beni ön kapının olduğu yere sürükledi. Artık sadece duvarda bir delik vardı, her yer molozlarla doluydu.

"On sekiz yaşına gelene kadar bekleyebilirim. Onu fahişem yapmadan önce küçük bir gül gibi açmasını izleyebilirim."

Tanrım. Hayır.

Korkum aniden arttı ve beni tutan adama karşı direnerek çaresizce "*Nonno!*"* diye bağırdım. Büyükbabam benim tek umudumdu.

---

* *İta.* "Büyükbaba!" -ed.n.

"Lütfen," diye ağladı büyükbabam. "O sadece bir çocuk!"

Kolumdan tutan kişi, beni enkazın üzerinden çekip malikânenin üzerine çökmeye başlayan gecenin karanlığına doğru sürükledi.

Yürümek zorunda kaldığım için ayaklarının tabanlarına enkaz parçaları batıyor ve canımı yakıyordu. "*Nonno!*" diye bağırırken tüm gücümle tekmeliyor ve vuruyordum.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı beni esir alan kişi ayaklarım yerden kesilmeden hemen önce ve beni bir çuval patates gibi omzuna attı.

Ellerimle onun kaslı sırtına vuruyordum ama bacaklarımı koluyla kendisine sıkıca bastırdığı için tekme atamıyordum! Gözlerim cesetlere, kana ve silahlara takıldı ve bu beni daha da çırpınıp debelenmeye itti. Bir araba kapısının açıldığını duydum, sonra vücudum geriye doğru savruldu ve arka koltuğa düştüm.

Beni kaçıran kişi, kafamı çarpmamam için elini başımın arkasını koydu ki bu oldukça garip bir hareketti çünkü tecavüz ettikten sonra öldüreceği gayet açıktı.

Baş edebileceğimden çok daha büyük bir korkuyla ve kocaman açtığım gözlerimle, üzerime eğilen adama baktım.

"Bu senin için en iyisi," dedi parmakları boynumu sarmadan hemen önce ve sonra ciğerlerime giden hava kesildi.

Yıkıcı bir korku ve panik içinde kollarına yapıştım, vücudum vahşi bir at gibi çırpınıyordu. Beni sakinleştirmek istercesine, "Şşş..." diye mırıldandı.

Korku dolu bakışlarım onun gözlerinde donup kaldı. Ölmek üzere olduğumu bilerek dipsiz bir korku çukuruna sürükleniyordum ve o oldukça sakin görünüyordu.

Sanki beni öldürmüyor da bana bir iyilik yapıyormuş gibiydi. Sanki ciğerlerimi havasız bırakmıyormuş gibi.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Kollarım uyuşurken ağzımdan boğuk bir ses çıktı, vücudum ağırlaştı ve sonunda hareket edemez hâle geldi.

Yine de ona bakmaya devam ediyor, gözlerimle yalvarıyordum.

Beni öldürme.

Henüz yaşamaya fırsatım olmadı. Yapmak istediğim çok şey vardı. Çok fazla hayalim var.

Lütfen. Beni öldürme.

Yaklaştı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Uyu, küçük Rose."

Gözlerimden yaşlar akarken bir kez daha dudaklarıyla bir yaşı yakaladı.

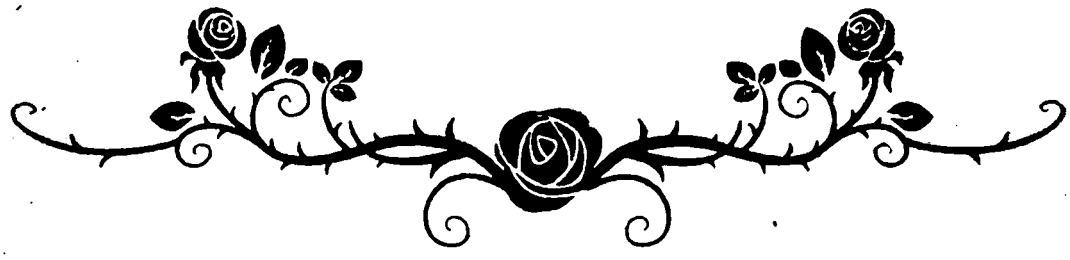
Ciğerlerim çığlık atarken gözlerim kapandı.

Vücudum haykırıyordu.

Ruhum haykırıyordu.

Hayır.

Bölüm 2

Viktor

*Blyad'**.

Nikolas'a Sicilyalıları alt etmekte yardım etmeyi kabul ederken bir kızı kaçıracağımı hiç düşünmemiştim. Saldırıdan önce evi gözetlerken onun gelip gittiğini hiç görmemiştim.

En iyi arkadaşım ve İtalyan mafyasının başı olan Luca'nın kurduğu mafya liderleri grubu olan Teşkilat'a karşı bir sadakatim vardı. Bugün Sicilyalılar, Liam ve Nikolas'ın bölgelerini sürekli işgal etmenin bedelini ödemişlerdi.

Bu sadece bir işti.

Ama onu beklemiyordum. *Küçük Rose.*

Özel jete bindiğimizde direnmesini önlemek için onu sakinleştirmek zorunda kalmıştım.

Onun hareketsiz bedenini evime taşırken onu aldığım için ailemden bir sürü eleştiri alacağımı biliyordum. Ya bunu yapacaktım ya da birimiz onu öldürecekti ve ben bunun olmasına izin veremezdim.

---

* *Rus.* Siktir. -ed.n.

Neden?

O senin için hiçbir şey ifade etmiyor.

Cevap anında yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Çünkü çok korkmuştu. Onun korkusu, göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi uyandırmıştı. Düşünmek istemediğim bir şeyi...

Evim, tüm ailenin paylaştığı bir arazide bulunduğundan Rosalie'nin burada olduğunu mutlaka öğreneceklerdi. Arazide üç malikâne vardı: annemlerin evi, Alexei amcamın evi ve benim evim. Ayrıca çoğunlukla korumalarımızın kullandığı birkaç konukevi de bulunuyordu.

Babam ile Alexei amcam ayrılmaz bir ikiliydiler ve ben devralmadan önce Bratva'yı birlikte yönetiyorlardı. Bratva'yı, ölümünden önce anne tarafından dedem yönettiği için doğuştan benim hakkımdı.

Son iki yıldır, kendime bir isim yapmak için çok çalışmıştım. Ailemin yaratmış olduğu isim nedeniyle benden korkuyorlardı elbette ama artık yetişkin erkekler bile altlarına işiyorlardı çünkü herkes, benim gazabımdan kaçmak için saklanacak hiçbir yer olmadığını biliyordu. Vicdan sahibi olmak zayıfların işiydi, bu yüzden biri beni kızdırırsa, onu bulur ve bana karşı gelmeye cesaret eden her kimse ona işkence etmekten, onu sakatlamaktan ve öldürmekten çekinmezdim.

Rosalie'nin yanağı omzuma yaslandı, sakinleştiriciyle mücadele ederken gözleri uykulu bir şekilde açılıp kapandı.

Yine kalbimde, benim gibiler için fazla şefkatli bir duygu uyandı. "Şşş," diye mırıldandım. "Her şey yoluna girecek."

Kız büyük bir sürprizdi. Hem de çok güzel bir sürpriz. Onu yatakta yatarken gördüğümde mükemmel kalçaları tamamen ortadaydı, sıkı bacakları vardı ve ayak bileğini diğerinin üzerine

atmıştı. İlk düşüncem onun ıslak bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş hâli gibi olduğuydu. Bir saniye içinde sertleşmiştim.

Sonra bana bakmıştı ve yemin ederim ki o an ayaklarımın altındaki zemin sarsılmıştı.

Rosalie Manno, gerçeküstü bir hayalden farksızdı.

Aşırı koruyucu davranmama neden oluyor ve aynı zamanda benim bile hiç bilmediğim karanlık bir tarafımı da ortaya çıkarıyordu. Bu, hiç düşünmeden can alabilen tarafımdan farklıydı.

Bu vahşi ve yırtıcıydı.

Kızı korumak istiyordum ama aynı zamanda içimdeki canavar, onun titreyişini hissetmek ve onu ilk gördüğüm andan beri göğsümde büyüyen açlığı gidermek için gözyaşlarını kullanmak istiyordu.

Misafir odasına girip Rosalie'yi dikkatlice büyük yatağa yatırdım. Koyu kahverengi saçları uzun ve dağınıktı, buğday teni biraz fazla solgun görünüyordu.

Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim, dik göğüslerinin kabarıklığını pek gizleyemeyen tişörtü, ipeksi karnı, kışkırtıcı kıçını belli eden dar şortu...

Tanrım.

Ayak sesleri duydum ve omzumun üzerinden baktığımda Luca'nın kapıda durduğunu gördüm. Rosalie'ye bir bakış attığında onu en iyi arkadaşımın bakışlarından saklamak için battaniyeyi alıp üzerini örttüm.

"Senin fahişen mi olacak?" diye sorarken ses tonu, yaptıklarımı anlamadığını açıkça gösteriyordu.

Uçuş sırasında, Rosalie uyanırsa diye yatak odasında onunla kalmıştım, bu yüzden onu kaçırdığım gerçeği hakkında konuşma fırsatımız olmamıştı.

"Antonio Manno'ya işkence etmek için onu fahişem yapacağımı söyledim."

"Yani onu bırakacak mısın?"

Rosalie'nin uyuyan yüzüne bir bakış attıktan sonra odadan çıktım. Kapıyı kapatıp kilitledim ve anahtarı cebime koydum. Koridorda yürürken Luca'nın arkamda olduğunu hissettim ama ona ancak salona girip içkileri doldururken cevap verdim.

"Hayır."

Benden viski bardağını alırken sağ kaşını kaldırdı. "Nedenini sorabilir miyim?"

Kendime doldurduğum votkadan bir yudum alıp hızlıca yakıcı tadının keyfini çıkardım. "Kız her şeyini kaybetti, Luca. Gidecek hiçbir yeri yok."

"Cosa Nostra'ya gidebilir."

Başımı iki yana sallayarak sahte bir kahkaha attım. "Olmaz, kardeşim. Unut bunu."

Luca'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda, yüz hatları endişeyle gerildi. "Sadece pişman olacağın bir şey yapma."

Ailem mafya dünyasında birçok şeyle tanınırdı. Silah kaçakçılığından tutun da önemli hedeflerin suikastlarına, siber suçlara ve kara para aklamaya kadar her şeyle. Ama biz kadınlara zarar vermez ve cinsel köleliği kesinlikle hoş görmezdik. Isabella teyze, Alexei amcanın yardımıyla hayatı boyunca kadın ticareti çetelerini çökertmekle uğraşmıştı.

Arkadaşıma uyaran bir bakış attım. "Kız için en güvenli yer benim yanım."

Luca içkisini bitirmeden önce başını salladı. "Ben biraz uyuyacağım. Sen de dinlenmeye çalış."

Başımı sallayarak bir yudum daha votka içtim, Luca ön kapıyı açıp çıkarken gözlerimle onu takip ettim. Bardağımı masaya koyup başımı yavaşça merdivenlere doğru çevirdim.

Rosalie Manno'yla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Onu korumak için yanıma almıştım ama onun bunu öyle görmeyeceğinden emindim.

On sekiz yaşına geldiğinde onu serbest bırakacağım. O zamana kadar bu kıza yemek ve kıyafet vereceğim.

Cebimden telefonumu çıkararak Sacha'nın numarasını tuşladım. O, ben doğmadan önce bile Bratva'nın bir üyesiydi ve en güvendiğim adamdı. Neredeyse aileden sayılırdı. Ona Rosalie'nin tüm eşyalarını almasını söylemiştim, böylece benimle kaldığı süre boyunca en azından aşina olduğu bir şeyleri olurdu.

"Viktor?" İkinci çalışta cevap verdi.

"Her şeyi aldın mı?"

"Evet. Dönüş yolundayım."

"İyi."

Bir nefes verip telefonu cebime geri koydum ve Sicilyalı prensesle yüzleşmeden önce duş alıp rahat kıyafetler giyebilmek için yatak odama gittim.

Sıcak su altında dururken düşüncelerim bugün olanlara takıldı.

Rosalie'nin yanağından gözyaşını yaladığımda hissettiği korku çok belirgindi. Bu, içimde bir koruma ve sahiplenme duygusu uyandırmıştı.

Hiçbir kadın bende böyle bir etki yaratmamıştı.

Elbette ailemdeki kadınları korumak isterdim ve onlar için gözümü kırpmadan ölürdüm. Ama Rosalie içimde farklı duygular uyandırmıştı.

Nedenini anlamaya hazır olmadığım için düşüncelerimi bir kenara itip duştan çıkıp kurulandım. Bir siyah eşofman altı ve tişört giydikten sonra fazladan bir tişört alıp misafir odasına yürüdüm.

Kapının kilidini çevirirken sessizlik hâkimdi ve kapıyı itip açtığımda Rosalie'yi açık pencereden dışarı eğilmiş aşağıdaki bahçeye bakarken gördüm.

"Atlarsan muhtemelen bacağını kırarsın," diye mırıldanarak odaya girdim. "Ya da iki bacağını birden." Aniden arkasına döndüğünde göğsü hızla inip kalkıyor, korkusu havayı hızla gerginleştiriyordu.

Tişörtü yatağın üzerine attım. "Bahçenin her yerinde güvenlik görevlileri var, bu yüzden uzağa gidemezsin." Gergin bir şekilde dudaklarını yalarken gözlerini bana sabitlemişti.

Tanrım, gördüğüm en duygu dolu gözlere sahip.

Onun minyon vücudunu izlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Vücudundaki her kıvrım mükemmeldi ve bacaklarının arasında beliren lanet V şekli, eşofmanımın kumaşının arkasındaki aletimi harekete geçirmişti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Tişörtü giy. Kıyafetlerin çok açık ve dikkat dağıtıcı," dedim.

Yatağa koştu ve kasırgada savrulan bir yaprak gibi titreyerek tişörtü başından geçirdi ve saçlarını kumaşın altına hapsetti. Neyse ki tişört uyluklarının ortasına kadar iniyordu.

Bir adım öne çıktım ve bu onun avlanan bir geyik gibi donmasına, nefeslerinin hızla sığlaşmasına ve neredeyse nefes nefese kalmasına neden oldu.

Bir adım daha attığımda korku dolu gözlerini benden hiç ayırmadan geriye doğru sendeledi. Attığım her adımla, o da geriye doğru gitti, ta ki sırtı duvara yaslanana kadar. Gözleri odanın içinde çılgınca dolaştı ve ben kollarımı kaldırdığımda geri çekildi, çenesini aşağı indirip gözlerini sıkıca kapattı.

Ellerimi ipeksi saçlarının altına kaydırıp saçlarını kumaşın altından nazikçe çekerek sırtına serbestçe dökülmesini sağladım. Gözleri benimkilere doğru kaydı ama hemen tekrar yere indirdi.

Yumuşak ve tatlı bir kokusu vardı ve o kadar savunmasız görünüyordu ki kalbimin sıkıştığını hissettim.

Bana tekrar baktığında, "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

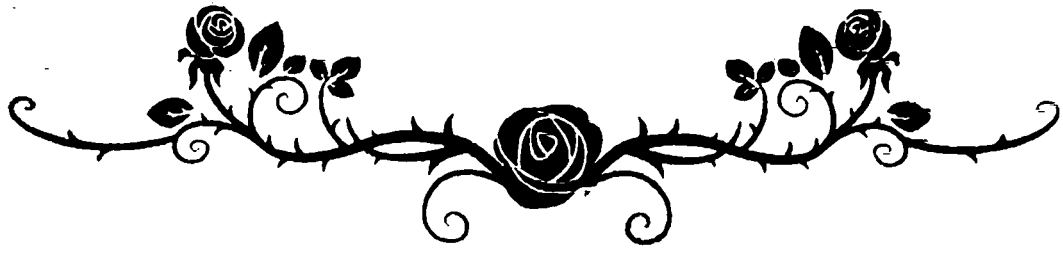
Kafasını iki yana salladı, dudaklarından çıkan tek kelime, savunmasızlığını ele veriyordu. "Ha-hayır."

"Viktor Vetrov."

Adımı duyunca şok ve dehşetle yüzünün rengi attı.

Adımı kesinlikle duymuş.

Bölüm 3

Rosalie

Uyandığımda beni öldürmediğini fark edince bu durumdan kurtulabileceğime dair içimde bir umut ışığı belirmişti. Ama onun adını duyduğum anda ise bu ışık anında söndü.

Aman Tanrım.

Viktor Vetrov, Bratva'nın başıydı. İki yıl önce Bratva'nın kontrolünü ele geçirip Amerika'ya ayak basan Çeçen mafyasının bir kısmını ortadan kaldırarak adını duyurmuştu. Büyükbabam bundan çok etkilenmiş ve günlerce bunun hakkında konuşmuştu.

Cosa Nostra'nın New York'u yönetmeye devam etmesinin tek nedeni, Teşkilat'ın eski ailelere saygı duymasıydı. Cosa Nostra'nın beş yönetici ailesi, her zaman New York'ta iktidarı elinde tutmuştu ve Teşkilat'ın bölgelerinde iş yapmadıkları sürece aralarında sözsüz bir anlaşma vardı.

Tanrım, o Teşkilat'ın bir parçası.

Büyükbabam ve Ricco amcamın, dünyanın en korkulan suç örgütünün beş üyesini ve bunların Chicago ve Kanada'daki aile işleri için yarattığı sorunları konuştuklarını duymuştum.

En büyük endişeleri Viktor Vetrov ve İtalyan mafyasının başı Luca Cotroni'ydi. Bu iki adamın en iyi arkadaş ve yenilmez olduklarını duymuştum.

Viktor, Cehennem Köpeği olarak da bilinirdi. Çok iyi iz sürdüğü için saklanabileceğiniz hiçbir yerin olmadığı söylenirdi. Son derece zeki ve acımasızdı, ayrıca insanı tereddüt etmeden öldürürdü.

Kahretsin. Hâlâ hayatta olmam bir mucize.

Doğası işkence etmek ve öldürmek olan adama bakarken tüm bu dehşet yüzünden boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Başını hafifçe eğerek gözlerini yüzüme dikerken ifadesi daha da yırtıcı bir hâle geldi.

Sonra, "Beni duymuşsun," diye mırıldandı.

Kontrolsüz bir şekilde titreyerek başımı salladım.

Dudakları memnuniyetle yukarı kıvrıldı. "Güzel. O zaman kaçmanın ne kadar aptalca olacağını biliyorsundur."

Tanrım. Ona karşı hiç şansım yok.

Kafamda milyonlarca soru dolanıyordu ve onun gözlerinden yansıyan acımasız yoğunluktan kurtulmak için odaya göz gezdirdim.

İşlemeli beyaz yatak örtüleri ve yastıklar, hissettirdikleri kadar yumuşak görünüyorlardı. Kapı ve pencere çerçeveleri, makyaj masası ve sandalyesi, giyinme odası ve hatta zemin bile koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Sanırım banyoya açılan başka bir kapı daha vardı.

"Rosalie," dedi Viktor ve ben de dikkatimi tekrar ona çevirdim. Gözlerimiz buluştuğunda, "On sekiz yaşına gelene kadar burada güvende olacaksın," diye devam etti.

Sonra da büyükbabama söylediği gibi beni fahişesi yapacak.

Büyükbabam.

Yoksa...

İçimden korkunç cevabın ne olduğunu bilsem de "Büyükbabam?" diye sordum.

"Öldü."

Bu kelime tüm benliğimi parçaladı.

Nefesim hızlandı, kalbim göğsümden çıkacakmış gibiydi.

Ailemi öldürdüler.

Artık yapayalnızım.

İçimden çıkmaya çalışan hıçkırıklarla boğulan acı bir nefes aldım.

Viktor elini bana uzattı ama ben düşünmeden onu ittim. İçimdeki her şey kontrolden çıkmıştı ve geriye sadece şiddetli bir kargaşa kalmıştı.

Vücudum kendiliğinden tepki verdi ve yumruklarımı Viktor'un göğsüne indirmeye başladım. Korku ve kederle dolu bir çığlık duydum.

Bileklerimi tutana kadar göğsüne vurmaya devam ettim ve vücudum bir anda döndü. Kollarımı göğsümün üzerinde zorla çaprazladı ve çok daha güçlü olan kollarıyla beni sabitledi. Ayağıyla ayağımı kaydırıp beni yere düşürdü. Kıçım tahtaya o kadar sert çarptı ki hıçkırmaya başladım.

Umutsuz bir çığlık attım ve keder beni dipsiz bir umutsuzluk çukuruna sürüklerken çığlığım kontrol edilemez bir hıçkırığa dönüştü.

Viktor'un bacaklarının arasında otururken kolları beni sarmış, sırtımı kendi güçlü göğsüne bastırmıştı.

"Şşş..." diye beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama bu ses ateş içindeki bedenimin sadece buz gibi titremesine neden oldu.

Günün korkunç olayları zihnimde birer birer canlandı. Ricco amcanın boğazının kesilmesi. Büyükbabamın tehditleri ve yalvarışları.

Viktor'un gözyaşlarımı yalaması ve onun fahişesi olacağımı söylemesi...

Viktor'un beni boğması.

Keşke ailem olmadan bu hayatın bir saniyesini bile yaşamak zorunda kalmasaydım. Tanrım, keşke önce beni öldürselerdi.

Ama öldürmemişlerdi ve şimdi Bratva'nın lideri tarafından yakalandığım ve bana istediği her şeyi yapabileceği kâbus gibi bir gerçekle yüzleşmek zorundaydım.

Vücudum onun kollarında hareketsizleşti, ta ki başımın arkası omzuna yaslanana kadar. Bulanık görüşümle pencereye bakıp ilk fırsatta atlamayı düşündüm.

"Burada güvende olacaksın," dedi Viktor tekrar.

Artık tüm hayatım hâline gelen acıyla bir nefes verdim. Sesim kısık bir şekilde, "Ailemi öldüren adamın dediklerine bakın," diye mırıldandım.

Viktor'un beni tutan eli gevşedi, sonra beni ayağa kaldırdı. Beni kendine doğru çevirdi ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. Onun gözleri iliklerine kadar işlemiş olan şiddetle doluyken benimkiler onun elinden çektiğim travma ve acıyı yansıtıyordu.

Sağ eli omzumdan yanağıma kaydı ve başparmağının ucuyla bir gözyaşı damlasını yakaladı. Dehşetle, damlayı parmağından yalamasını izledim.

Bana yoğun siyah gözleriyle bakarak, "Çok tatlı," diye mırıldandı.

Tanrım.

Nefes alış verişlerim o kadar hızlıydı ki bir maraton koşmuşum gibi duyuluyordu ve vücudumdaki her kas, gerginlikten ağrıyordu.

Viktor bana bakmaya devam ederken yüzündeki ifade daha da kararda.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettiğimde, "Lütfen beni bırak," diye inledim.

Şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi ve aşırı çekici yüz hatlarındaki acımasız gerginliği hafifleten bir neşe parladı. "Nereye gideceksin, küçük Rose? Hiçbir şeyin yok."

"A-ailem..." Kalbim yoğun bir acıyla sıkıştı. "Zengindi."

"Kilit nokta, zengin*di*. Büyükbabanın sahip olduğu her şey Nikolas Stathoulis'e ait." Bana yaklaştığında ellerim iki yanımda yumruk hâline geldi. "Sen hariç."

Göz teması kurmak için başımı kaldırmam gerekene kadar bana yaklaşmaya devam etti. Sadece birkaç saniye sürdü ve sonra bakışlarımı göğsüne indirdim.

Hayatım elimden alınmıştı.

Dünyayı gezme hayallerim asla gerçekleşmeyecekti.

Dayanılmaz bir umutsuzluk içimi karartıyor, umutsuzluk kemiklerime işliyordu.

"Sen değilsin." Viktor'un sözleri gözlerimi ona çevirmeme neden oldu. "Seni yanıma alarak sana bir iyilik yaptım, küçük Rose. Nikolas seni öldürürdü."

Yutkunarak çenemi yukarı kaldırdım. "Sana teşekkür etmemi bekleme."

Yine gülümsedi ama bu sırıtış onun acımasızlığını hiç azaltmamıştı.

Koridordan gelen bir hışırtı sesi Viktor'un dikkatini benden uzaklaştırdı.

Viktor bana sırtını döndüğünde açık pencereye baktım ve kapıda başka bir adam göründüğünde hiç tereddüt etmeden koştum.

Ellerimle pencere pervazını kavrayıp kendimi pencereden sarkıttım. Tam ellerimi bırakırken bir el sağ bileğimi kavradı.

O kadar güçlü bir şekilde geri çekildim ki pencere pervazının kenarı karnıma ve bacaklarıma sürtündü.

Yere düşüp kayarak yuvarlandım. Kendimi kaldırmaya çalışamadan Viktor omuzlarımı kavrayıp beni sırtüstü yatırdı.

Bir saniye içinde Viktor'un vücudu üzerimdeydi ve parmakları boğazıma sarılmıştı, kendimi yine o tanıdık pozisyonda bulmuştum. Neyse ki bu sefer kafama silah dayamamıştı.

Viktor'un nefesi düzenliydi, ben ise kaçma girişimim başarısız olduğu için nefes nefeseydim. Yaklaşırken gözleri benimkileri yakarcasına bakıyordu.

Midem bir panik hissiyle altüst oldu ve o, bana rahatsız edici derecede yaklaştığında ellerimle onun bileğini kavradım. Sözleri fırtınalı bir gecedeki gök gürültüsü gibi yankılandı. "Ölmek mi istiyorsun, küçük Rose?"

Evet.

Hayır.

Bunların hiçbirini istemiyorum.

Ailemi ve hayatımı geri istiyorum.

Viktor sol elini yüzüme yaklaştırıp parmağıyla yanağımı okşadı. "Bunu bir daha denersen, seni yatağa kelepçelerim."

Kaybolmuş ve öfkelenmiş bir hâlde başımı çevirip sandalyenin ayaklarına baktım.

Viktor beni ayağa kaldırıp, "Eşyalarını yerleştir ve kendini evinde gibi hisset. Burada keyifli ya da cehennem gibi bir hayat yaşayabilirsin. Seçim senin," dedi.

Viktor diğer adama baktı. "Şimdilik bu kadar, Sacha. Rusya'ya dönüş uçuşun için biraz dinlen."

Hareket etmediğimde Viktor'un gözleri bana çevrildi. "Eşyalarını yerleştir dedim!"

Çantaların bırakıldığı yatağın ayak ucuna koştum ve hıçkırıklarımı bastırmak için elimden geleni yaparken valizleri açtım. Kendi eşyalarımı ve kıyafetlerimi görünce şaşırdım.

Diğer adam yatak odasından çıkarken Viktor'un yakıcı bakışlarını üzerimde hissediyordum. Çantadan bir eşofman altı çıkardım ve durup hızla bacaklarımdan geçirdim. Büyük beden bir gömlek buldum, Viktor'un bana verdiği tişörtü çıkardım ve kendi gömleğimi giydim.

Viktor'un tişörtünü yere attım ve onun yanında kalmaya dayanamayarak kapalı kapıya baktım. "Orası banyo mu?"

"Evet."

"Kullanabilir miyim?"

"Tabii ki."

Hızla ileri atıldım ve içeri girip Viktor ile aramızdaki kapıyı kapattığımda içimden bir hıçkırık koptu.

Alnımı kapıya dayayarak yeni gerçekliğimin dehşetini atlatmaya çalıştım.

Birkaç saat içinde, mutlu bir genç kızdan Bratva liderinin gelecekteki fahişesi hâline gelmiştim.

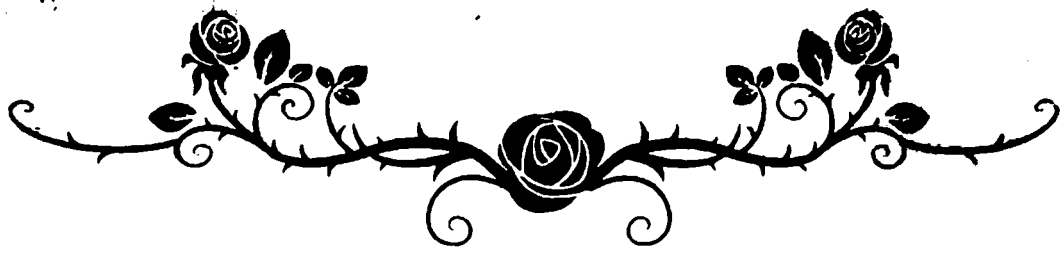
Fayansların üzerine çöktüğümde bedenim hıçkırıklarımla sarsılmaya başladı. Büyükbabamın ve amcamın kaybı için ağlıyordum.

On sekiz yaşına girdiğimde benden alınacak masumiyetimin kaybı için ağlıyordum. Ve bu gelecek haftaydı.

Sadece beş günüm kalmıştı.

Kollarımı belime doladığımda milyonlarca parçaya ayrılıyormuşum gibi hissettim.

Bölüm 4

Viktor

Rosalie banyoda ağlarken ben yatağa oturup Sacha'nın getirdiği belgelere baktım.

İlk fark ettiğim şey, Rosalie'nin doğum gününün düşündüğümden çok daha yakın olduğuydu.

Önümüzdeki haftaya kadar kendi başına dışarı çıkmaya hazır olması imkânsızdı. Kederini atlatmak için haftalar, hatta aylar gerekecekti.

Bu sadece gerçeğin yarısı olduğu için sessiz bir iç çektim.

Blyad', bu kız söz konusu olduğunda vicdanlı birine dönüşüyorum.

Başımı iki yana sallayıp dikkatimi belgelere vermeye çalıştım. Yirmi bir yaşına gelene kadar onu yanımda tutacaktım.

Üç yıl.

Kafamı kaldırıp kapalı banyo kapısına bakarken alnımda bir kırışıklık oluştu. Tam o anda, Rosalie'nin ağlama sesi değişti ve nefes almakta zorlanıyormuş gibi gelmeye başladı.

"Tanrım," diye mırıldanarak belgeleri bırakıp ayağa kalktım. Kapıyı ittiğimde sadece yarıya kadar açıldı ve bir şeye çarptı.

İçeri girdim ve Rosalie'yi yerde yatarken gördüm, gözyaşları fayansların üzerinde küçük bir göl oluşturmuştu. Yüzü ve boynu kırmızı lekelerle kaplıydı, yüzündeki kederli ifade onu, kalbimin kaldırabileceğinden daha savunmasız gösteriyordu.

Çömelerek omuzlarından tutup onu oturur pozisyona getirdim, sonra kollarımı dizlerinin ve sırtının altına soktum. Onu göğsüme bastırıp ayağa kalktım ve onu yatağa taşıdım.

Onu yatırıp sakinleştirici vermem gerekirdi ama bunun yerine kendimi yorganın üzerinde otururken buldum. Titreyen vücudunu kollarımla sardım ve onu sıkıca tuttum.

"Her şey yoluna girecek," diye onu sakinleştirmeye çalıştım.

Başım iki yana sallarken dudaklarından hıçkırıklar dökülüyordu. "Hiçbir şey bir daha yoluna girmeyecek." Vücudu sanki tüm enerjisi çekilmiş gibi hareketsizdi. "Beni esir tutacaksın. On sekiz yaşına geldiğimde benden sıkılana kadar bana tecavüz edeceksin. Sonra umarım beni öldürürsün."

Onun sözlerini duyunca çenemi sıktım ve kalbime bir öfke doldu.

Yine hıçkırarak ağlamaya başladı. "Ya da beni adamlarına teslim edeceksin."

Sağ elimi çenesine götürdüm ve bana bakması için kaldırdım. Gözlerimiz buluştuğunda kahverengi irislerinde titreşen korkuyu gördüm ve lanet olası bir ölüm meleği gibi görünmemek için ifademi yumuşatmaya çalıştım.

"Bunların hiçbiri olmayacak."

Gözleri benimkileri buldu. "Söylediğin hiçbir şeye inanamıyorum."

Onu yatağa oturtup ayağa kalktım. Yürüyüp pencereyi kapattım. "Seni sadece gidecek yerin olmadığı için burada tutuyorum."

"New York'a gidebilirim," diye tartışmaya çalıştı.

Başımı iki yana salladım. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Burada kalacaksın." Arkamı dönüp gözlerimi perişan hâldeki kıza diktim. "Yirmi bir yaşına gelene kadar, sonra gitmene izin vereceğim."

Gözlerini kocaman açtı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bir anlığına ona baktım. "Sana zorla bir şey yapmayacağım ve adamlarımın sana dokunmasına da kesinlikle izin vermeyeceğim. Güvende olacaksın, küçük Rose. Sana verebileceğim tek söz bu."

Kaşlarını çattı ve yüzünde bir umut ışığı belirdi. "Üç yıl boyunca bana ne yapacaksın?"

Bir iç çekerek kapıya doğru yürümeye başladım. "Sana yemek ve giyecek vereceğim." Dağınık eşyalarını işaret ettim. "Çantalarını boşalt. Evimin düzenli olmasını ve her şeyin yerli yerinde olmasını severim."

Rosalie yavaşça yataktan kalkıp pencereye baktı.

"Dışarı çıkmakta özgürsün ama benim iznim olmadan mülkü terk edemezsin," dedim.

Gözlerinde bir anlık bir meydan okuma ifadesi belirdi. Kederli bakışlarından sonra bu, hoş bir değişiklikti. "Dışarı çıkabilir miyim?"

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Evet ama aptalca bir şey yapma çünkü sana verdiğim özgürlük kolayca elinden alınabilir."

Kahverengi gözlerinden, kafasında düşüncelerin hızla dolaştığını görebiliyordum ve ikimizin de bu gece gözümüzü kırpmayacağımızı da biliyordum.

Kaçmaya çalışmayacağına güvenmiyordum, o da ona zarar vermeyeceğime güvenmiyordu. "Eşyalarını yerleştirdiğinde salona gel. Bir şeyler hazırlayayım."

Odayı terk edip mutfağa geri döndüm. Öğle yemeğinden beri bir şey yememiştim ve açlıktan ölmek üzereydim. Buzdolabından ve dolaplardan malzemeleri alıp tavuklu güveç yapmaya başladım.

Her zaman anne ve babamın yemek yapmasını izlemeyi severdim ve küçük yaşta yemek yapmayı öğrenmiştim. Bu beni rahatlatıyordu ve beni sakinleştiren birkaç şeyden biriydi.

Aklım Rosalie'deydi. Birkaç saat içinde onu on sekiz değil, yirmi bir yaşına gelene kadar yanımda tutmaya karar vermiştim.

Onunla ilgili bir şey beni çok etkiliyordu.

Tavuğu her zamankinden daha sert bir şekilde doğradım.

Manno ve yeğeni ölmek zorundaydı ama masum bir kızın bu çatışmanın ortasında kalmasından nefret ediyordum. İş konusunda acımasız ve merhametsiz olabilirdim ama çocuklara karşı zaafım vardı.

O lanet olası bir çocuk değil.

Beş gün sonra on sekiz yaşma girecekti.

Yine de o kadar masumdu ki ona zarar vermek, çiçek açan bir gülün yapraklarını koparmak gibi olurdu.

Kısa süre sonra kızaran soğan, tavuk ve mantarların kokusu havayı doldurdu. Bir an durup kendime bir bardak votka doldurdum ve yemeği hazırlamaya devam ederken içkimi yudumladım.

Güveç fırında pişerken havanın değiştiğini hissettim. Birkaç saniye sonra Rosalie yavaşça merdivenlerden indi. Bir geyik gibi dikkatli adımlarla ilerliyor, her birkaç adımda bir duruyordu. Ondan dalgalar hâlinde yayılan gerginliği hissedebiliyordum.

Tezgâhı silmeye devam ederken, "Eşyalarını boşalttın mı?" diye mırıldandım.

"Evet." Verandaya açılan sürgülü kapılara doğru yavaşça yaklaştı ve kapıların önünde durup ışıklandırılmış peyzajlı bahçeye baktı.

Bardağı alıp ona doğru yürüdüm ve kapıları açtım. Bir esinti saçlarını okşadı.

Büyük beden gömlek ve eşofman altı içinde çok kırılgan görünüyordu ama en azından tüm o kumaş vücudunu örtüyordu.

Verandadaki mobilyalara doğru başımı salladığımda Rosalie derin bir nefes alıp eşiği geçti.

Sanki her an onu içeri çekmemi bekliyor gibi vücudu gergindi.

Diğer malikânelere doğru uzanan yola inen merdivenlerin yanında durdu ve mülkü gözden geçirdi. "Burada başka evler de mi var?"

"Ailem. Onlarla yakında tanışacaksın."

Muhteşem yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve gözleri benimkilere kaydı. "Ailene yaklaşmama izin mi vereceksin?" Yüzündeki şoku kafa karışıklığı izledi. "Onlardan birine zarar vereceğimden korkmuyor musun?"

Aniden kahkahayı bastım. "Deneyeceksen bol şans."

"Kadınlardan bahsediyorum," diye mırıldandı.

Başımı eğdim. "Onlara karşı bir şansın olduğunu düşünmen çok sevimli."

Rosalie diğer malikânelere ve pencerelerden parlayan ışıklara baktıktan sonra kollarını bedenine sardı.

Sesi, korku dolu bir fısıltıdan ibaretti. "Neden beni öldürmedin? Neden beni kaçırdın?"

Votkamdan bir yudum alıp mülke şöyle bir baktım. "Söylediğim hiçbir şey seni rahatlatmayacak, küçük Rose." Gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Zamanla, sözümün eri bir adam olduğumu anlayacaksın. Vetrovlar ve Koslovlar kadınlara, özellikle de senin gibi kırılgan, küçük varlıklara zarar vermekten zevk almazlar."

Gözlerinde daha fazla umut belirdi. "Isabella Koslov'un kadın kaçakçılığı çetelerini çökerttiği doğru mu?"

"Evet." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi çünkü teyzem sert bir kadındı. Bir sütuna yaslanarak gözlerimi tekrar mülkte gezdirdim.

Yarım bir ordu kadar korumayla çevrili evimde olsam da her zaman bir saldırıya hazırdım.

"Ailem ve benim hakkımda çok şey biliyorsun," dedim. "Büyükbabanın yerini almak için eğitim mi alıyordun?"

"Hayır. Aile işleriyle hiçbir ilgim yoktu."

Yüzünde hüzünlü bir ifade belirince kalp ağrısı azalana kadar ona sarılabilmek için ellerim kaşınmaya başladı.

Ayaklarına bakarak derin nefesler alıp içine dolan hüzün dalgasını atlatmaya çalıştıktan sonra titrek bir sesle, "Büyükbabamın ve amcamın cesetlerine ne olacak?" diye sordu.

Votkamı bitirip derin bir nefes aldım. "Her şey yanıp kül oldu."

Kaşları yoğun bir acı ile birbirine yaklaştı. Dudakları aralandı, kollarıyla bedenini daha sıkı sardı.

Ona doğru adım attığımda hızla geri çekilirken başını iki yana salladı. Elini kalbine bastırdı, tekrar başını salladı ve sonra dönüp eve koştu.

Yatak odasına dönmek üzere merdivenlerden yukarı çıkıp gözden kaybolana kadar onu izledim, sonra mutfağa doğru yürüdüm.

Boş bardağı tezgâhın üzerine bırakıp fırını açtım ve güveci çıkardım.

Yorgun hissederek bir tabak alıp güveçten büyük bir porsiyon aldım. Adanın yanına oturup yemeği ağzıma tıkıştırdım ama tadı her zamanki kadar iyi gelmiyordu.

Dünyanın en sabırlı insanı değildim ve her şeyi kendi istediğim gibi yapmaya alışkındım. Özellikle de rahatlayabileceğim, kendime ait bir alana sahip olmaya alışkındım. Rosalie evimde olduğu için bunların hepsi imkânsız hâle gelmişti.

O, kendisi için değerli olan her şeyi kaybetti ve senin esaretin altında burada tutuluyor. Bu kızın iyileşmesi ve sana güvenebileceğini öğrenmesi uzun zaman alacak.

Çok fazla sabır gerekecekti.

Yukarıdan bir çarpma sesi geldi ve çatalımı bırakıp içimden derin bir nefes alarak ayağa kalktım.

Birinci kata çıktım ve Rosalie'nin yatak odasının kapısını açtığımda ayaklarımın dibinde devrilmiş bir masa ile karşılaştım. Rosalie, öfkeyle sandalyeyi duvara çarptı.

O sandalyeyi bırakıp odada başka bir şey kırmak için çılgınca etrafa bakıncaya kadar ayakta durup onu izledim. Gözleri bana takıldı ve bir çığlık atarak bana doğru atıldı.

Atmaya çalıştığı yumruğu engelledim, kolumu beline doladım ve onu omzumun üzerine kaldırdım.

Onu yatağa atana kadar yumruklarını sırtıma indirmeye devam etti.

Hızlı bir hareketle üzerine çöktüm ve ellerini başının iki yanındaki yatağa bastırdım. Göğsü inip kalkıyor ve homurdanarak kalçalarını kaldırıp beni üzerinden atmaya çalışıyordu ama nafileydi. Fazla çaba harcamadan onu zapt edip ona yaklaştım. "Bana karşı koyabileceğini mi sanıyorsun, küçük Rose?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir çığlık attı ve başını başka tarafa çevirdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bileklerini bırakınca hemen kollarını göğsünde kavuşturdu. Çenesini tutup başını kendime çevirdim. Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıktaydı.

"Mülküme zarar verme, yoksa yemin ederim ki büyükbabanın sana hiç atmadığı şaplağı ben atarım."

Gözleri büyüdü ve mesajımı aldığını anladım.

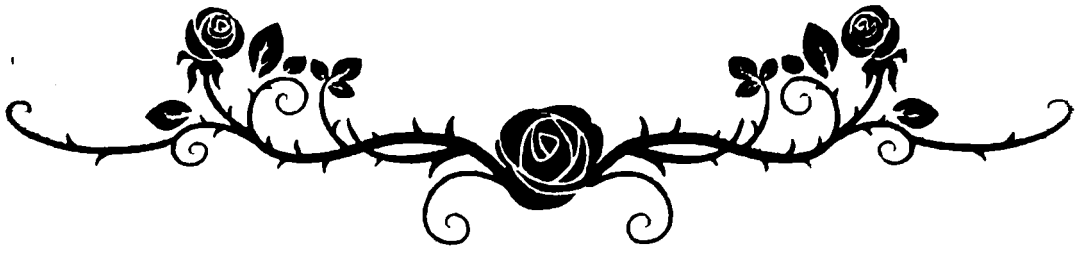
"Beni anladın mı?" dedim dişlerimi sıkarak.

Korku, öfkesinin yerini aldı ve "E-evet," diye mırıldandı.

Onu bırakıp üstünden indim. "Bu lanet pisliği temizle ve yemeğe gel!"

Tanrım. Küçük Rose'un çıkarmaya başladığı dikenler yüzünden başım büyük belada.

Bölüm 5

Rosalie

Her bir parçam şiddetli bir duygu dalgasıyla sarsılıyordu. Kontrolümü kaybetmiş, ödüm kopmuş ve tamamen savunmasız hissediyordum.

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Her şeyimi kaybetmiştim ve büyükbabam ile amcamın cenazelerine bile katılamayacaktım. Teşkilat bir canavardı ve ben en kötüsü tarafından esir alınmıştım.

Keder içinde boğuluyordum ve yan dönüp cenin pozisyonuna geçtim. Yüzümü yumuşak örtülerin içine gömdüm ve benden koparılan her şey için ağladım.

Ricco amcam bir daha benimle şakalaşamayacaktı. Evde yankılanan kahkahasını duymayacaktım.

Büyükbabamın çok sevdiği puroların kokusunu alamayacaktım.

Üçümüzün birlikte kahvaltı yaptığımız son anıyı zihnime kazıdım. Meyveli gevrek yiyordum ve Ricco amca, ben ona kendi tabağını hazırlayana kadar benim tabağımdan çalıp durmuştu.

Omuzlarım titrerken gözyaşlarım örtüyü ıslatıyordu.

Babamı kaybettiğim zamankinden çok daha fazla canım acıyordu. Çünkü o zaman beni teselli edecek bir büyükbabam ve Ricco amcam vardı.

Şimdi olduğu gibi yalnız değildim.

Ricco amcanın boğazının kesildiği ânın görüntüsü de aklımdan çıkmıyordu. Gargara yapıyor gibi çıkan sesleri ve nefes almaya çalıştığım duyuyordum. Onun ölüm ânı zihnimde dönüp duruyordu.

Gözlerimi olabildiğince sıkıca kapatıp kollarımı göğsüme daha sıkı sardım. Dizlerimi kendime çekip küçük bir top hâline geldim.

Büyükbabam öldürülmeden önce ne kadar acı çekti?

Bu cehennemde yalnız kalma düşüncesi dayanılmazdı ve şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha korkutucuydu. Bu durum düzgün düşünmemi zorlaştırıyor ve duygularım kontrolden çıkmaya devam ediyordu.

Bütün ailem ölmüştü ve ben Viktor Vetrov tarafından esir tutuluyordum.

Tanrım.

Birkaç kez karşı koymaya çalışmıştım ama hiç işe yaramamıştı. Viktor benden milyonlarca kat daha güçlüydü. Adam çok iyi eğitilmişti ve beni bir bez bebekmişim gibi kolayca fırlatıp atıyordu.

Bana ne olacak?

Viktor burada güvende olacağımı söylemişti ama ailemi öldürmeye yardım eden bir adamın sözlerine nasıl güvenebilirdim ki?

Tek umudum ailesinin, özellikle de Isabella Koslov'un müdahale etmesiydi. O, kadın ticareti ile ilgili her şeye karşıydı. Elbette bana yardım ederdi, değil mi?

Evimi ve beni seven tek iki kişiyi yaktıkları düşüncesi tüm vücudumu titretti. Nikolas Stathoulis tüm parayı almıştı.

Hiçbir şeyim yok.

Kaçmayı başarsam bile New York'a nasıl gidecektim ve Cosa Nostra beni kabul edecek miydi?

Beş ailenin bir parçası değildim. Onlar için bir hiçtim.

Viktor haklıydı. Gidecek hiçbir yerim yoktu.

Yoksul ve çaresiz hissediyordum, ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geleceğimin ne getireceğini bilmiyordum.

Tanrım, yarını görecek kadar yaşayabileceğimden bile emin değildim. Yavaş yavaş gözyaşlarım kurudu ve geriye sadece boşluk kaldı.

Beni esir alan canavarın, bu Tanrı'nın unuttuğu dünyada şu anda sahip olduğum tek kişi olduğunu fark etmek, kabul etmesi çok zor bir gerçekti.

Belki onun dediklerini yaparsam, beni rahat bırakırdı. Bu bana travmayı atlatmak ve ne yapacağıma karar vermek için ihtiyacım olan zamanı verirdi.

Karanlık duygular beni tükettiği için vücudum zayıf düşmüştü ama yine de kendimi zorlayarak yataktan kalktım. Banyoya gidip yüzüme su çarptım. Aynaya baktığımda boynumda, Viktor'un parmaklarının değdiği yerde kırmızı izler gördüm.

Gömleğimi kaldırdığımda beni odaya geri çekerken pencere pervazının karnımı sıyırdığı yerde daha fazla kırmızı sıyrık olduğunu gördüm.

En azından kanamam yok.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Omuzlarım çöktü ve bu kâbusu daha az korkunç hâle getirmeye çalışmanın içime sinmediğini hissettim.

Duygularım tekrar kontrolden çıkmadan önce yatak odasına geri dönüp tüm mobilyaları yerlerine koydum.

Gücümü toplamak için derin bir nefes alıp yatak odasından çıktıktan sonra yavaşça koridorda ilerledim. Viktor'u gördüğümden beri sürekli içimde olan korku, attığım her adımda iki katına çıkıyordu.

Merdivenlerden inerken salona doğru baktım ve Viktor'u kanepede oturmuş, içkisini yudumlarken gördüm. Bardaktaki sıvıya bakarken derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Eşofman altı ve tişört giymiş olsa da hâlâ korkutucu bir düşman gibiydi. Ama bu çaresiz durumumda bile bu adamın ölümcül derecede çekici olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Bu kâbusu yaşıyor olmasaydım, onun yakışıklılığına kolayca kapılırdım.

Ama durumu biliyorum.

Onun içinde yatan gücü ve yol açabileceği vahşeti biliyordum.

Merdivenlerin başında durup gözlerimi onun açıkta kalan kollarında gezdirdim. Teninin altında kıvrılan damarlar onu yenilmez gösteriyordu.

Onunla asla savaşamayacağım.

Salona göz gezdirip tüm ihtişamı içime çektim. Malikânenin her yerindeki mobilyalar, benim yatak odamdakilerle aynı koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Yumuşak, beyaz deri bir kanepe ve bir duvarın büyük bir kısmını kaplayan devasa bir eğlence sistemi ve televizyon vardı. Mutfak modern bir tasarıma sahip granit tezgâhlıydı ve açık plan bir yemek odası vardı.

Her ne kadar bir tutsak olsam da malikâne sıcak bir his veriyordu. Viktor'un tehditkâr varlığı olmasaydı, burada kendimi gerçekten rahat hissederdim.

Adam bir canavar olabilirdi ama zevk sahibiydi.

Tezgâhın üzerinde bir tabak yemek olduğunu fark ettim. Bir şişe su da vardı.

Hiç iştahım yoktu ama susamıştım.

Viktor, ben tezgâha doğru yürürken kıpırdamadı ama "Daha iyi misin?" diye mırıldandı.

Şişeyi açıp soğuk sıvının yarısını içtikten sonra, "Hayır," diye mırıldandım. Ona dönüp, "Beni incittin," dedim.

Başını kaldırıp gözlerini vücudumda gezdirdi ve boynumdaki kırmızı izlere baktı.

Tüm izleri görebilmesi için saçlarımı kenara çektim ve karnımdaki sıyrıkları da görebilmesi için gömleğimi kaldırdım.

İzler orada değilmiş gibi davranmayacaktım.

Öne eğilip kalkmadan önce bardağı sehpaya koydu. Bana doğru yürüdüğünde hızla tişörtümü indirdim.

Adam o kadar etkiliydi ki sanki etrafındaki hava her adımında gerilip değişiyordu.

Kendimi, isterse kolayca ezebileceği bir böcekten daha küçük hissetmeme neden oluyordu.

Tamamen bu canavarın merhametine kaldım.

Vücudumu şiddetli titremeler sararken o, benden birkaç santim uzaklıkta durduğunda hareketsiz kalmak ve geri çekilmemek için sahip olduğumdan daha fazla güç harcamam gerekti. Gözleri, cildimi kaplayan izlere odaklandı ve ne kadar uğraşsam da elini kaldırıp parmak eklemlerini boynumun yan tarafına sürttüğünde kendimi geri çekilmekten alıkoyamadım.

"Üzgünüm, küçük Rose," diye fısıldadı.

Sesindeki pişmanlığı duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beklediğim en son şey bir özürdü.

Karanlık bakışları benimkilere kilitlendi. "Düşündüğümden daha kırılgansın."

Keşke daha güçlü olsaydım.

Viktor elini indirdi, sonra ezilip büzülmek için dayanılmaz bir ihtiyaç hissedene kadar bana baktı.

"Sabrımı sınamayı bırakırsan, sana daha dikkatli davranırım."

Bana bir teklif mi sunuyordu, yoksa emir mi veriyordu?

Tabağı işaret etti. "Ye."

Başımı iki yana salladım. "Aç değilim."

"Aç olup olmadığını sormadım. Ye dedim," diye mırıldanırken yüzündeki ifade daha da kararadı.

Tezgâha yaslandım, ellerimle graniti kavradım.

Viktor başını eğdi ve gözleri yüzümün her yerinde gezindiği anda, sanki cildim alev almış gibi hissettim.

"Lütfen, bırak beni," diye fısıldadım.

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu adamın esiri olmaktan daha iyi bir şey olmalıydı.

Yavaşça başını iki yana salladı. "Dünya senin gibi kırılgan birini ezip geçer. İnanmayabilirsin ama bu ev, benimle burada kalmak, senin için en güvenli yer."

Göğsümde öfke ve hayal kırıklığının kaynamaya başladığını hissettim. Çenemi sıkarak gözlerimi ona diktim. "Sen ailemi öldüren Teşkilat'tansın. Benim için değerli olan her şeyi yok ettin. Burası, dünyada güvende olabileceğim son yer."

Dudakları tehlikeli bir sırıtışla yukarı kıvrılınca tüm kaslarım gerildi.

"Ne düşündüğün önemli değil, küçük Rose. Yirmi bir yaşına gelip..." Elini kaldırıp parmağıyla çenemi okşadı. "Çiçek açana kadar, senin için tüm kararları ben vereceğim."

Tartışmak için dudaklarımı araladım ama o, "Güçlenmek ve ailenin yasını tutmak için zaman ayır," diye ekleyince dudaklarım kapandı.

Ailem.

Başımı iki yana salladım, sonra yüzümü çevirip buzdolabına baktım.

Bunların hiçbirini istemiyorum. Bu delilik.

Bu adamla üç yılı nasıl atlatacağım?

On sekizinci yaş günümü görebilecek miyim?

Görebilirsem, beni nasıl bir gelecek bekliyor?

"Ye, Rosalie," dedi ses tonunu yumuşatan bir şefkatle.

Gözlerim tekrar yüzüne kaydı ama o hâlâ bir saniyede hayatımı sonlandırabilecek ölümcül bir Bratva lideri gibi görünüyordu.

Ben kımıldamayınca Viktor beni geçip tabağı kendine doğru çekti. Çatalına bir parça yemek alıp ağzıma götürdü.

Cildim alev alırken tekrar buzdolabına baktım.

"Gerekirse seni zorla beslerim," diye uyardı.

Bunun olmasını istemediğimden çenem titreyerek çatalı tutup yemeği ağzıma aldım.

Adi herif.

Lokmayı yutup çatalla biraz daha yemek aldığımda Viktor, "Aferin kızıma," diye mırıldandı.

Öfke aniden damarlarımdan fışkırdı. Düşünmeden tabağı alıp göğsüne doğru ittim. Tabak gürültüyle yere düştü.

Nefesim hızlandı. "Ben senin *uslu kızın* değilim. Beni şartlandırmaya çalışma!"

Sinirlenmek yerine yüzüne bir gülümseme yayıldı. Tişörtüne yapışmış ve ayaklarımızın dibinde duran ziyan olmuş yemeğe baktı, sonra gözleri benimkilere kaydı.

"Bu pisliği temizlemek için bir dakikan var."

"Cehenneme git," diye tısladım.

Onun yanından geçmeye çalıştığımda parmaklarıyla kolumu kavradı ve beni yanına doğru çekti. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Bu pisliği temizle, yoksa kıçına şaplağı yersin," diye emretti.

Ne?

Bir an için, kaçmakla söyleneni yapmak arasında kaldım. Ortam dayanılmaz bir şekilde gerginleşmişti, sonra omuzlarım çöktü.

Viktor beni bıraktığında bir rulo kâğıt havlu alıp ayaklarının dibine çömelerek tüm yiyecekleri sildim. Kâğıt havluyu çöp kutusuna attım ama o, "Tişörtüm kendi kendine temizlenmiyor," dedi.

"Şaka yapıyorsun herhâlde," derken bu duruma düşmeme neden olan öfke patlamam yüzünden hemen pişman oldum.

Gözleri yüzüme dikildi. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Hayır. Hiç de görünmüyordu. Beni şaplaklama tehdidini yerine getirmemek için tüm iradesini kullanıyor gibi duruyordu.

Daha fazla kâğıt havlu alıp tişörtündeki yemek lekesini silerken yanaklarım sanki alev almıştı.

Kâğıt havluları çöp kutusuna attığımda Viktor tişörtünün arkasını tutup kumaşı başının üzerinden çekti ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en seksi hareketti.

Göğsünü tam olarak gördüğümde ağzım açık kaldı.

Tanrım.

Taşa oyulmuş gibi duran karın kasları ve düşük bel eşofmanının içine doğru kaybolan o mükemmel V şekli, anında nefesimi kesti.

Çok fazla dövmesi vardı.

Tanrım.

Viktor'un her iki omzunda da birer yıldız dövmesi vardı ve göğsünün ortasında, yanlarında melek kanatları olan kafataslarından oluşan garip bir haç dövmesi vardı.

Göbeğinden eşofmanının beline kadar uzanan koyu renkli bir hat vardı.

Dilimle kurumuş dudaklarımı ıslatırken göğsümde bir panik dalgası hissettim.

Tabii ki şeytanın ta kendisi, lanet bir melek gibi görünecekti.

Sırf o, şimdiye kadar gördüğüm en çekici erkek diye, bu ona ilgi duyduğum anlamına gelmezdi. Bu delilik olurdu.

Viktor Vetrov, ailemi öldüren ve beni sevdiğim her şeyden mahrum bırakan bir canavar.

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi ve onun da beni izlediğini fark edince yanından geçip merdivenlerden yukarı, yatak odama kaçtım. Kapıyı çarparak kapattım ve sırtımı kapıya dayadım.

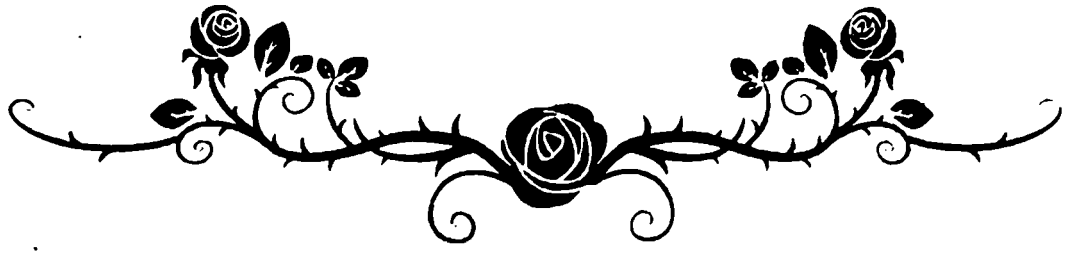
Derin nefesler alıp gözlerimi kapattım ve çıplak göğsü ile karın kaslarının görüntüsünü zihnimden silmeye çalıştım.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan çok nefret ediyorum.

Ne olursa olsun bugün bana yaşattığı acıyı asla unutamayacaktım.

Bölüm 6

Viktor

Sadece iki saat uyumuş olsam da saat sekizde günün bana getireceği her şeye hazırdım.

Rosalie, vücudumu gördüğünde neredeyse salyaları akmıştı ve o zamandan beri yatak odasından çıkmamıştı. İlginç bir andı ama benim için hiçbir önemi yoktu. O, gidecek hiçbir yeri olmayan bir kızdı ve hepsi buydu.

Rosalie'nin buradan kaçamayacağını bildiğim için onu kaçırmamın nedenini açıklamak üzere ailemin evine gittim. Ailem ve Alexei amcamdan çok Bella teyze için endişeleniyordum. Ne de olsa babam, annemin hayatını kurtarmak için onu kaçırmıştı. Tanışmaları da böyle olmuştu.

Eve girdiğimde babamın, "Eminim iyi bir nedeni vardır. Ne olduğunu duymak için bekleyelim," dediğini duydum.

Tabii ki onlar zaten biliyorlar. Yemin ederim, Rusya'da bir kuş pislese bir saat içinde haberleri oluyor.

Bu yüzden iz sürmede bu kadar iyiydim. En iyilerden eğitim almıştım.

Yemek odasına girdiğimde herkesin gözleri bana çevrildi. Bir iç çekip sandalyeyi çektim. Oturup aileme baktım. "Kızı aldım çünkü o sadece on yedi yaşında ve gidecek hiçbir yeri yok. Onu almasaydım içimizden biri onu öldürürdü ve ben buna izin veremezdim."

Beklediğim gibi ailem anlayışla başlarını salladılar.

"Ne zaman gidecek?" diye sordu Alexei amca.

Vaftiz babamla göz göze geldim. "Yirmi bir yaşına girdiğinde."

Kaşlarını kaldırdı. "Dört yıl mı?"

"Üç," diye düzelttim. "Haftaya on sekiz yaşına girecek."

"Kızın rızası dışında onu bu kadar uzun süre tutmak..." dedi Bella teyze. "Bu, yarardan çok zarar verecektir."

Bakışlarımı teyzeme çevirdim. "Rosalie'nin hiçbir şeyi ve kimsesi yok. Elbette ona para verip gönderebilirim ama hayatta kalamaz. Kız zayıf. Hayatta kalma içgüdüsü yok."

"Üç yıl boyunca esir kalamaz, Viktor," diye itiraz etti Bella teyze.

Bir an birbirimize baktık, sonra ben, "Bu kararı sen veremezsin," dedim. "Kız benimle kalacak ve burada güvende olacak. Bu, tartışmaya açık bir konu değil. Size sadece saygımdan bir açıklama yapıyorum."

Başını iki yana sallarken kararımdan hiç memnun olmadığı belliydi.

Bir iç çekerek öfkemi kontrol etmeye çalıştım. "Rosalie'nin vücudunda bir gram bile güç yok. O güzel ve masum. Mükemmel bir hedef. Kızı aldığım haberi çoktan yayıldı. Düşmanlarımızın onu hedef almayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Viktor haklı," diye bana katıldı babam. "Onu aldığı gerçeği, ona değer verdiğini gösteriyor. Binlerce düşmanımızdan herhangi biri, kızı ona karşı kullanmanın iyi bir fikir olduğunu düşünebilir."

"Viktor'un ne yaptığını bildiğinden eminim," diye beni savundu annem. "Ona zarar vermez."

Bella teyze ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Sen onun ailesini öldürenlerden birisin. Onun burada kendini güvende hissedeceğini sanmıyorum. Bu onun için travmatik olmalı."

"Bu senin sorunun değil," diye hatırlattım.

Başka kimse bir şey söylemeden ayağa kalktım. "Rosalie benimle güvende olacak. Önemli olan tek şey bu. Bu konu artık tartışmaya açık değil."

Bella teyze öfkeyle nefes verince, "Seni kaçıran adamla evlendiğini hatırlatmama gerek var mı?" diye ekledim.

Teyzem bir kazada hafızasını kaybetmişti ve Alexei amca onu yanında tutmak için nişanlı olduklarını söylemişti. Bana göre bu, benim yaptığımdan çok daha kötü bir şeydi.

Ben Rosalie'nin çıkarlarını düşünüyordum, kendiminkileri değil.

"Viktor ne yaptığını biliyor," diye mırıldandı Alexei amca. "Onun, Bratva'nın lideri olmasının bir sebebi var. Kız için en iyisini yapacağına inanıyorum."

Amcama bakıp çenemi kaldırarak beni desteklediği için minnettar olduğumu gösterdim.

"Rosalie'ye mülkte dolaşma özgürlüğü verdim, bu yüzden ona her an rastlayabilirsiniz. Benim iznim olmadan mülkü terk edemez."

"Yani onunla arkadaş olabilir miyim?" diyerek ilk kez konuştu Mariya. Benden sadece iki yaş küçüktü ve babalarımız ayrılmaz bir ikili olduğu için doğduğumuzdan beri kardeş gibi büyümüştük.

Küçük kardeşim gibi olan bu kadına gülümsedim. "Çok isterim."

"Bugün onu yalnız mı bırakacaksın?" diye sordu annem.

Başımı hayır der gibi salladım. "Bir hafta boyunca evden çalışacağım."

"Öğle yemeğini hazırlayacağım. Rosalie'yi de getir ki bizimle tanışsın," dedi annem.

Odadan çıkmadan önce başımı salladım. Evime döndüğümde her yer sakindi ve Rosalie'nin kapısı hâlâ kapalıydı. Kapıyı çaldım ve üç saniye bekledikten sonra açtım.

Yatağa sırtını dönmüş, dizlerini kendine çekmiş ve kollarını bacaklarına dolamış bir şekilde yerde oturuyordu. Ben odaya girdiğimde bana bakmadı ve ben yatağa oturduğumda yüzünü başka yöne çevirdi.

Öne eğilip kollarımı uyluklarımın üzerine koyarak ona baktım. "Gerçekten bunu zor yoldan yapmak mı istiyorsun?"

"Beni rahat bırak." Sesi boş geliyordu ve sözleri boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Başımı sallayıp ayağa kalktım. "Bugün ailemle öğle yemeği yiyeceğiz."

"İstemiyorum," diye mırıldanıp derin bir nefes aldı.

"Bu konuda seçme şansın yok."

"Tıpkı evime girip ailemi öldürdüğünden beri hiçbir şeyde olmadığı gibi." Sesi kesildi ve yüzünü kolunun kıvrımına gömdü.

"Mafya ve Bratva böyle işler."

"Geceleri rahat uyuyabiliyor musun bari?" diye sorarken sesi boğuk çıktı.

Yaptıklarımı savunmayı sevmezdim, özellikle de bir günde iki kez, ama yine de "Büyükbaban ve amcan bizim bölgemize izinsiz girdi. Ne olacağını biliyorlardı ama yine de geri adım atmadılar. Onlara uyarıda bulunduk ama bizi dinlemediler. Ölümleri kendi suçları, sen ise hayatta olduğun için şanslısın," dedim.

"Şanslı," dedi alaycı bir şekilde. Ayağa kalkarken bana öfkeli bir bakış attı ama bu bakış ancak kediciklerin tıslaması kadar etkiliydi. "Söylesene, amcamın domuz gibi kesilmesini izlemeye zorlandığım için *şanslı* mıyım? Beni evimden koparıp büyükbabamı öldürdüğün için *şanslı* mıyım?" Bana yaklaştı ve

sandığımdan daha cesur bir tavırla çenesini kaldırdı. "Beni boğduğun için *şanslı* mıyım?"

Titreyerek nefes alırken soğukkanlılığı hızla kaybolmaya başladı ama nefretle dolu bir sesle devam etti. "Beni sürekli bir bez bebek gibi itip kaktığın ve vücudumda morluklar bıraktığın için *şanslı* mıyım?"

Bir adım daha yaklaştım. "Evet," diye cevap verdim. "Tecavüze uğramadın ve işkence görmedin, Rosalie. Bu da seni *şanslı* yapar."

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde, ortam öfkemizle doluydu.

"Sen bir canavarsın," diye tısladı. "Aşağılık bir insandan başka bir şey değilsin."

"Yine de senin ailenden daha iyiyim."

Yapma. Rosalie bilmiyor olabilir ve yaşadığı travmanın ardından bu kadar kısa bir süre geçmişken bir yenisini kaldıramaz.

Yüz hatları tiksintiyle gerildi. "Değilsin. Büyükbabam ve amcam asla bir kızı kaçırıp onu iradesi dışında alıkoymazlardı."

Hayır, onları uyuşturucuya bağımlı hâle getirip borçlarını ödeyemediklerinde en yüksek teklifi verene satarlardı.

Bu yüzden Cosa Nostra, Manno ile ilişkilerini kesmişti. Sicilya mafyası sadece silah, uyuşturucu ve haraç işleriyle ilgilenirken Mannolar, suç dünyasının daha ahlaksız tarafına ilgi duyuyorlardı.

Ama Rosalie'nin, ailesinin ne iş yaptığını bilmediği açıktı ve ben bu bombayı patlatmayacaktım.

"Öğle yemeği saat on ikide," diye mırıldandım ve arkamı dönüp odadan çıktım.

"Ben gitmiyorum," diye bağırdı arkamdan.

"Ya kendi ayaklarınla yürürsün ya da seni oraya sürüklerim, gideceksin," diye bağırdım.

"Adi herif!"

Beklenmedik bir şekilde kahkaha atıp başımı iki yana salladım.

En azından ağlamıyordu. Açıkçası benimle kavga etmesini tercih ederdim. Bu, kızın içinde bir güç olduğunu gösteriyordu.

Ofisime girip masama oturdum ve sol duvarın tamamına kurduğum monitörlere baktım. Rosalie'nin bilgilerini girdim ve ekranları dolduran yazıları izledim. Doğum ve okul kayıtlarından sosyal medya hesaplarına kadar her şeyi...

Mezuniyeti iki hafta sonra. Rosalie'nin kaçırmaması için bunu hatırlamam gerekecek.

Sosyal medyada hiç arkadaşı olmadığını fark edince garipsedim. Takip ettiği tüm hesaplar seyahatle ilgiliydi, beğendiği resim ve videolardan eski kaleleri ve şelaleleri sevdiği açıkça belli oluyordu.

Ancak kendisiyle ilgili hiçbir şey paylaşmıyordu. Sadece yemek, moda ve doğa ile ilgili görseller vardı.

Nadiren bir şeyler yazıyordu ve bu yüzden açıklamasında "Bir gün" yazan bir Labrador yavrusu resmi gördüğümde dikkatimi çekmişti.

Ahh. Yavru köpekler her yere pisler ve her şeyi çiğnerler.

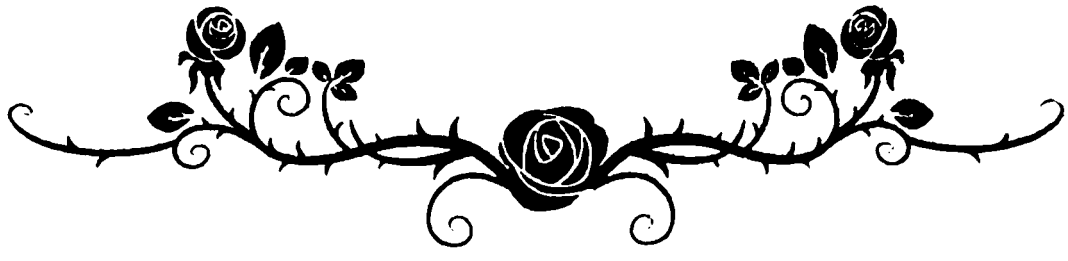
Ama gelecek hafta onun doğum günüydü ve bir yavru köpek onu neşelendirmek için uygun olabilirdi.

Ne yaptığımı fark etmeden Labrador yetiştiricilerini aramaya başladım ama ABD'de satılık yavru köpek yoktu.

"Bir köpeği ülkeye kaçak olarak sokacağımı hiç düşünmemiştim," diye mırıldandım ve İngiltere'deki bağlantılarımdan birine e-posta gönderdim.

Rosalie hakkında bulabildiğim tüm bilgileri topladıktan sonra gelen sevkiyatların zamanında yapıldığından ve tüm adamlarımın işlerini yaptığından emin olmak için işime odaklandım.

Bölüm 7

Rosalie

Tanrım bana yardım et.

Gözlerimi sıkıca kapatarak yatağın yanına, yere uzandım.

Ailem olmadan dünyayla yüzleşmek istemiyordum. Beni bekleyen kasvetli geleceği düşünmek istemiyordum.

Bu travmayla baş edemiyordum. Bu çok fazlaydı, aklımı kaçırmama neden olabilecek kadar fazlaydı.

Viktor'un koridordaki ayak seslerini duydum ve sırtımı yatağın tabanına sıkıca dayayarak kendimi bir top hâline getirdim.

"Kalk," diye emretti.

Beni rahat bırak.

"Rosalie." Bu tek kelimenin altında bir uyarı vardı.

Onu görmezden geldim, sadece ölene kadar burada yatmak istiyordum.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı, sonra kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. Beni banyoya doğru itti. "Duş al ve kıyafetlerini değiştir. Öğle yemeğine geç kaldık."

Çenemi sıktım ve boğazım düğümlendi. Ona dönerek, "Gitmiyorum!" diye bağırdım.

"*Blyad'*, sabrımı sınıyorsun," diye homurdanırken yüzündeki ifade fırtına bulutlarına benziyordu.

En azından dik durmaya kararlı bir şekilde çenemi kaldırdım. Beni kaçırmış olabilirdi ama onun her emrine itaat etmeyecektim. "Umurumda değil." Pervasız ve kaybedecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissederek bir adım daha yaklaştım. "Öldür beni."

Viktor'un gözleri yüzüme dikildi. "Beni kışkırtma, küçük Rose."

Aklımı kaybederek öne atılıp yumruklarımı göğsüne indirdim. "Öldür beni!"

Viktor'un kolları beni sardı ve acımasızca göğsüne sıkıca bastırdı. Kıvrandım ve direndim ama çabucak yoruldum. Gece boyunca bastırmayı başardığım duygular bir volkan gibi patladı ve içimden boğuk çığlıklar yükselmeye başladı.

Elini başımın arkasına koydu ve vücudunu bana doğru eğdi, diğer koluyla ise beni sarmaya devam etti. Dudaklarını saçlarıma bastırdığını hissettim. "Şşş..."

Viktor'un kollarında çaresizce teselliye ihtiyaç duyarak kaybettiğim her şey için ağlarken ona olabildiğince yaklaştım.

"Tanrım, Rosalie," diye mırıldandı endişeli bir sesle. "Yaşadığın acı için çok üzgünüm."

Özür, ailemi geri getirmeyecekti ama kalbimdeki acıyı biraz hafifleterek nefes alabilmem ve aklımı başıma toplayabilmem için yeterli olmuştu.

Kollarım aramızda sıkışmış durumdaydı ve onun gömleğini tutmayı başardım, onun sunduğu teselliyi biraz daha uzun süre hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Başka hiçbir şeye inanmasan bile sana zarar vermeyeceğime inan."

Fark etmezdi. Zaten asla iyileşemeyeceğim şekilde incinmiştim.

Viktor bir santim geri çekildi, elleriyle yüzümü kavradı ve kaybolmuş hıçkırıklar dudaklarımdan dökülürken ona bakmak zorunda kaldım. Gözlerini gözlerime dikti ve ilk kez, irislerinin karanlık derinliklerinde her zaman gizlenen o vahşetten hiçbir iz olmadığını fark ettim. Sadece şefkat vardı.

"Her şey yoluna girecek."

Kafamı iki yana sallarken tenim onun avuçlarına değdi. "Girmeyecek."

Çok şey kaybettim.

Dünkü mutlu kız, ailesiyle birlikte ölmüş ve onun yerine geride, bir zamanlar olduğu kişinin kırık parçaları kalmıştı.

"Girecek. Sadece biraz zaman alacak."

Viktor o an Bratva'nın lideri gibi değil, göğsünde gerçekten atan bir kalbi olan bir adam gibi görünüyordu ve ben de cesaretimi toplayıp, "Lütfen, bırak gideyim," dedim.

Yavaşça başını iki yana salladı, o şefkat kayboldu ve benden uzaklaştı. "Bunu istemeyi bırak. Yirmi bir yaşına geldiğinde sana özgürlüğünü vereceğim."

Omuzlarım çöktü, arkamı dönüp banyoya yürüdüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

"On dakikan var," diye seslendi.

Derin bir nefes alıp muslukları açtım ve suyun fayanslara sıçramasını izledim.

Çok yorgundum. Fiziksel olarak. Duygusal olarak. Zihinsel olarak.

Üç yıl boyunca savaşamayacaktım. Ama pes etmek bir seçenek değildi.

Belki Viktor'un annesiyle konuşabilirdim. Ya da biraz şansla Isabella ile tanışabilirdim. Belki kadınlardan biri bana yardım etmek isteyebilirdi.

Bu düşünce, duş almam için bana güç veren tek şey oldu. Yatak odasına geri döndüğümde Viktor'un beni beklemediğini görünce rahatladım. Hızlıca bir kot pantolon, tişört ve spor ayakkabı giydim. Islak saçlarımı ördüm, sonra yatak odasından çıktım.

Merdivenlerden inerken Viktor'un gözleri üzerimde dolaştı. "Çok daha iyi." Elini bana uzattı ama ben onu görmezden gelip yanından geçtim.

Güzel bahçeyi izlemek yerine kaçmak için çevre duvarları inceledim. Her yerde korumalar vardı ve bu hapishaneden kaçma umudum çabucak söndü.

Yol ayrımına geldiğimde Viktor, "Soldaki malikâne," diye mırıldandı.

Bu, Isabella'nın evinin sağdaki malikâne olduğu anlamına geliyordu. Eğer öğle yemeğine katılmayacaksa gidip ondan yardım isteyecektim.

Açık kapıya geldiğimde Viktor, elini belime koyup beni içeri yönlendirdi. Ondan uzaklaşıp ona ters ters baktım. "Bana dokunma."

Ellerini teslimiyetçi bir hareketle kaldırdı, sonra başını sağımızdaki kapıya doğru eğdi. Yemek odasına girdiğimde tüm gözler bana çevrildi ve aniden durdum.

Beş kişi uzun dikdörtgen bir masada oturuyordu. Üç kadın ve iki erkek.

Viktor yanımdan geçip bir sandalye çekti. "Gel otur."

Otururken iki yaşlı kadın arasında gözlerimi gezdirip hangisinin Isabella olduğunu anlamaya çalıştım.

Viktor masanın başına oturdu, sonra herkesi eliyle işaret etti. "Alexei, Isabella ve Mariya Koslov. Bunlar da annem ve babam, Demitri ve Ariana Vetrov."

Gözlerim, boynuma bakan Isabella'ya kilitlendi. Öfke dolu alçak bir sesle, "Neden boynunda izler var?" diye sordu.

"Rosalie direndi. Onu incitmek istememiştim," diye açıkladı Viktor. "Amcasının öldürülmesini gördükten sonra panikatak geçirdiği için onu sakinleştirmek zorundaydım."

Mariya elimi tutmaya çalıştı ve ben, kimsenin bana dokunmasını istemediğim için hemen ellerimi masanın altına çektim.

"Kaybın için üzgünüm," dedi fısıldayarak.

Kaybım mı? Ben sadece bir kayıptan daha fazlasını yaşamıştım ve şimdi düşmanla öğle yemeği yemem, gülümsemem ve beni kabul ettikleri için onlara teşekkür etmem mi bekleniyordu?

Başımı iki yana sallayarak acı bir kahkaha attım. "Bu delilik." Ayağa kalkarken başımı sallamaya devam ettim. "Bunu yapmayacağım."

Viktor'un yanından geçip yemek odasından çıktım. Kapıya doğru yürüdüm ve sınır duvarına doğru olabildiğince hızla koşmaya başladım.

Oraya ulaşamadan dört koruma önüme çıktı.

Tereddütle durdum, kaçmak için başka bir yol aradım. Arkama baktığımda Viktor'un yolun kenarında durduğunu gördüm, kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izliyordu.

"Adamlarımın yapacak işleri var, Rosalie. Bütün gün seni mülk içinde kovalamayacaklar," diye bağırdı.

Rus askerlere baktım ve duvara ulaşmaya çalıştığım için kendimi aptal gibi hissettim. Hayal kırıklığıyla geri döndüm ve Viktor'un evine, doğrudan yatak odama gittim. Kapıyı çarparak

kapatırken keşke kilitleyecek bir anahtarım olsaydı diye düşündüm.

Bir saniye bile geçmeden kapı açıldı ve Viktor, "Ailemle öğle yemeği yemek de buraya kadarmış," diye mırıldandı.

"Hepiniz cehenneme gidebilirsiniz. Aileni tanımakla hiç ilgilenmiyorum," diye bağırdım ve spor ayakkabılarımı çıkardım.

Üç yıl burada kalmak zorunda olmam, onlarla iletişim kurmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

"Seni evinde hissettirmeye çalışıyorum."

Gözlerimi devirerek yatağa girip başımı yorganın altına soktum. "Beni rahat bırak."

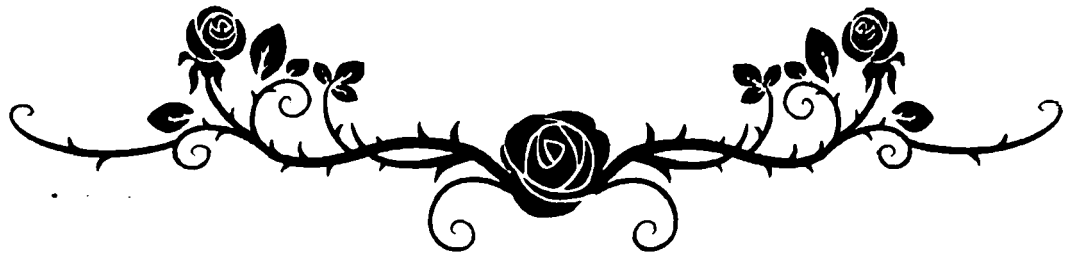
Kapının kapandığını duydum ve yorganın altından baktığımda Viktor'un gitmiş olduğunu görünce rahatladım.

Isabella'dan da yardım isteyemedim.

Açıkçası, çok korkutucu görünüyordu. Güzeldi ama yine de korkutucuydu.

Viktor'un ailesiyle tanışmadan önce sahip olduğum umut yok olmuştu ve içimdeki boşluk hissi geri dönmüştü. Kederimin ve travmamın beni yıkması çok uzun sürmemişti ve ağlayarak uykuya daldım.

Bölüm 8

Viktor

Ayak sesleri duydum ve gözlerimi monitörlerden kapıya çevirdiğimde babam ve Alexei amcamın çalışma odama girdiğini gördüm. Oturdular ve gözlerini dikip bana baktılar.

Bir iç çekerek sandalyemde geriye doğru yaslandım. "Bu konuyu tartışmak istemiyorum."

"Sadece bu konuda emin olup olmadığım bilmek istiyoruz," dedi babam. "Üç yıl, bir yabancıya bakmak için uzun bir süre."

"Biliyorum." Gözlerimi babamdan Alexei amcaya çevirdim. "Ama başka bir seçenek yok."

"Onu Cosa Nostra'ya gönder," dedi Alexei amca.

"Mannoların New York'un beş hükümdar ailesiyle iyi ilişkiler içinde olmadığını biliyorsun." Derin bir nefes alıp, "Sadece ona iyileşmesi için güvenli bir yer sağlamak istiyorum. Yirmi bir yaşma geldiğinde daha olgunlaşacak ve dünyayla yüzleşebilecek," dedim.

"O güzel bir kız," diye mırıldandı Alexei amca ve her zamanki gibi doğrudan, "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Evet, ona çekildiğimi hissettiğim anlar olmuştu ama bu kızın peşinden gitmeye niyetim yoktu. Fazla yaralıydı.

"Onun görünüşünün, ona yardım etme kararımla hiçbir ilgisi yok."

Alexei amca kaşlarını kaldırdı. "Öyle diyorsan öyledir."

Başımı sağa sola sallayarak gülümsedim. "Bu konuyu kapatalım. Rosalie ayrılmaya hazır olana kadar onun için en iyisini yapacağım." Amcamın gözlerine baktım. "Sonra onunla tüm bağlarımı koparacağım."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ancak gördüğümde inanırım."

Parmaklarımla masaya hafifçe vururken, "Bella teyze sorun çıkaracak mı?" diye sordum.

Amcam başını iki yana salladı. "Onunla konuştum. Kızın iyiliğini düşündüğünü biliyor." Bana uyarıcı bir bakış attı. "Kızın gereksiz dramalar yaratmadığından emin ol. Yaşantımızın değişmesini istemiyorum."

Başımı salladım. "Olur."

Duvardaki monitörlere baktılar, sonra Alexei amca bir homurtu çıkardı. "Tanrım, yaşlanıyorum. Bu saçmalıkların yarısının bile ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Ona sırıtarak, "Takip ettiğim değerli bir hedefle ilgili yeraltı sohbetlerini ve bilgileri kontrol ediyorum," dedim.

Teknoloji ve korsanlık ile ilgili konularda çok iyiydim. Suç dünyasını takip etmek için ihtiyacım olan her şeye erişmemi sağlayan birkaç uygulama tasarlamıştım.

İlk kalkan babam oldu. "Annen daha sonra kızı kontrol etmek için uğrayacak."

Yine başımı salladım. "Rosalie'nin bir arkadaşa ihtiyacı var, umarım annem onu biraz rahatlatabilir."

Babamı ve amcamı verandaya kadar geçirip evlerine dönmelerini izledim.

Rosalie'yi kontrol etmek için arkamı dönüp merdivenlerden birinci kata çıktım. Saatlerdir sessizdi ve iyi olduğundan emin olmak istiyordum.

Tabii, bu koşullar altında ne kadar iyi olabilirse.

Kapıyı çalmak üzereydim ki kapı açıldı. Rosalie irkilerek anında bir adım geriledi.

Bir an birbirimize baktıktan sonra, "Aç mısın?" diye sordum.

Açlıktan ölmüş olmalıydı. Saldırıdan bu yana, tek bir lokma güveç dışında hiçbir şey yememişti.

Başım evet der gibi sallarken bakışları dikkatle üzerimde gezindi.

Koridoru işaret ettim. "Erken bir akşam yemeği hazırlayayım."

"Kendime bir sandviç yapabilirim."

Derin bir nefes alıp ona yürümesini işaret ettim. Rosalie, ben onu salona kadar takip ederken sürekli arkasına baktı. Mutfağa gelip durduğunda rahatsız görünüyordu.

Adaya oturup buzdolabını işaret ettim. "Kendin ne istiyorsan al."

Buzdolabından domates ve peynir alırken bana bakmaya devam etti, orada olduğum için gergin olduğu açıkça belli oluyordu. Bıçağı eline alırken onu izledim ve dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Yavaşça domatesi dilimledi. Vücudu gerildi, parmaklarıyla bıçağın sapını sıkıca kavradı.

"Senin yerinde olsam iki kez düşünürdüm," diye fısıldadım.

Bir dilim daha kesti ve eli titremeye başladı. Gerginliği dalgalar hâlinde yayılıyordu, dudakları aralandı ve diliyle gergin bir şekilde dudaklarını ıslattı.

Harekete geçtiği anda ayağa kalktım. Kolunu kaldırdığı anda bileğini tuttum ve hafif bir hareketimle bıçağı elinden düşürdü. Bıçağın fayanslara çarpma sesi, onun hayal kırıklığı dolu haykırışına karıştı.

Onu bırakıp bir adım geri çekilirken, dudaklarımdan neşeli bir kahkaha kaçıverdi. "Bu gördüğüm en berbat saldırı."

"Siktir git," diye mırıldanırken yanakları âdeta alev kırmızısıydı.

Çömelip bıçağı aldım ve sapını ona doğru uzattım. "Tekrar deneyelim. Bu sefer beni gerçekten öldürmek istiyormuşsun gibi davran."

Gözleri benimkilere kaydı, irislerinin derinliklerinde korkunun gölgeleri dans ediyordu. Dikkatlice sapı tuttu.

Geri adım attım ve teslim olma hareketi yaparak kollarımı kaldırdım. "Devam et. Beni bıçaklamaya çalış."

Bakışları yüzümle göğsüm arasında gidip geliyordu, vücudu o kadar gergindi ki kaslarını inciteceğinden endişelendim.

İleri atıldı ve ben, onun güvenini kazanmak için hareketsizce bekleyip son anda harekete geçtim. Yine bileğini tuttum ama bu sefer bıçağı elinden almak için bileğini çevirmedim. Onu kendime doğru çektim ve başını kaldırdığında ona doğru eğildim. Yüzlerimiz birbirine bir santim uzaklıktaydı ve nefesinin dudaklarıma çarptığını hissedebiliyordum.

Blyad', nefes kesici bir güzelliğe sahip.

İçimde bir çekim gücünün alevlendiğini hissettim ve bu, onun her zerresini aşırı derecede fark etmeme neden oldu. Yumuşak kahverengi gözlerinin arasında saklanan altın rengi benekleri içime çektim. Düğme gibi burnu onu çok sevimli gösteriyordu ve kalp şeklindeki dudakları öpülmek için yalvarıyordu.

Aramızdaki mesafeyi açmaya çalıştığında onu yerinde tutmak için sağ kolumu beline doladım. Gözleri öfkeyle yanmaya başlayana kadar ona baktım.

"Şimdi o öfkeni kullan. Seni daha güçlü yapsın," derken sesim çok alçak ve samimiydi. Kurtulmaya çabalayarak elini çekti.

"Hadi ama, küçük Rose," diye alaycı bir gülümsemeyle onu kışkırttım. "Neredeyse hiç güç kullanmıyorum."

Bir homurtu çıkardı ve ayağımı ezdi. Bu beni kahkahaya boğmuş olsa da onu bırakmadım.

"Hiç komik değil!" diye bağırdı ve bıçağı bana fırlattı.

Bıçak kolumun yanını sıyırdıktan sonra yere çarptı ve kayarak durdu. Rosalie'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, şoktan donakalmıştı.

Elimi yaraya götürdüğümde parmağıma kan damlaları bulaştı. Rosalie'ye etkilenmiş bir gülümsemeyle bakarak başımı onaylar gibi salladım. "Çok daha iyi."

Şaşkın bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Sana zarar verdim ve sen beni övüyor musun? Delirdin mi?"

Kafamı sallayıp gözlerine baktım. "Rahatladım. Eğitim alıp buradan ayrıldığında kendini savunabilecek duruma geleceksin. Gittiğinde senin için endişelenmeme gerek kalmayacak."

Kaşlarını çattı. "Beni gerçekten bırakacak mısın?"

Bıçağı alıp yıkadıktan sonra sandviçleri yapmaya devam ettim. "Evet, küçük Rose." Gözlerim onun gözlerine kaydı. "Yirmi bir yaşına girdiğinde."

Peynir dilimlerini ekmeğin üzerine koyarken, "Kolun kanıyor," dedi.

"Biliyorum."

"Yaranla ilgilenmeyecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Senin arkanı temizlemeyeceğim." Bıçağı kullanarak dolabı işaret ettim. "Orada ilk yardım çantası var."

"Sana upuzun bir sopayla bile dokunmam," diye homurdandı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana karşı geldiğini düşünmeye başladım, o yüzden kıçına şaplak atacağım." Bıçağı tezgâhın üzerine bırakıp ona doğru yaklaştım. "İstediğin bu mu, küçük Rose?"

O tereddütle bir adım geriledi, başını o kadar şiddetle iki yana salladı ki saçları omuzlarının etrafında uçuştu.

Elimi uzatıp ensesinden yakaladım. Bir çekişle vücudunu kendime yaklaştırdım. Dudakları bir nefesle açıldı, bu ani hareketle dengesini kaybetmemek için belime tutundu.

Sesimi alçaltıp baştan çıkarıcı bir tonla, "Dikkatimi çekmek için sabrımı sınaman gerekmez. Tek yapman gereken istemek," dedim.

Yüzünde beliren öfke ve belirsizlik savaşından sonra, "Bırak beni," diye fısıldadı.

Başımı eğip ona yaklaştım ve dudaklarımla kızarmış yanağına dokundum. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Nefesi hızlandı ve bir an için belimi sımsıkı tuttuğunu fark ettim. "Evet," diye fısıldadı.

Onu o kadar hızlı bir şekilde bıraktım ki geriye doğru sendeledi.

Dolaba doğru başımı salladım. "İlk yardım çantasını al ve kolumdaki yarayı temizle."

Bu sefer itiraz etmedi ve hemen çantayı getirdi.

Ben sandviçleri tabaklara yerleştirirken Rosalie, antiseptik mendili açıyordu. Yüzünü asarak bana yaklaştı ve kuruyan kanı silerek temizledi.

"Keşke bıçak boynuna saplansaydı," diye mırıldandı.

Ona muzip bir ifadeyle gülümsedim. "Bir dahaki sefere artık."

Sinirli bir şekilde, "Dayanılmaz bir insansın," diye homurdandı.

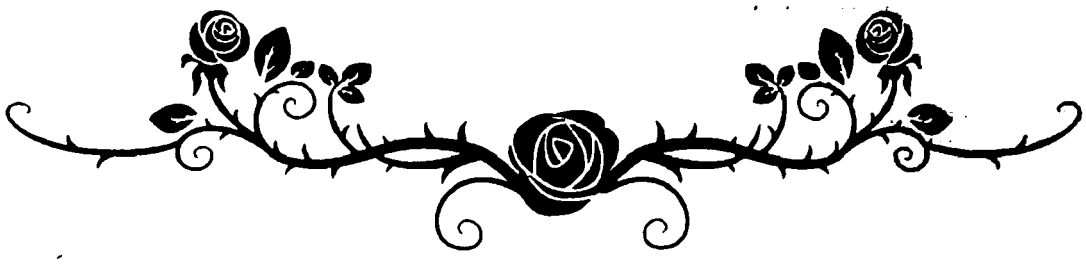
Kıkırdayarak güldüm ve Rosalie mendili atıp ilk yardım çantasını kaldırırken tabakları verandaya taşıdım.

Verandaya geldiğinde ferforje masaya oturmak yerine tabağını alıp eve geri girdi.

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle sandviçi ısırdım.

Hâlâ umut var, küçük Rose.

Bölüm 9

Rosalie

Bugün benim doğum günümdü ve sinirlerim çok bozuktu. Bugün ne olacağını ve Viktor'un bana zorla sahip olmayacağına dair söylediklerinde ciddi olup olmadığını bilmiyordum.

Geçen gün mutfakta yaşanan tartışma sırasında bana şaplak yemek isteyip istemediğimi sorduğundan beri böyle bir şey bir daha yaşanmamıştı.

Dudaklarının yanağıma değdiğini düşünmek bile kalbimin göğsümde şiddetle atmasına neden oluyordu. Duygularım çok karışıktı. O adamdan çok korkuyordum ve içimde kelebeklerin uçtuğu anlardan nefret ediyordum ki bu giderek daha sık olmaya başlamıştı.

Her gün aynıydı. Yatak odamda yalnız kalıyordum ve Viktor'u sadece yemek zamanı görüyordum.

Bu cehennem çukurunda geçirdiğim ikinci gecemde, annesi beni görmeye gelmişti ama onunla konuşmayı reddetmiştim.

Pencerenin yanında durup üç malikânenin ortasında bulunan bahçeye baktım. Daha önce gördüğüm bütün havuzlardan daha büyük olan, siyah bir at heykeli ve atın toynaklarının etrafına su sıçratan devasa bir çeşme vardı.

Gün geçtikçe odada kapalı kalmak daha da zorlaşıyordu. İnsanlarla etkileşim kurmayı özlüyordum.

Büyükbabamı ve Ricco amcamı özlüyordum.

Tanrım, okulu bile özlüyorum. Ne kadar da üzücü.

Yalnız kalmak, beni düşündüğümden çok daha çabuk yıpratmaya başlamıştı. Ailenin kadınlarından birini görebilmek umuduyla bahçeye çıkmayı bile düşünüyordum.

Ancak gururum ve kederim odadan çıkmamı engelliyordu.

Yaralarım hâlâ çok tazeydi ve bu mülkteki insanlarla etkileşime girersem aileme ihanet edecekmişim gibi hissediyordum.

Bir hareket dikkatimi su çeşmesinden uzaklaştırdı. Viktor'u gördüğümde kalbim aniden hızlandı ve ağzım kurudu. İş için her zaman siyah kargo pantolon ve bir tişört giyiyordu, bu yüzden onu gri takım elbiseyle görmek beni çok heyecanlandırmıştı. Yürüyüşü onu çekici ve güçlü gösteriyordu.

Şeytan bile güzeldir, Rosalie. Bu adam bir canavar ve içi çürümüş. Büyükbabanı ve amcanı öldürdü. Acını bir saniye bile unutma.

Pencereden uzaklaşıp hiçbir eğlence imkânı olmayan odaya bakındım. O kadar sıkılmıştım ki her gün saçımı yıkıyor ve eskiden hiç yapmadığım cilt bakımı rutinine bile sadık kalıyordum. Meşgul olmak için dolabımı boşaltıp yeniden yerleştiriyor, mobilyaların yerini değiştiriyordum.

Keşke Kindle'ım yanımda olsaydı da kendimi kitaplarımın içinde kaybetseydim.

Bir iç çekerek makyaj masasının yanındaki sandalyeye oturdum ve somurtarak aynadaki yansımama baktım.

Pes etme.

Bu insanlar senin düşmanların.

Sen burada bir misafir değil, bir tutsaksın.

Kapının çalınmasıyla başımı kaldırdım.

Viktor beni sadece öğle ve akşam yemekleri için çağırırdı, bu yüzden bu erken saatteki sürpriz ziyaret kalbimin deli gibi atmasına neden olmuştu.

Tanrım, lütfen bunun hayatımın en kötü günü olmasına izin verme. Onun bana tecavüz etmesine izin verme.

Kapı açıldığı an korkudan anında başım dönmeye başladı. Ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu, beni taşımayacaklarmış gibi hissediyordum.

Viktor'un gözleri yüzüme dikildiğinde ona yalvarmaya hazırdım. "Ne oldu?"

Umutsuzca nefes alıp vermeye başladım.

Yüzünde bir anlık bir farkındalık belirdi. "Tanrım, Rosalie. Sakin ol. Ben sözümün eriyim. Sana asla zorla sahip olmam."

Sözleri benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Beklenmedik bir şekilde yatağın üzerine bir hediye kutusu koydu ve "Hazırlan. Dışarı çıkacağız," dedi.

Ne?

Ona şaşkın şaşkın baktığımda güldü. "Seni bugün dışarı çıkaracağım."

"Mülkü terk edebilir miyim yani?" diye sordum bunun bir tür numara olup olmadığını merak ederek.

Gümüş rengi kurdeleyle bağlanmış siyah kutuyu işaret etti. "Elbiseni giy, doğum günü kızı. Aşağıda bekliyorum."

Neler olduğunu hâlâ anlamamıştım ve öylece onun gidişini izledim ama evden çıkma vaadi çok cazipti. Hızla yatağa

yürüdüm ve titrek parmaklarımla kutunun üzerindeki kurdeleyi çözdüm.

Kapağı kaldırdım, gümüş renkli kâğıdı kenara çekip soluk mavi kumaşa baktım.

Onu çıkardığımda yazlık elbisenin güzelliğine hayran kaldım. En sevdiğim renkti ve giysilerimin yarısı aynı renkteydi.

Kendimi durduramadan hafifçe gülümsedim. Bu hediye benim için hiçbir anlam ifade etmemeliydi.

Başımı iki yana salladım ve elbiseyi giyebilmek için hızla kot pantolonumu ve tişörtümü çıkardım. Ayaklarıma bir çift topuklu ayakkabı giydim ve bir an aynadaki yansımama baktım.

Elbise bana tam olmuştu.

Bakışlarımı kapıya çevirdim ve diğer insanların arasında olma isteği beni ele geçirince yatak odasından çıktım.

Merdivenlerden aşağı indiğimde Viktor, telefonunu takım elbisesinin göğüs cebine koyup bana baktı.. Üzerindeki şık kıyafetle o kadar çarpıcı görünüyordu ki bir an nefes alamadım.

Kolunu kaldırarak elini bana uzattı.

Zorluk çıkarmak ve özgürlüğümü riske atmak istemediğimden avucumu onun avucuna koydum. Güçlü parmaklarıyla benim parmaklarımı kavradığında yanaklarım kızardı ve kendimi onun önünde dururken buldum.

Gözleri yüzümde dolaştı ve alçak ve boğuk bir sesle, "Nefes kesici görünüyorsun, küçük Rose," dedi.

Kendimi durduramadan görgü kuralları gereği dudaklarımdan, "Teşekkür ederim," sözcükleri dökülüverdi.

Memnuniyet dolu gülümsemesi, yüzündeki o acımasız ifadenin silinip çok çekici bir hâl almasına neden olunca gözlerimi başka yere çevirmek zorunda kaldım.

Parmaklarını benimkilerle kenetlediğinde ona bu kadar yakın olmaktan hem rahatsızdım hem de ona karşı bir çekim hissediyordum. İkinci duygu, göğsümde bir suçluluk hissi uyandırıyordu.

Viktor beni ön kapıya götürdü ve evden çıktığımızda geniş bir asfalt yol ve sarı bir Lamborghini ile karşılaştım.

Beş silahlı korumayla birlikte siyah bir SUV da vardı.

"Yetişmeye çalışın," diye takıldı Viktor adamlarına. Yolcu kapısını açıp içeri girmeme yardım etti. Aniden üzerime eğilip emniyet kemerimi takmaya koyulunca donakaldım.

Geri çekilmeden önce bana muzip bir gülümsemeyle baktı. "Güvende olduğundan emin olmalıyım."

Midem kıpır kıpır oldu ve yüzümdeki istemsiz heyecanı saklamak için koltuğumu kaplayan pahalı deriye baktım.

Viktor direksiyonun başına geçti ve emniyet kemerini takmadan önce ceketinin düğmelerini açtı.

Gerçekten buradan gidiyoruz.

Güçlü motor gürültüyle çalıştı ve Viktor gürleyen aracı iki dev demir kapıya doğru yönlendirdi. Kapılar açıldı ve Viktor bizi yola çıkardıktan sonra hızla caddeye doğru ilerlerken tüm vücudum koltuğa yapışmıştı.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu ve koltuğun kenarlarını sıkıca kavradım.

Viktor bana bir bakış attı, sonra hafifçe güldü ve spor arabayı kabul edilebilir bir hıza indirdi.

Pencereden evlere bakarken o zengin muhit kısa süre sonra arkamızda kaldı ve bir şehre doğru ilerlemeye başladık.

Tanrım, nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Bu farkındalık beni o kadar sarstı ki nefesimin kesildiğini hissettim.

"Ne oldu?" diye sordu Viktor çabucak kaşlarını çatarak.

"Neredeyim ben?"

"Los Angeles."

Oha.

Şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. "Beni Kanada'dan nasıl çıkardın?"

Kibirli bir şekilde güldü. "Kaçakçılık, iyi olduğum konulardan biridir."

"İyi olduğun şeylerden biri mi?"

Dikkatini yola vererek aracı gündüz trafiğinde ustaca sürmeye devam etti. Binalara baktım ve Rodeo Drive'a döndüğümüzde heyecanlandım.

Lüks markaların mağazalarının önünden geçip birkaç sokak daha dolaştıktan sonra Viktor, Lamborghini'yi durdurdu.

Dudaklarım aralandı ve Barnes and Noble mağazasını görünce bir duygu dalgasına kapıldım. "Beni kitapçıya mı getirdin?" diye sordum.

"Bu senin doğum günü hediyelerinden biri." Etrafına bir göz attıktan sonra, "Bugün kimseyi öldürmek zorunda bırakma beni," dedi. Mağazaya doğru başını salladı. "Aptalca bir şey yaparsan oradaki herkesi tehlikeye atarsın. Anladın mı?"

Ben ona bakarken, "Sana iyi davrandım diye kim olduğumu unutma," diye ekledi.

Bratva'nın lideri ve beni kaçıran kişi. Nasıl unutabilirim ki?

Yardım istemeye kalkışırsam muhtemelen Barnes and Noble'daki tüm masum insanları öldürürdü.

Tuvaleti kullanarak kaçmayı deneyebileceğimi düşünerek hızla başımı salladım. Böylece kimseyi tehlikeye atmamış olurdum.

Viktor arabadan indi ve benim için yolcu kapısını açtı. İstemeden uzattığı elini tuttum ve onu mağazaya kadar takip ettim.

Binlerce kitabın arasında olduğunuzda hissedebileceğiniz o büyülü duyguya kapıldım. Viktor beni fantastik kitaplar bölümüne götürüp rafları işaret etti. "Ne istersen al, küçük Rose."

Elimi onunkinden çekip parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirerek başlıkları okudum.

Kindle'ım olmadığı ve kaçabileceğimden emin olamadığım için *Alacakaranlık* serisinin kutulu setini alıp Viktor'un eline tutuşturdum.

Adam yine beni şaşırtarak başka bir bölümü işaret etti. "Bu tarafta *Nightworld* serisi var."

Bir saniye.

Yavaşça başımı Viktor'a çevirdim. "Sen de mi fantastik kitaplar okuyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Araştırmamı yaptım. Amazon hesabını *hack*lemek kolay oldu."

Tabii ya.

Gözlerimi devirdim ve tüm *Nightworld* kitaplarını aldım.

Viktor'a her kitap verdiğimde o da korumalardan birine veriyordu ve bu yüzden kaç tane aldığımı takip edemedim.

Jennifer L. Armentrout'un tüm kitaplarını alıp *Uyumsuz* serisini aradım. *Grinin Elli Tonu* koleksiyonunun önünden geçerken Viktor güldü. "BDSM'den hoşlanmıyor musun?"

"Hayır," derken son harfi uzattım.

Kitapların arasında öylesine kaybolmuştum ki yaşadığım kaybı ve aslında beni kaçıran kişiyle alışveriş yapıyor olduğumu tamamen unutmuştum.

"Lanet olsun," diye mırıldandım raflara tekrar bakarak.

"Hangi kitabı arıyorsun?" diye sordu Viktor.

"Bu serinin üçüncü kitabını." Viktor'un kitapların listesini görebilmesi için birinci kitabı açtım. "*Deadly Dreams*."

Raflara baktı, sonra kasaya gidip kasiyerle konuştu. Gözlerim beş korumaya kaydı ve hepsinin beni izlediğini gördüm.

Kahretsin, kaçma fırsatım suya düştü.

Viktor kasada beklerken rafları son bir kez gözden geçirip henüz okumadığım beş kitap aldım.

Arkamı döndüğümde Viktor elinde *Deadly Dreams* ile duruyordu. "Arkada bir tane varmış."

Kendimi durdurmama fırsat kalmadan yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Viktor'un dudakları aralandı, sanki dünyanın harikalarından birine bakıyormuş gibi yüzünde bir hayranlık ifadesi belirdi. "Tanrım, her günün her saniyesini gülümseyerek geçirmelisin."

Kalbimi beklenmedik bir sıcaklık kapladı. İltifatının beni nasıl etkilediğini görmezden gelmeye çalışarak Viktor'un yanından hızla geçip kasaya koştum.

Viktor kasaya geldiğinde kasiyer satın aldığım kitapların toplam tutarını gösterdi. "Toplam iki bin üç yüz doksan dolar, efendim."

Kaşlarım havaya kalktı ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Tanrım, Rosalie.

Viktor tutardan hiç rahatsızmış gibi görünmüyordu ve siyah kredi kartıyla mutlu bir şekilde ödemeyi yaptı.

Suçluluk duymayacağım. En azından bunu yapabilir.

Beş koruma poşetleri mağazadan dışarı çıkarırken Viktor yanımda yürüyordu. Kapıya vardığımızda bebekli bir kadına yol vermek için kenara çekilmek zorunda kaldık.

Viktor'dan önce mağazadan çıkmayı başardığımda kalbim hızla çarpıyordu. Planı düşünmeye bile fırsat bulamadan bacaklarım harekete geçti ve koşmaya başladım.

Sokağın sonuna geldiğimde omzumun üzerinden baktım ama Viktor'un peşimden koşmadığını gördüm. Sola döndüm ama bir sonraki caddeye ulaşamadan Lamborghini yaya geçidinde gürültüyle durdu.

Yönümü değiştirirken nefeslerim dudaklarımdan hızla dökülüyordu ama SUV önüme çıktı. Tekrar dönünce Viktor'a çarptım ve kollarıyla beni sardı. Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve gök gürültüsü gibi bir sesle, "Ortalığı velveleye verirsen sana yardım etmeye çalışanları öldürürüm," diye uyardı.

Yüzüme bakmak için geri çekildiğinde gözlerim onun gözleriyle buluştu ve koyu kahverengi irislerinde o ölüm vaadini gördüm.

Omuzlarını çöktü. O kadar sinirli ve umutsuzdum ki bacaklarımın kurşun gibi ağırlaştığını hissederek Lamborghini'ye doğru yürüdüm.

Kaçma girişimim yüzünden muhtemelen hapishaneme geri döneceğimizi bildiğimden, koltuğa çöktüm ve akmak üzere olan gözyaşlarımı güçlükle yuttum.

Viktor'un beni cezalandırmak için ne yapacağını sadece Tanrı bilirdi.

Dövmekten, tecavüz etmeye kadar her şeyi yapabilirdi ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama ne yapabilirim ki? Kitap almaya gittiğim için şükredip hapishaneme geri mi döneyim?

Kaçmaya çalışmak zorundaydım ve her fırsatı değerlendirip denemeye devam edecektim çünkü Viktor, Bratva'nın lideri olan bir canavardı. O, ailemi öldüren adamlardan biriydi ve beni kaçırmıştı.

Bunu asla unutamazdım.

Onu asla sıradan bir adam olarak göremezdim çünkü o, sıradan bir adam olmaktan çok uzaktı. O her zaman benim düşmanım olacaktı ve şimdi onu kızdırmıştım.

Tüm korkularım geri dönünce kalbim göğsümde hızla atmaya başladı.

Bölüm 10

Viktor

Rosalie eve gidene kadar yol boyunca pencereden dışarı bakarak ağlama isteğini zorlukla bastırdı.

Kaçmaya çalışacağını biliyordum. Açıkçası kaçmasaydı hayal kırıklığına uğrardım.

Lamborghini'yi durdurduğumda Rosalie titrek ellerle emniyet kemerini çıkardı. Ben arabayı dolaşıp yolcu kapısını açana kadar bekledi, sonra arabadan inip eve doğru koştu.

SUV durduğunda Joseph'e, "Kitapları içeri getir," dedim.

"Peki patron."

Eve girip merdivenlerden birinci kata çıktım. Rosalie'nin kapısını açtım ve onu, biz dışarıdayken adamlarımın düzenlediği raflara bakarken buldum.

"Kitapları alfabetik olarak mı yoksa yazarlarına göre mi sıralayayım?" diye sordum adamlarımın yaptığı işten memnun bir şekilde. Raflar yatak odasının sol köşesini tamamen kaplıyor ve Rosalie için bir okuma köşesi oluşturuyordu.

Joseph, peşinde diğer adamlarla odaya girdi. Poşetleri yere koyduktan sonra benden talimat beklercesine orada dikiliyorlardı.

"Ah..." Rosalie, kaçmaya çalıştığı için başının belada olduğunu düşünerek gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Kitapları raflara yerleştirip öyle ayıracağım."

Adamların çıkması için kapıya doğru başımı salladım ve yalnız kaldığımızda en yakınımdaki poşeti alıp kitapları çıkarmaya başladım.

Amazon'da onun Kindle hesabını bulduğumda rahatlamıştım çünkü köpeği bu gece geç saatlere kadar gelmeyeceği için ona bir şey alabilecektim.

"Nereye koymamı istersin?" diye sordum.

Rosalie bana baktı, sonra poşetlerden birini aldı. "Kaçtığım için özür dilemeyeceğim."

"Özür dilemeni beklemiyorum," dedim kitapları karışmamaları için yazar adı ve seri sırasına göre düzenlerken.

Sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana baktı. "Kızgın değil misin?"

"Kaçmaya çalışmasaydın hayal kırıklığına uğrardım." Kutulu bir seti rafa koyup gözlerine baktım. "Korkak olduğunu düşünmek istemem, küçük Rose."

Mükemmel hatları olan yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Kaçmamı mı istedin?"

"Evet." Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Bu yüzden kadın ve çocuğu dükkâna girerken geride kaldım. Sana bir avantaj sağladım." Omuz silkip birkaç kitap daha aldım. "Ama çok uzağa gidemedin." Onun seksi bacaklarına bir bakış attım. "Bütün gün yatak odanda oturmak yerine bahçede koşmalısın. Biraz dayanıklılık kazanırsın."

Kafasının karıştığını fark ederek ona döndüm. "Daha önce de söylediğim gibi seni serbest bıraktığımda bu dünyada hayatta kalabileceğini bilmek güzel olurdu."

Yavaşça başını iki yana salladı. "Sen çok tuhaf bir adamsın."

Gülerek kitapları çıkarmaya devam ettim.

İşimizin bittiğini her düşündüğümde Rosalie fikrini değiştiriyor ve baştan başlıyorduk. Önce kitapları arka arkaya diziyor, sonra yığınlar hâlinde topluyorduk.

Sonunda bazıları dik durup bazıları üst üste yığılmış bir şekilde dururken, "Mutlu musun?" diye sordum.

"Evet."

Onu kaçırdığımdan beri ikinci kez yüzüne bir gülümseme yayıldı ve onu başka bir dünyadan gelen bir varlığa dönüştürdü. Ama ona baktığımı fark ettiği anda gülümsemesi kayboldu ve o an, sanki dünyamda güneş batıyormuş gibi hissettim.

"Güzel bir gülümsemen var, küçük Rose," diye iltifat ettim.

Tıpkı daha önce olduğu gibi yüzünde huzursuz bir ifade belirdi.

"Zaman alacağını biliyorum ama bir gün sözümün eri bir adam olduğumu anlayacaksın."

Gözlerini kitaplara çevirdi. "Boşuna umutlanma."

Ona yaklaştım ve elimi ensesine doladığımda dudakları aralanarak göz bebekleri büyüdü.

Benden nefret ediyor olabilir ama derinlerde bir yerlerde, bir parçası benden etkileniyor.

Gözlerine baktım ve nefesinin hızlanışını izledim. Tüm dikkati bendeyken, "Nereye kaçarsan kaç, küçük Rose, seni her zaman bulacağım," dedim.

Diğer elimi kaldırıp yüzünü avuçlarımın arasma aldım. Öne eğilip alnına bir öpücük kondururken gözlerinde milyonlarca duygunun parladığını gördüm. Onun yumuşak, doğal kokusunu derin bir nefesle içime çektim. "Seni bırakmaya hazır olana kadar, sen benimsin."

Nefesi kesildi ve geri çekildiğimde kaşlarını çatarak bana baktı. "Asla senin olmayacağım. Benim hakkımda sanki sahip olabileceğin bir şeymişim gibi konuşma."

Parmaklarımla kızaran yanağım okşadım, sonra ondan uzaklaştım. "Hayatını kurtardım, bu da bana ait olduğun anlamına gelir."

Gözlerinde bir öfke patlaması belirdi. "Sen öyle zannet! Sen ve diğer Teşkilat üyeleri evime saldırdınız, ailemi öldürdünüz ve beni kaçırdınız."

Yüzünde o kadar yoğun bir keder ve nefret vardı ki beni hiçbir zaman düşmanı dışında bir şey olarak görmeyeceğini düşündüm.

Rosalie elini kalbine bastırarak, "Sen beni kurtarmadın, Viktor. Hayatımı mahvettin," diye haykırdı.

Bir an ona baktım ve sonra, "Senin hikâyende kötü adam olmam umurumda değil. En azından hayatta kalmanı sağlayacağım ve en önemlisi de bu," dedim.

Çaresizce nefes aldıktan sonra kapıyı gösterdi. "Konuşmak istemiyorum. Git artık."

Bu geceye kadar sakinleşirse en azından ona köpeği verebilirim, diye umarak yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Geçen hafta onun için yaptığım her şeyin onun iyiliği için olduğunu anlaması için zamana ihtiyacı vardı. Üç yılım vardı, bu yüzden beni arkadaşı olarak kabul etmesi için onu zorlamayacaktım.

Onun ailesini öldürdük ve biri bana bunu yapsa, onun ölmesini isterdim.

Bu düşünce, Rosalie'nin beni muhtemelen her zaman düşman olarak göreceğini fark etmemi sağladı.

Telefonum çalmaya başladı ve cebimden çıkarınca ekranda Luca'nın adının yanıp söndüğünü gördüm.

"Selam," diye cevap vererek merdivenlerden aşağıya, salona indim.

"Bir süredir senden haber alamadım. Her şey yolunda mı?"

"Evet, Rosalie'nin rahat ettiğinden emin olmaya çalışıyordum. Senin tarafta ne var ne yok?" Çalışma odasına girip masamın başına oturdum.

"Yeni bir şey yok." Luca durakladı, sonra, "Kızı gerçekten tutacak mısın?" diye sordu.

"O artık bir kız değil," diye cevapladım, tüm uygulamalarımın şifrelerini girerken. "Bugün onun doğum günü. On sekiz yaşına bastı."

"Tanrım, Viktor. Endişelenmeli miyim?"

Kıkırdadığımda sesimdeki uyarı açıkça anlaşılıyordu. "Bunu gerçekten mi soruyorsun?"

"Üzgünüm." Luca iç geçirdi. "Böyle bir şey yapmak sana hiç yakışmıyor."

"Endişelenmeyi bırak."

Rosalie'nin kayıp olarak bildirilip bildirilmediğini kontrol etmek için her yeri aramış ama hiçbir şey bulamamıştım. Başımı iki yana salladım. "Üzücü olan ne, biliyor musun?"

"Ne?"

"Rosalie'nin kaybolduğunu kimse bilmiyor."

"Evet, bu çok kötü."

Barnes and Noble'ın güvenlik kamerası görüntülerine sızdım ve oraya gittiğimiz zamana geri sardım.

"Kapatmam lazım," dedim Rosalie'nin raftan kitapları tek tek alırkenki yüzüne odaklanırken.

"Tamam. Cuma akşamı görüşür müyüz?"

"Evet."

Telefonu kapattık ve ben sandalyemde arkama yaslanıp görüntüleri izledim. Kitaplara bakarken güzel yüzünde beliren tüm duyguları içime çektim.

Rosalie'yi gördüğüm andan beri hissettiğim koruma ve sahiplenme içgüdüsü, son beş gün içinde daha da güçlenmişti. Onun, hayatımda olmasına bu kadar çabuk alışmam gerçeküstü bir şeydi.

Ekranı izlerken her santimine hayran kalarak açık mavi elbisenin ona çok yakıştığını düşündüm. Rengi, koyu teniyle çok uyumluydu.

Gözlerinde bir anlık ilgi gördüğüm anları hatırladım ve düşman olmasaydık, yani onu kaçırmasaydım ne olurdu diye merak ettim.

Yatağımı paylaşmak isteyen kadınlar hiç eksik olmazdı ama Rosalie ile farklı koşullarda tanışmış olsaydık bile onu elde etmenin kolay olmayacağını hissediyordum. Bu, onun beklentilerinin yüksek olmasından değil, deneyimsiz olmasından kaynaklanırdı.

Eğer bakire değilse çok şaşırırdım.

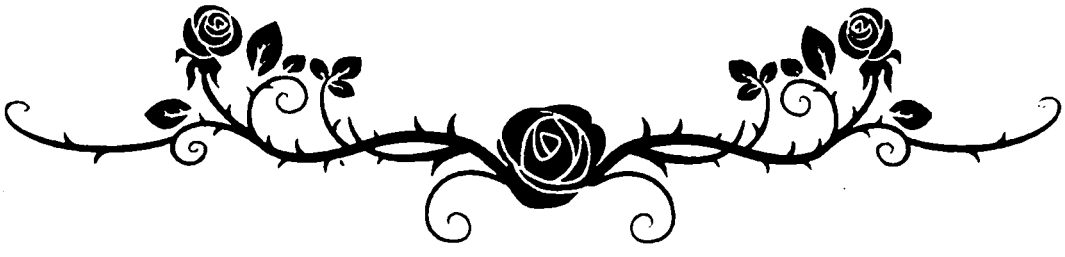
Bu düşünceyle dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Üç yılım vardı. Cazibemi kullanırsam Rosalie'nin beni affetmesini ve bana âşık olmasını sağlayabileceğimden emindim.

İstediğin bu mu?

İstediği kitabı bulduktan sonra nasıl gülümsediğini izlerken, "Tanrım," diye fısıldadım. Onu tekrar gülümsetmek istediğimden hiç şüphem yoktu.

Bölüm 11

Rosalie

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir kitaba kendimi veremiyordum. Buna *Alacakaranlık* da dâhildi. Aklım sürekli Viktor'a ve benim ona ait olduğumu söylediği âna kayıyordu.

Bu beni endişelendiriyordu çünkü eğer beni kendisine ait olarak görüyorsa, bir şeyler yapmaya kalkışabilirdi. Ya da daha kötüsü. Benim bedenim üzerinde hakkı olduğunu düşünebilirdi.

Akşam yemeği vakti gelip çatmıştı ve öğle yemeğini atladığım için çok acıkmıştım. Genellikle Viktor beni almaya gelirdi ama bugün gelmemişti.

Kapıyı açtım ve koridora baktım. Evde hiçbir hareket belirtisi yoktu. Merdivenlerin başına yürüdüm ve salonda Viktor'u göremedim.

Merdivenlerden aşağı indim ama onu hiçbir yerde bulamadım ve bu durum kaşlarımı çatmama neden oldu. Burada olmadığını bilseydim daha erken inerdim.

Mutfağa yürüdüm ve tezgâhın üzerinde tek bir beyaz gül ile bir not gördüm. Notu açıp okudum.

Akşam yemeği ve bir sürprizle yakında döneceğim. Beklerken televizyon izle ya da kitap oku.

Kâğıdı bıraktım ve güle baktım.

Onu atmam gerekiyor.

Çiçek çoktan solmuş olsa da onu çöpe atmaya gönlüm el vermiyordu. Bunun yerine bir bardak alıp içine biraz su doldurdum ve gülü içine koydum.

"Ben de susadım," diye fısıldadım.

Buzdolabını açıp içecek seçeneklerine göz gezdirdikten sonra bir şişe portakal suyu aldım. Amerikan mutfaklı salona bir göz attım, sonra merdivenlere doğru yürüdüm ve birinci kata çıktım.

Portakal suyunu yudumlarken çalışma odasını bulana kadar odalara göz attım. Bir duvar boyunca dizilmiş tüm monitörleri görünce kaşlarımı kaldırdım.

Etrafı kolaçan ettim ama ilginç bir şey bulamadım. Koridorun diğer ucunda, benim odamın karşısına denk gelen yatak odasına doğru yürüdüm ve kapıyı hafifçe iterek açtım.

Benim odam, beyaz renkte dekore edilmişken bu oda tamamen siyahtı.

Hiç şaşırmamıştım. Elbette şeytan karanlık ortamları tercih ederdi.

Aşağıda bir kapının açıldığını duydum ve hemen Viktor'un yatak odasının kapısını kapattım. Merdivenlerin tepesine doğru koştum ve tam zamanında yetiştim, böylece Viktor yanlış yönden geldiğimi fark etmedi.

Büyük bir pizza kutusunu mutfak tezgâhının üzerine koyup bana gülümsedi. "Notumu almışsın."

Yaklaşırken başımı sallayarak onayladım. Yemeğin kokusu havayı hızla doldurdu.

Kapağı açtı ve "Ananaslı kısmı senin," dedi. Dolaptan iki tabak çıkarırken ürperdi. "Pizzanı nasıl meyveli yiyebiliyorsun, bilmiyorum."

"Lezzetli oluyor." Bir dilim alıp büyük bir ısırık aldım.

Viktor'un benim hakkımda bu kadar çok şey bilmesi beni şaşırtıyordu. Önce elbise, sonra kitaplar, şimdi de en sevdiğim yemek.

Tabaklarımızı doldurmasını izledim ve Viktor verandaya doğru yürüdüğünde tereddüt ettim. Adadaki tabureye baktım ve tam oturmak üzereyken, "Burada benimle oturursan ölmezsin," dedi.

"Sen öyle san," diye mırıldandım. Ama yine de evden çıkıp masaya oturdum. Bir dilimi bitirirken spot ışıklarıyla aydınlatılmış çeşmeye baktım.

İkinci dilimin yarısını yediğimde Viktor, "Eğer istediğin her şeye sahip olabilseydin, ne isterdin?" diye sordu.

Tereddüt etmeden cevap verdim. "Özgürlüğüm."

Gülümsedi. "Onun dışında."

Ona ters bir bakış atıp pizzamdan bir ısırık daha aldım.

İstediğim tek bir şey vardı ama çok sık taşındığımız için ona sahip olamamıştım. "Hadi ama, küçük Rose," dedi Viktor şakacı bir şekilde. "Söyle bana."

"Bir köpek." İç çektim. "Umarım önümüzdeki üç yılı atlatabilir ve kendi evime yerleştiğimde bir tane alabilirim."

"Atlatacaksın," diye mırıldandı. Viktor arkamdaki bir şeyi işaret edince ben de dönüp baktım. Korumalardan biri

malikânenin yanındaki karanlıktan çıkınca şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

Korumanın kollarındaki Labrador yavrusunu görünce anında bir duygu seline kapıldım.

"O senin," dedi Viktor.

Pizzayı unutarak yavaşça ayağa kalktım. Gözlerim altın renkli yavruya kilitlenmişti ve göğsüme dolan mutlulukla çenem titremeye başladı.

Koruma onu yere indirdi ve ben de yavaşça yaklaşıp onun önünde çömeldim. O da bana yaklaştı ve pizza kokan elimi dikkatlice kokladı. Küçük dilini çıkarıp parmağımı yaladığında dudaklarımdan bir kahkaha döküldü.

"Merhaba," diye fısıldadım.

O da kocaman kahverengi gözleriyle bana bakınca o anda ona âşık oldum. Zarar vermemeye dikkat ederek onu kucağıma alıp göğsüme bastırdım.

"Merhaba, güzelim." Çenemi yalayıp beni daha da güldürdü. Arkamı dönüp "Adı ne?" diye sordum.

"Ona bir isim vermelisin," diye cevapladı Viktor boğuk bir sesle.

Gözlerim onun yüzüne kaydı. "Ona bir isim vermedin mi?"

Başını iki yana salladı. "O senin doğum günü hediyen, küçük Rose. Adını sen koy."

Bana bir köpek almış.

Henüz hazır olmadığım duygulara boğulmuş bir hâlde, köpeğim tekrar çenemi yalayana kadar Viktor'a baktım.

Gözlerimi köpeğime çevirdim ve gülümsemeden edemedim. "Merhaba, Luna."

Yüzümü tüylerine gömdüm ve gözyaşlarımı tutmak için uğraştım.

"Onu eğitmelisin. Evimi paramparça etmesini istemiyorum ve eğer boka basarsam, ortalığı ayağa kaldırırım."

Bir kahkaha attım. "Ona iyi bakacağım."

Viktor ayağa kalktı ve gelip köpeğin kafasını okşadı. Gözlerimiz buluştu ve kendimi tutamayıp "Teşekkür ederim. O çok güzel," dedim.

Gözleri, görmezden geldiğim bir duyguyla ısınırken, "Tıpkı annesi gibi," dedi.

Aniden eve geri döndü. "Çiş pedi, birkaç oyuncak ve mama aldım. Aşı olması gerekiyor. İlki yarın yapılacak."

Viktor poşetleri salona getirirken ona şaşkınlıkla baktım. Hiçbir şey yapmak zorunda değildi ama yine de doğum günümü özel kılmaya çalışmıştı.

Sakın, Rosalie.

Luna ile ilk anlarımın tadını çıkarmak istediğim için poşetleri bir elimde toplayıp merdivenlerden çıktım.

Yatak odama girdiğimde kapıyı ayağımla kapattım ve Luna'yı bacaklarımın arasına alıp yere oturdum. "Tanrım, çok tatlısın," diye mırıldanarak kafasını okşadım ve tüylerine öpücükler kondurdum. "Seni tüm kalbimle seveceğim. "

Poşetleri boşaltıp mama kâselerini çıkardım ve birine hızla su doldurdum. Kâseleri yere koyduğumda Luna'nın su içmesi için on dakika boyunca onu ikna etmem gerekti.

Başını okşadım. "Merak etme. Yakında her şeye alışacaksın."

Tıpkı benim alışmam gerektiği gibi.

Duygularıma yenik düşerek onu göğsüme yatırdım ve ağlamaya başladım.

En azından artık yalnız değilim.

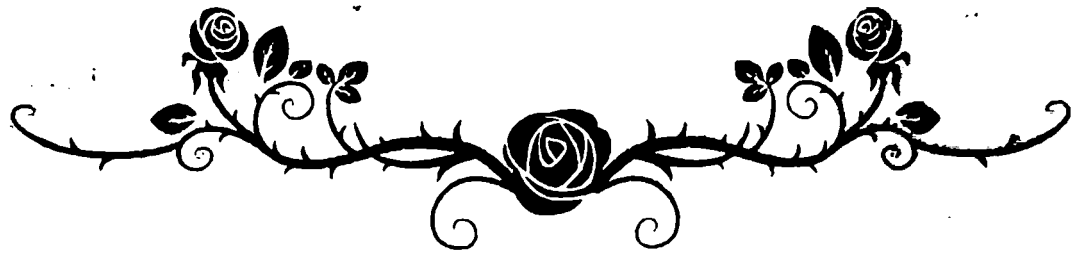
Yavru köpeğime tüm sevgimi gösterirken Viktor'un kalışımı keyifli hâle getirmek için gerçekten elinden geleni yaptığını düşünmeden edemiyordum.

Beni bodruma atıp, işkence edip öldürebilirdi.

Tanrım, diğer dördünden biri beni ele geçirseydi, durumum çok daha kötü olabilirdi. Nikolas Stathoulis beni öldürürdü.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecektim ve bunu sadece bir kez düşünecektim ama... Belki de Viktor beni kurtarmıştı.

Bölüm 12

Viktor

Lanet olsun, Rosalie'nin kahkahasını duyduğumda hissettiğim güçlü duygular beni çok korkutmuştu. Onun Luna'ya nasıl âşık olduğunu izlemiş ve bir köpek yavrusunu kıskanmıştım.

Etrafı toparlayıp kalan pizzayı buzdolabına koyduktan sonra kapıyı kilitleyip tüm ışıkları söndürdüm.

Merdivenleri çıkıp Rosalie'nin odasına gittim ve kapıyı yavaşça açtım. Göğsüne sokulan Luna'yla yatakta kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı. Elbisesini bile değiştirmemişti. Kumaş uyluklarının etrafında toplanmış, siyah dantel külotunu açığa çıkarmıştı.

Tanrım.

Luna gözlerini açtı, bana bir bakış attı, sonra tekrar uykuya daldı.

Şanslı köpek.

Yaklaştım ve dikkatlice Rosalie'nin bacaklarını örttüm, sonra odadan çıktım ve kapıyı kapattım.

Bugün benim için kazançlı bir gündü. Dudaklarımda bir gülümsemeyle banyoya gittim ve duşun musluğunu açtım.

Sabah erkenden silah tüccarı adayıyla yaptığım toplantı için giymek zorunda kaldığım takım elbiseyi çıkardım.

Sıcak suyun altına girerken günün olaylarını zihnimde tekrar canlandırdım. Rosalie'yi birden fazla kez gülümsetmiştim. Mükemmel bir doğum günü değildi belki ama en azından gülmüştü, bu da umduğumdan fazlasıydı.

Rosalie'nin gülümsemesini ve elbisesiyle ne kadar muhteşem göründüğünü gözümün önüne getirip duruyordum. Bu kadın, gördüğüm en seksi bacaklara sahipti. İtiraf etmeliydim ki onları özlemiştim. Buraya geldiğinden beri bacaklarını kot pantolonlarla örtüyordu.

Ona daha fazla elbise almalı ve tüm kot pantolonlarını atmalıyım.

Avucuma biraz vücut jeli sıktım ve ellerim cildimin üzerinde kayarken Rosalie'nin beni takım elbiseyle gördüğünde gözlerinde beliren ilgiyi hatırladım.

Benden nefret ediyor olabilir ama beni çekici bulduğundan eminim.

Parmaklarımla yarı sertleşmiş aletimi kavradım ama yıkanmak yerine kendimi sıvazlamaya başladım.

Asla mastürbasyon yapmazdım. Gerginliğimi atmam gerekirse bir kadın bulurdum. Ama Rosalie evime taşındığından beri dışarı çıkıp içine girecek birini bulma düşüncesi bana hiç çekici gelmiyordu. Ve çoğu kadın, benim küçük Rose'umla karşılaştırıldığında sönük kalıyordu.

Elimi duvara dayayıp suyun boynuma çarpmasına izin verdim ve Rosalie'yi ilk kez yatakta, dar şortuyla o mükemmel

kıçını sergilerken gördüğüm ânı düşünürken onun içine gömüldüğümü hayal ederek daha sert hareketlerle aletimi sıvazladım.

Zevk vücudumu sarana kadar devam ettim.

Tanrım, o kahverengi gözleriyle bana bakarken parmaklarını aletime dolaması için neler vermezdim.

Onu zapt etmek zorunda kaldığımda vücudunu kendime yaslamanın nasıl bir his olduğunu, ona yemek yedirmenin ne kadar tahrik edici olduğunu ve o direnmeye çalıştığında beni ne kadar azdırdığını düşünerek kendimi kaybettim.

Nefesim kesilene kadar elimle sertliğimi sıvazladım ve zihnim Rosalie'nin görüntüleri ile doldu.

Tanrım, keşke onun çıplak tenini tenimde hissedebilsem.

Rosalie altımda yatarken parmaklarımla boğazım sıktığım, beni üzerinden atmak için kalçalarını kaldırdığı ânı hatırladığımda orgazmı, içimde bir patlama gibi hissettim.

"Rosalie," diye inlerken fayanslara yaslandım. Orgazmın içimi parçalamasına izin verdim ve vücudum bu ezici zevkle titredi.

Sıvının fayanslara çarpmasını izledim ve zevkin son kırıntılarını yaşamak için elimi birkaç kez daha hareket ettirdim.

Zevk kaybolduğunda başımı duvara yaslayıp suya baktım. Rosalie'ye âşık olduğum açıktı. Gidere doğru akan spermlerim de bunun kanıtıydı.

Ama Rosalie ne zaman bana baksa, ailesini öldüren adamdan başka birini görmeyeceğinden endişeleniyordum.

Blyad'.

Ânı yaşa. Onun seni affetmesi için üç yılın var.

"Luna, hayır!" Rosalie'nin panik dolu sesini duydum.

Kaşımı kaldırdım çünkü sesin benim odamdan geldiğinden emindim. "Hayır, yürüyüp her yere kaka yapma," diye bağırdı Rosalie.

Muslukları kapatıp duştan çıktım ve belime bir havlu sardım. Kapıyı açtığımda yavru köpek kendi pisliğini yemeye çalışırken Rosalie onu itip pisliği silmeye çalışıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım bunun nasıl olduğunu merak ederek. Yerde bir sıra minik kaka parçası vardı.

Rosalie başını kaldırdı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah... Şey." Bakışları göğsümden akan su damlalarına, havluya, sonra tekrar göğsüme kaydı. Dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı, sonra daha hızlı göz kırpmaya başladı.

Luna bir parça bok kaparak yatak odasından çıktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Rosalie, sonra hızla kalkıp köpeğin peşinden koştu.

Kıkırdamaya başladım ama Rosalie, "Hayır, bırak onu. Yapma! İğrenç!" diye bağırınca kendimi tutamayıp kahkahayı patlattım.

Yerde kalan bokun üzerinden atlayarak dolabıma gidip hızla bir eşofman altı giydim. Kumaş aletimi örttüğü anda Rosalie yatak odama geri döndü.

Gözleri pelvisime odaklandı, sonra arkasını döndü ve "Ö-Özür dilerim. Giyindiğinde söyle de temizleyeyim," diye kekeledi.

"Giyindim," diye gülerek cevap verdim.

Arkasını döndü ve başka yere çevirmeye çalıştığı gözleri neredeyse yuvalarından fırlıyordu. "Bir tişört giyecek misin?"

"Eşofman giydiğim için mutlu olabilirsin. Çıplak uyumayı severim." Banyoya doğru yürürken tuvalet kâğıdı alıp Rosalie'ye uzattım. "Mayınlara dokunmayacağım. Hepsi senin."

Tuvalet kâğıdını benden alıp hızlıca pisliği sildi, sonra tuvalete attı.

"Luna nerede?" diye sordum.

"Banyomda." Rosalie biraz solgun görünüyordu. "Kakayı yedi."

"Nefis," diye alay ettim.

Pisliğin olduğu yeri gösterdi. "Üzgünüm, onu dışarı çıkarmak istedim ama senin odana koştu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup o tedirgin olmaya başlayana kadar ona baktım. "Kahve yapabilir misin?"

Bana umut dolu bir bakış attı. "Sana kahve yaparsam, Luna'ya kızmayacağına söz verir misin?"

"Pazarlık mı yapıyoruz?" Yüzümde beliren gülümsemeyi saklayamıyordum.

"Gerçekten çok iyi kahve yaparım," diye anlaşmayı sevimli hâle getirmeye çalıştı.

"Luna'ya kızmayacağıma söz veriyorum," dedim, endişelenmesin diye.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama tam olarak oluşamadan odadan çıktı.

Rosalie'nin tepkisini görmek için tişört giymemiştim çünkü bana ilgi duyduğunu hayal etmediğimden emin olmak istiyordum.

Aşağı inip ışıkları açtım.

Sürgülü kapıları açtığımda arkamda Rosalie'nin sesini duydum. "Luna'nın dışarıda koşması sorun olur mu?" diye sordu biraz gergin bir sesle.

"Olmaz tabii."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup omzumu sütuna dayadım ve Rosalie'nin Luna'yı yere indirmesini izledim.

"Sen kahve yaparken ona ben göz kulak olurum," dedim.

Rosalie başını salladı ve mutfağa koştu.

Luna'nın, merdivenlerden biraz daha aşağı inmeye cesaret etmeden önce verandayı keşfederken gördüğü her şeyi koklamasını

izledim. Arkama baktığımda Rosalie'nin kaşlarını çatarak sırtıma baktığını gördüm.

"Ne?" diye sordum ona dönerek.

Hızla başını iki yana salladı ve iki fincan kahveyi karıştırdı.

"Söyle hadi," dedim.

Kahveleri verandaya taşıdı ve fincanları masaya koydu. Dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı ve gözleri Luna'yı aradı.

"Küçük Rose," diyerek konuşmaya başlaması için onu teşvik ettim.

"Ah..." Gözlerini sonunda bana çevirdi. "Neden sol tarafına bu kadar çok küçük çizgi dövmeleri yaptırdın?"

Yaklaşıp fincanlardan birini aldım. "Her çizgi, aldığım bir canı temsil ediyor."

Şok yüz hatlarını gerginleştirmişti ve sanki öldürdüğüm pislikler için üzülüyormuş gibi kaşlarını çattı.

Başımı yana eğip gözlerine baktım. "Her biri ölmeyi hak etmişti."

Gözlerini kaçırdı, sonra başını iki yana salladı. "Büyükbabam ve amcam hak etmemişti."

Kahveden bir yudum aldım, gerçekten çok iyi olduğunu itiraf etmeliydim. "Masum insanları öldürmem."

Gözleri tekrar bana döndü. "Yine de bana yardım etmeye çalışan herkesi öldürmekle tehdit ettin?"

Dudaklarımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Eğer işime karışırlarsa, masum sayılmazlar."

Dudakları aralandı ve sanki gözlerinin önünde bir canavara dönüşmüşüm gibi bana baktı.

Ona karşı nazik davranmak için elimden geleni yapmıştım ama bu bir hata olabilirdi. Rosalie kim olduğumu unutmuş gibi görünüyordu.

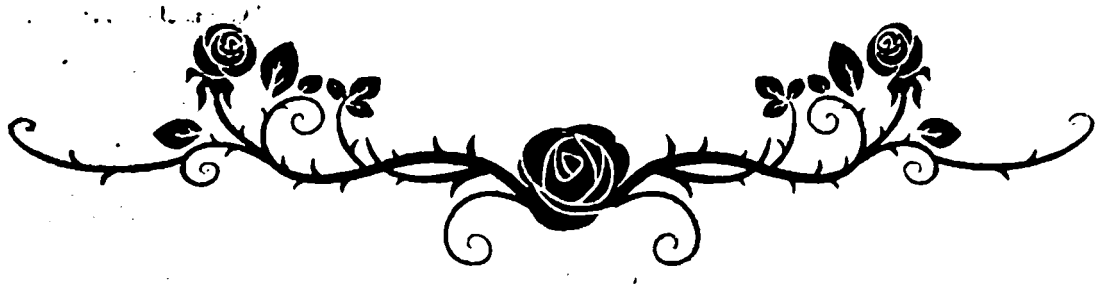
"Bu kadar şok olmuş gibi bakma, küçük Rose. Sonuçta ben Bratva'nın lideriyim."

"Evet, sende iyi bir özellik aramamalıydım," diye fısıldadı hüzünlü bir sesle.

Kahve fincanını bırakıp merdivenlerden aşağı koştu, Luna'yı kaptı ve eve geri döndü.

Ve böylece Rosalie ile katettiğim tüm ilerleme yok olmuştu ve ben yine onun hikâyesindeki kötü adam olmuştum.

Bölüm 13

Rosalie

Viktor'un evinin yanında, diğer malikânelerden uzakta bir bahçe keşfetmiştim. Günlerimi Luna ile burada geçiriyordum ve Viktor'un aile üyelerine rastlama riskim yoktu.

Luna'ya oturup beklemesini öğretmiştim ve şimdi de yatmasını öğretmeye çalışıyordum.

Viktor evde olduğunda Luna ve ben odama geri dönüyorduk, Luna uyurken ben kitaplarımı okuyordum.

Luna ve kitaplar olmasaydı aklımı kaçırırdım.

Günleri takip edebilmek için Viktor'un ofisinden bir not defteri ve kalem çalmıştım. Her ay bir kutlama gibiydi çünkü beni yirmi birinci yaş günüme bir adım daha yaklaştırıyordu.

Hâlâ otuz üç ay vardı ve bunları nasıl atlatacağımı sadece Tanrı biliyordu. Bazı günler diğerlerinden daha kolay geçiyor, Luna'nın yardımıyla içinde bulunduğum zor durumu unuttuğum anlar oluyordu ve ailemi kaybetmenin acısı o kadar keskin ve yürek parçalayıcı gelmiyordu.

Viktor işiyle meşguldü ve onu hiç görmediğim günler bile oluyordu. Son iki gün olduğu gibi. Eve gelmemişti ve ben de onu özlediğimi fark ettiğimde kendimden nefret ettim.

Beni en çok endişelendiren, onun kim olduğunu unuttuğum anlardı. Rutinim de yardımcı olmuyordu çünkü burası artık evim gibi gelmeye başlamıştı.

Ve ben bunun olmasına izin veremem.

Bu mülkte tutsak olduğumu ve beni esir alan kişinin ailemi öldüren adam olduğunu unutamazdım.

"Yat, Luna," dedim, çimleri okşayarak.

O da şakacı bir şekilde geriye doğru atladı ve sonra gelip elimi kokladı.

"Hayır. Yat," diye nazik bir sesle onu eğitmeye çalıştım ve yatana kadar sırtına hafifçe bastırdım. "Gördün mü, işte böyle."

Bir araba sesi duydum ve Luna'yı yakalamama fırsat kalmadan köpeğim, siyah SUV'a doğru koştu ve Viktor araçtan indiğinde kuyruğunu ve poposunu olabildiğince sevimli şekilde sallamaya başladı.

Ayağa kalktım ve kendimi durduramadan Viktor'a hayranlıkla baktım.

O yokken onu özlüyordum ama evde olduğunda ondan nefret ediyordum. Bu adam söz konusu olduğunda duygularım son derece çelişkiliydi. Ve duygularıma her zaman ağır bir suçluluk duygusu eşlik ediyordu.

Gözlerim, buruşuk gömleğini ve ceketini kaplayan kırmızı lekelere takıldığında kaşlarımı çattım.

Kan.

İçimden şok ve endişe dalgaları yükseldi, kalbim aniden daha hızlı atmaya başladı.

Viktor telaşlı Luna'ya ilgi göstermek için çömelirken ona doğru koşup, "Yaralandın mı?" diye sordum.

Gömleğine bakarak doğruldu ve başını iki yana salladı. "Bu benim kanım değil."

Gözlerim kocaman açıldı ve lekelere odaklanırken ağzımın kuruduğunu hissettim.

Viktor tepkimi izledikten sonra başını hafifçe yana eğdi. "Yine de benim için endişelenmen hoş."

Suçluluk duygusu bir kasırga gibi içimi kaplamıştı çünkü ona ne olduğu umurumda olmamalıydı.

"Gel, Luna," dedim dudaklarım uyuşmuş hâlde ve dönüp aceleyle eve doğru yürüdüm.

Göğsümde çelişkili duygular dönüp duruyordu.

Arkamızdan yatak odasının kapısını kapatırken Luna yatağa atlayıp uzandı ve kaşlarım çatıp büyük gözleriyle beni izledi.

Viktor'un yaralanmadığına sevinmiştim ama aynı zamanda muhtemelen yine birini öldürdüğü için ondan tiksinmiştim. Sırtına bir çizgi dövmesi daha yaptırabilirdi. İyi ki çizgiler küçüktü, yoksa sırtında yer kalmazdı.

Hey, en azından başka bir kız daha kaçırmadı.

Elimi kaldırıp saçlarımı yüzümden çektim ve başımı iki yana salladım. Bu delilikti. Beni esir alan adamı nasıl önemseyebilirdim ki?

Muhtemelen Stockholm sendromu.

Yatağa oturdum ve Luna'nın kafasını okşarken rahatladığımı hissettim.

Bu şekilde otuz üç ay daha nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum. Çelişkili duygular beni sarsıyordu.

Viktor'un kim olduğunu unutmaya ve kalbimi ona açmaya başladığım her seferinde, bana onun Bratva'nın lideri olduğunu hatırlatmak için böyle bir şey oluyordu.

Beni bağlayıp sevgili amcamın en korkunç şekilde ölmesini izlemeye zorladı.

Tecavüz etmekle tehdit etti ve boğazımı sıktı.

Onun vicdanı yok.

Ama aynı zamanda, esaretimi olabildiğince keyifli hâle getirmek için elinden geleni de yapmıştı.

Tanrım, Rosalie! Kendini bir dinle. "Esaret" ve "keyifli" kelimeleri asla bir arada kullanılmamalı.

Kapım çalındı ve ben reddedemeden açıldı.

Viktor temiz bir tişört ile eşofman giymişti ve bu da günün geri kalanında evde olacağı anlamına geliyordu.

"Hadi öğle yemeği yiyelim," dedi.

Hayır, emretti. O, asla bir şeyleri sormaz.

"Aç kalmayı tercih ederim," diye mırıldandım ve dikkatimi çoktan rüya âlemine dalmış olan Luna'ya çevirdim.

"Ya da sana zorla yedirebilirim," diye tehdit etti.

Bir iç çekip ayağa kalktım. "Ya da beni öldürebilirsin." Sert bir bakış atıp onu iterek koridorda ilerledim.

Adadaki bir tabureye oturup Viktor'un sandviç yapmak için tavuk göğüslerini kızartmasını izledim.

Gözlerim, vücudunun her bir çekici santiminde, güçlü çenesinde, dolgun dudaklarında ve koyu renkli gözlerinde gezindi.

"Bana bakıyorsun," dedi fısıldayarak.

"İnsanları nasıl bu kadar kolay öldürebildiğini merak ediyorum."

Kıkırdadı. "Bu bizim yaşam tarzımız."

"Benim değil," diye mırıldandım.

Gözleri bana döndü. "Senin de öyle, küçük Rose. Sen Sicilya mafyasının içine doğdun."

Başımı iki yana salladım. "Ben hiçbir zaman o dünyanın bir parçası olmadım."

Gözlerini bana dikince omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. Artık pek sık olmuyordu ama olduğunda çok rahatsız oluyordum.

"Ailenin ne iş yaptığını sanıyorsun?"

Bilmiyorum.

Sessiz kaldığımda, "Bilmediğin iyi olmuş, küçük Rose. Gerçeği kaldırabileceğini sanmıyorum," dedi.

Bu ne anlama geliyor?

Viktor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi başını iki yana salladı. "Ailenle ilgili anıların lekelenmese iyi olur. Tutunacak iyi bir şeye ihtiyacın var."

Yine beni önemsiyormuş gibi davranıyordu.

"Beni yoruyorsun, Viktor."

Donup kaldı ve gözleri gözlerime kilitlendi. "İlk kez adımı söyledin." Memnun bir ifadeyle dudakları, cehennem kadar sıcak bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Tekrar söyle," diye emretti.

Başımı iki yana sallayarak tabureden kalktım.

Merdivenlere doğru koşmadan önce Viktor önüme geçti ve bana uyarıcı bir bakış attı. "Kaçmayı bırak."

Asla bırakmayacağım.

Çenemi kaldırıp ona baktım çünkü hissettiğimden daha güçlü görünmek istiyordum.

Viktor sağ elini yanağıma koydu ve dokunuşu cildimin karıncalanmasına neden oldu. Sanki vücudumdaki her hücre havai fişek gibi patlıyordu.

"Yapma," diye fısıldadım.

Bir adım gerileyince adaya çarptım. Viktor göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştı ve erkeksi kokusu burnuma doldu.

Ah, Tanrım.

Sesi o kadar alçak ve boğuktu ki tüylerim diken diken olmuştu. "Ne yapmayım?"

Başımı çevirip buzdolabına baktım. "Biliyorsun."

Eğildiğinde hızla gözlerimi kapattım ama bu kötü bir fikirdi çünkü şimdi yaptığı her hareketi hissediyordum ve çenemle kulağımdan geçen nefesi, hassas tenimi deli gibi gıdıklıyordu.

Kalçamı kavradı. "Sana dokunmayayım mı?"

Karnımın kasılmasına ve bacaklarımın arasına bir sıcaklık yayılmasına neden olan yoğun çekime karşı zorlukla yutkundum.

Bu doğru değil.

"Ağız sulandıran bir kokun var, küçük Rose." Dudakları boynuma değdiğinde ağzımdan boğuk bir inilti kaçtı.

Ricco amcamı öldürmeden hemen önce de bana benzer sözler söylemişti.

Göğsünü iterek yana doğru sıçrayıp merdivenlere doğru koştum.

Kalbim kontrolsüz bir şekilde atıyor ve ezici bir utanç, sıcak bir lav gibi damarlarımdan akıyordu.

Viktor'a karşı hissettiğim çekimle, ailemin onurunu lekelediğimi hissediyordum.

Bu çok zordu. Bu çelişkili duygularla başa çıkamıyordum.

Yatak odamda saklanarak kendime, Viktor'un yaptığı her şeyi ve onun kim olduğunu hatırlattım.

Ona karşı hissettiğim her şeyi utanç verici düşüncelerle dolu bir kutuya tıkıştırdım ve Tanrı'dan bana, bu kutuyu kapalı tutacak kadar güç vermesini diledim çünkü ona âşık olamazdım.

Bölüm 14

Viktor

Viktor, 28. Rosalie, 20.

Kaçırıldıktan üç yıl sonra...

Blyad'. Sadece bir haftam kalmıştı.

Varlığımın her zerresi Rosalie'yi bırakmama karşı çıksa da sözümden dönmem mümkün değildi.

Ve hiçbir şeyin değişeceği de yoktu. Üç yıl boyunca her adımımda bana karşı çıkmıştı.

Ailesinin katledilmesinde oynadığım rol yüzünden beni asla affetmeyecekti.

Bazen ona ulaşabildiğimi hissettiğim anlar oluyordu ama o hemen kendini kapatıyordu ve aramızdaki uçurumu aşmak daha da zorlaşıyordu.

Gittiği anda beni unutacağından korkuyordum.

Ama onu suçlayamazdım.

Bir iç çekerek kalkıp ofisimden çıktım. Yan kapıya doğru yürüdüm, kapı pervazına yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde

kavuşturdum ve Rosalie'nin, Luna için hazırladığı engelli parkuru koşmasını izledim.

Tanrım, köpeği de özleyeceğim.

Son üç yılda Rosalie muhteşem bir kadın hâline gelmişti. Kaçırdığım on yedi yaşındaki kızdan eser yoktu.

Ne kadar güçlendiğinin farkında mıydı acaba? İlk başlarda korkup çekinirken bu kadın bana cehenneme gitmemi söylemekten çekinmiyor ve burada yaşamaktan nefret ettiğini belirtmek için odasını dağıtıyordu.

Tüm arkadaşlarım hayallerindeki kadınlarla evlenmişlerdi, ben ise benimkine veda etmek zorunda kalacaktım.

Onunla paylaşmak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Ama Rosalie hiçbir zaman sınırımı aşmama izin vermiyordu. Onu Luca ve Mariya'nın düğününe bile götürememiştim.

Ayrıca günümün nasıl geçtiğini veya hayatımda olan bitenleri paylaşmamı da istemiyordu.

Rosalie aramıza aşılmaz bir duvar örmüştü.

Tanrım, o benden çok daha güçlü.

"Dik dik bakmak kabalıktır," dedi Rosalie Luna'nın oyuncaklarını toplarken.

"Seni izlemek için sadece bir haftam kaldı. İstediğim kadar bakabilirim."

Gözleri benimkilere kayınca içlerinde çatışan duyguları gördüm.

Rosalie'nin benden hoşlandığından hiç şüphem yoktu. Hatta bana âşık olduğunu bile söyleyebilirdim. Ama beni affedemediği sürece bunların hiçbir önemi yoktu.

Beni itip geçince onu durdurmak için kolundan yakaladım. Kafamı çevirip gözlerine baktım. "Bu gece odanda saklanma. Benimle film izle."

Hiç tereddüt etmeden, "Hayır," diye cevap verdi. Kolunu elimden çekip eve girdi.

Cevabından memnun kalmayarak, "Neden?" diye sordum.

Rosalie oyuncakları sepete koyarken iç çekip bana baktı. "Çünkü sen bana hep emir veriyorsun Viktor. Asla sormuyorsun."

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Soruyorum."

"Hayır, sormuyorsun. Her zaman emir veriyorsun."

Ona yaklaştım. "Bu gece benimle film izler misin?"

Rosalie kuru bir kahkaha attı. "Bir sorunun kulağa emir gibi gelmesini sadece sen sağlayabilirsin."

Elini tuttum ve başparmağımla yumuşak tenini okşadım. "Sadece bir haftamız kaldı, küçük Rose. Lütfen, benimle biraz vakit geçirir misin?"

Kaşlarını çattı ve yüzünde çelişkili duyguların belirdiğini gördüm.

Elini elimden çekmeye başladığında onu daha sıkı tuttum. Ona yaklaştığımda vücutlarımız birbirine değdi. Diğer elimle yanağını okşadım ve ona yalvaran bir bakış attım. "Yedi gün sonra seni bırakmak zorundayım. Bana, sadece benden nefret etmediğin bir hafta ver."

Gözlerine hüzün çöktü, kahverengi irislerindeki altın rengi benekler daha belirgin hâle geldi. "Yapamam, Viktor."

Aramıza mesafe koymak için geri adım atmaya çalıştığında elini bırakıp parmaklarımı ensesine doladım. Onu sabit tutarken dudaklarım çaresizce dudaklarına çarptı.

Başını çevirmeye çalışarak, "Yapma," diye inledi.

Hızlı nefeslerimiz birbirine karıştı. Vücudumdaki her kas gerilerek insanlığımı bir kenara bırakıp istediğimi almam için âdeta yalvarıyordu.

"Lütfen," dedi yalvarır gibi titrek bir sesle. "Bu suçluluk duygusuyla yaşayamam."

Bu kadına karşı hissettiğim güçlü duygular, beni onu bırakmaya zorluyordu. Ondan uzaklaşmak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Ön kapıdan çıkarken kalbimin ortasında bir çatlak oluşmaya başlamıştı.

"Burada kalm," diye emrettim Joseph ve diğer adamlarıma.

SUV'lardan birine bindim, motoru çalıştırdım ve malikâneden hızla çıktım. Derimin derinliklerine öylesine işlemiş olan ve asla içimden çıkaramayacağım o kadından uzaklaştım.

Körü körüne Luca ve Mariya'nın evine doğru sürdüm ve asansör çatı katındaki dairelerine açıldığında içeri girdim.

Luca'nın korumaları ona burada olduğumu haber vermiş olmalıydı çünkü arkadaşım koşarak merdivenlerden indi. "Ne oldu?"

"Bu gece burada kalmam lazım. Beni bırakamazsın."

Karşımda durduğunda yüzü endişeyle gerildi. "Neden? Kimi öldürmek istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Sakinleşene kadar Rosalie'nin yanına yaklaşamam."

Yüzünde bir anlık bir anlayış belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Mariya merdivenlerden inerken. Bir küçük kardeşime bir de en iyi arkadaşıma bakarak başımı iki yana salladım.

Rosalie'yi çoktan kaybetmişim gibi hissediyordum.

Ona hiç sahip olmadın ki zaten.

Sinirlenerek elimi saçlarımın arasından geçirip Luca'nın içki dolabına doğru yürüdüm. Bir şişe votka aldım ve bardakla uğraşmadan şişeyi kafama diktim.

Mariya gelip elini sırtıma koydu ve endişeli bir bakış attı. "Hey, konuş benimle."

Yine başımı iki yana salladım ve merdivenlere doğru yürüdüm. "Siz işinize bakın. Ben misafir odalarından birinde olacağım."

İlk odaya girip kapıyı arkamdan kapattım. Kalbimi parçalayan acıyı hafifletmek için içkiye muhtaç bir hâlde biraz daha votka içtim.

Onu kendime âşık edebileceğimi sanmıştım.

Zamanla Rosalie'nin beni affedebileceğini düşünmüştüm.

Ama yanılmıştım.

Tanrım.

Onunla ilgili her anı zihnime kazınmış durumdaydı. Nadir gülümsemeleri. Daha da nadir kahkahaları. Elbise giydiğinde ne kadar güzel göründüğü. Luna'ya baktığında sevgiyle parıldayan gözleri. Ona dokunduğumda nefesinin hızlanması... İlk başta korkudan kaynaklanıyordu ama geçen aylar içinde arzuya dönüşmüştü.

Rosalie'ye olan hislerimi kabul etmeyi reddediyordum. Kelimeleri söylemek şöyle dursun, aklımdan bile geçiremiyordum. Eğer söylersem sözümden dönerdim ve onu sonsuza kadar yanımda tutardım.

Ve Rosalie'ye bunu yapamazdım.

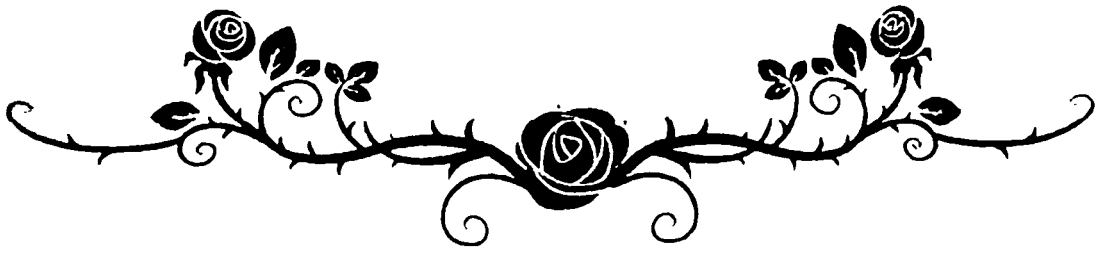
Ona karşı bencil olamazdım.

Son üç yıldır her gün olduğu gibi Rosalie'yi ilk sıraya koymalıydım. Onun için en iyisini yapmalıydım.

Ve onun için en iyisi ben değildim.

Ben her zaman ona kaybettiği şeyleri, Teşkilat'ın ondan aldıklarını hatırlatacaktım.

Bölüm 15

Rosalie

Aşırı endişeliydim ve bu da suçluluk duygumu daha da artırıyordu.

Viktor beş gündür eve gelmemişti ve onun iyi olup olmadığını sormak için ailesinin evine gitmeyi düşünüyordum.

Bu insanlar senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Onlar Bratva üyeleri, Rosalie.

Sadece iki gün daha, sonra nihayet buradan gidebileceksin.

Eğer ilgilendiğini gösterirsen, Viktor seni bırakmaz.

Güçlü ol.

Büyükbaban için.

Ricco amcan için.

Viktor'a karşı hiçbir şey hissetmiyorsun. Bu duygular Stockholm sendromundan başka bir şey değil.

Viktor'u düşünmek yerine geleceğimi düşünmeliydim. Kalacak bir yer ve bir iş bulmam gerekecekti.

Luna dikkatimi çekmek için elimi yalayınca ben de kafasını okşadım. "Kızım, içeri girip biraz uyumak ister misin?"

Dik oturup başını sanki evet der gibi eğdi.

"Evet, bugün hava çok sıcak."

Klimanın üflediği soğuk havanın içeride kalması için eve girip kapıyı kapattım.

Yatak odasına girdiğimizde Luna yatağa atlayıp yan bir şekilde yattı. Ayakkabılarımı çıkarıp dolabımdan bir şort aldım.

Hava, kot pantolonla uyumak için çok sıcaktı.

Şortu giydikten sonra yatağa girip uzandım. Viktor ile aramızdaki olayı düşünürken Luna'ya baktım.

Beni ilk kez öpmüştü.

Tanrım, ondan uzaklaşmak çok zordu.

Dudakları benim dudaklarıma değdiğinde neredeyse eriyip bir hormon yığınına dönüşecektim.

Viktor'un gözlerindeki çaresizliği de ilk kez görmüştüm. O her zaman sakin ve soğukkanlıydı, asla kontrolünü kaybetmezdi.

Son iki günü nasıl geçireceğimiz konusunda endişeleniyordum. Onu uzaklaştırmaya devam edebileceğimden emin değildim.

O kadar güçlü değildim. Özellikle de gözlerindeki acıyı gördüğümde.

Hayat çok adaletsiz.

O Bratva lideri ve Teşkilat üyesi olmasaydı, birlikte olabilirdik.

Keşke âşık olabileceğim sıradan bir adam olsaydı...

Onu sevmek nefes almak kadar kolay olurdu. Burada kaldığım süre boyunca bana çok nazik davranmıştı ve kendimi evimde hissetmem için elinden geleni yapmıştı.

Karşı koyduğum zamanlarda, hiç sinirlenmemiş, bana bir kez bile kötü davranmamıştı.

Ama Viktor sıradan bir adam değildi. O eğitimli bir katil, acımasız bir Bratva lideri ve beni kaçıran kişiydi.

Sadece iki gün daha.

Kaotik düşüncelerim ve duygularım yataktan kalkmama neden oldu. Kendimi durduramadan Viktor'un kokusunu içime çekmek için onun yatak odasına gitmek istedim.

Kapıyı açıp koyu renkli mobilyalara ve yatak örtüsüne şöyle bir baktım. İçeri girdim ve sanki bu odanın sakladığı anıları çalabiliyormuşum gibi parmaklarımı duvar boyunca gezdirdim.

Yatağa bakarken Viktor'u hiç uyurken görmediğimi fark ettim.

Bu yatakta yatarken huzurlu mu yoksa acımasız mı görünüyor acaba?

Aniden havanın değiştiğini hissettim ve dönüp baktığımda Viktor'un öfkeli bir bakışla beni izlediğini gördüm.

Kahretsin.

Birbirimize baktık ve üç yıl boyunca biriken duygularla ortam gerginleşince nefesim hızlandı.

Sadece iki gün kaldı.

Ama veda etmek istemiyordum.

Kollarının arasına koşup beni sonsuza kadar yanında tutması için yalvarmak istiyordum.

Onu sevdiğim için duyduğum suçluluk duygusundan kurtulmak istiyordum.

Viktor o kadar hızlı hareket etti ki ondan kaçacak vaktim olmadı. Kollarıyla beni sardı ve dudakları benimkine o kadar güçlü bir şekilde çarptı ki inledim.

Dili dudaklarımı aralayıp içeri girerken kontrolünü kaybetme şekli beni korkutmalıydı.

Belki de korkutuyordu ama bunu düşünecek fırsatım olmadı çünkü Viktor beni o kadar çaresiz ve arzulu bir şekilde öpüyordu ki zihnim bulanıklaştı.

Bastırmak için çok uğraştığım tüm duygular içimde havai fişekler gibi patlamaya başlamıştı. Kollarımı kaldırıp boynuna doladım.

Dilim onun diline değdiğinde göğsünden derin bir homurtu yükseldi ve kontrolünü tamamen kaybetti.

Ellerimi boynunun iki yanına koydum ve bana hissettirdiği tüm duygularla onu öptüm.

Çenemi ve boynumu ateşli öpücüklerle ele geçirirken dudaklarım dudaklarımdan çektiği için üzülmüştüm. "Bana sadece bu son iki günü ver. Lütfen."

Ayakta duramayacak kadar güçsüzdüm ve Viktor'u itmek yerine ailemin anılarını kalbimin en karanlık köşesine ittim. "Tamam."

Ellerini yüzüme koydu ve gözlerime delici bir şekilde baktı. "İstediğim her şeyi yapacak mısın?"

Tanrım.

Beklenti ve arzu midemde çılgınca dönüyordu. "Evet."

"Söz ver," dedi.

"Söz veriyorum."

"Ben sözümü tuttum, küçük Rose. Üç yıl boyunca sana zorla sahip olmadım. Sen de sözünü tutsan iyi olur," diye emretti.

Bana o kadar rahatlamış bir şekilde bakıyordu ki dudaklarımdan tadını alabiliyordum ve ardından dudakları benimkileri yakıcı bir öpücükle yeniden ele geçirdi.

Viktor'un elleri kalçalarımı kavradı, sonra sanki bana dokunmaya doyamamış gibi ateşli bir şekilde vücudumu keşfe çıktı. Dudaklarıyla dudaklarımı uyuşturana kadar öperken tecrübeli bir şekilde dudaklarımı ısırıp çekiştiriyor, başımı döndürüyordu.

Parmaklarımı ensesindeki kısa saç tellerine doladım, kalbim göğsümde çarpmaya başlarken tenim daha fazlasını isteyerek ürperdi.

Ona o kadar tutulmuştum ki her dokunuşu ve öpücüğü beni en karanlık fantezilerimin serbest kalmak için yalvardığı bir dünyaya çekiyordu.

Tutkuyla sarhoş olmuştum ve şiddet kurallarıyla yaşayan bu acımasız adamın bana her şekilde sahip olmasını istiyordum.

Dudaklarının arasına, "Viktor," diye mırıldanırken ne için yalvardığımı bilmiyordum, sadece onun daha fazlasını yapmasını istediğimi biliyordum.

Bana daha sert dokunmasını. Beni nefes alamayacak hâle gelene kadar öpmesini. Daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettirmesini. "Daha fazla," diye inledim.

"Tanrım," diye homurdandı ve beni yatağa itti. Uyluklarımdan tuttu ve kıçım yatağın ayak ucuna gelene kadar beni aşağı doğru çekti.

Şortumun düğmelerini açıp fermuarını indirdiğinde parmak eklemleri tenime sürtündü. Karnım gerildi ve bacaklarımın arasına bir sıcaklık doldu.

Şortumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken utangaçlığım, içinde bulunduğum şehvet balonunu patlatacak gibi oldu.

Daha önce hiç, bir erkeğin önünde çıplak kalmamıştım ve ben bacaklarımı kapatmaya çalışırken o, bacaklarımı daha da açıp yere diz çökerek başını eğdi.

Anında kaşlarımı kaldırdım ve kadifemsi diliyle en mahrem yerimi yalamaya başladığında ağzım açık kaldı.

Aman Tanrım.

Zevk anında o kadar yoğunlaştı ki kalçalarım yataktan kalktı. Viktor belimden tuttu ve beni yatağa bastırarak hassas noktamı yalamaya ve ısırmaya başladı.

"Aman Tanrım." Sözler bir anda ağzımdan dökülmüştü ve ellerimi saçlarına götürerek yumruk yaptım. Bu hisler beni boğmak üzereyken "Viktor," diye bağırdım.

Elinin hareket ettiğini hissettim, sonra parmağının ucuyla açıklığımı ovuşturduğunda hislerim doruğa çıktı ve nefes alamadığımı hissettim. Sadece ağzımdan inlemeler ve hıçkırıklar çıkıyordu, sırtım kavisleniyor ve vücudumdaki her kas geriliyordu.

Viktor parmağını içime sokup klitorisimi o kadar sert emdi ki tüm dünyam felç edici bir coşkuya büründü. İçimden çığlıklar kopuyor, karnım sertçe kasılıyor, vücudum titriyordu.

Zevk dalgaları beni vurmaya devam ederken o da üzerime tırmandı. Parmağını içime sokup çıkararak orgazmın daha uzun sürmesini sağladı. Bana o kadar hayranlık ve duygu dolu bakıyordu ki beni sevdiğine neredeyse inanabilirdim.

"Çok güzelsin," diyen sesi gök gürültüsü gibi yankılandı. "Tadın enfes, *moya Malenkaya Roza.*"

Ellerimle yüzünü kavrayıp onu kendime çektim ve öptüm. Zihnimi bulanık tutması gerekiyordu yoksa düşünmeye başlardım ve bu bir felaket olurdu.

Viktor onu öpmeme izin verdiğinde içim şefkat dolu bir sevgiyle dolup taştı.

Ona karşı hissettiklerimi asla itiraf edemeyecek olsam da en azından bunu ona göstermek için bir şansım vardı.

"Rosalie," diye fısıldadı dudaklarıma. Kolunu bana dolayarak beni yatakta yukarı kaydırdı ve ardından üstüme uzandı. Ağırlığıyla beni yatağa bastırdığında güvende olduğumu ve sevildiğimi hissettim.

Ellerim gömleğinin altına kaydı ve parmaklarımı kaslı sırtında gezdirirken derisinin altında dalgalanan gücün verdiği hissin tadını çıkardım.

Viktor tişörtümü tutup çıkardı. Sütyenimi çıkarıp yere attığında bir an için utandığımı hissettim ama sonra dudakları

meme ucumu sardı ve sırtım kavislendi. Göğüslerimi okşarken sertleşip hassaslaşana kadar meme uçlarımı da emdi.

Sonunda onun da üzerinden bir parçayı çıkarmayı başararak gömleğini başından çektim. Ellerim onun belirgin karın kasları ile göğsünü keşfetti ve parmağımı sol omzundaki yıldızın üzerinde gezdirdim.

Viktor yataktan kalktı. Ben de onun eşofman altını çıkarmasını izledim.

Kahretsin, boxer giymiyor.

Çıplak bir şekilde yatağında yatıyordum ama yine de onun sertleşmiş aletine bakarken buna hazır olmadığımı fark ettim. Bir erkeğin o kısmını hiç görmediğim için bunun normal olup olmadığını ya da tüm erkeklerin bu kadar uzun ve kalın olup olmadığını bilmiyordum.

Viktor yatağın yanındaki çekmeceyi açtı. İçinden *Durex XXL* yazan bir kutudan prezervatif çıkardığını görünce gözlerim büyüdü.

Bu gerçekten oluyor. İlk kez seks yapmak üzereyim.

Viktor prezervatifi aletine geçirdi ve kendine dokunduğunu gördüğümde vücudumun yeniden tutuştuğunu hissettim.

Üzerime çıktı ve uzandığında sol bacağımı kalçasına çekip üstüme yerleşti. Sertliğinin bana baskı yapması hem çok etkileyici hem de korkutucuydu.

Viktor çenemi öptü ve sonra, "Daha önce seks yaptın mı?" diye sordu.

Hayır.

Gerçeği söylersem duracağından korkarak başımı evet der gibi salladım.

"Mastürbasyon yapar mısın?"

Tabii ki hayır.

Yine başımı aşağı yukarı sallarken yanaklarım alev alıyordu.

Dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi. "Hiç beni hayal ettin mi?"

Onun düşündüğü şekilde değildi. Zayıf olduğum günler olmuştu ve birlikte olabilmemiz için her şeyin farklı olduğunu hayal etmiştim.

"Evet," diyerek yalan söyledim.

"İyi, yavaş davranarak kendime işkence etmek zorunda kalmayacağım."

Kahretsin.

Dudakları, benimkileri ele geçirdi ve öpücük hızla vahşi ve sahiplenici bir hâl aldı. Eli bacaklarımın arasına kaydı ve iki parmağını içime soktu. Canım acısa da çığlığımı yutmak zorunda kaldım.

Rahatsızlık kısa sürede zevke dönüştü ve çok geçmeden kalçalarım onun her itişine karşılık vermek için hareket etmeye başladı.

İçimden iniltiler ve iç çekişler dökülürken sadece Viktor ve benim olduğum bir tutku dünyasına sürüklendim.

Viktor'un öpücükleri daha aç bir hâle geldi, ta ki beni yutarcasına öpmeye başlayana kadar ve elini bacaklarımın arasından çekti. Aletinin başını açıklığıma bastırdığını hissettim, sonra dudaklarım onunkilerden ayrıldı ve içime sertçe girerken vücudum hissettiğim yoğun acıyla kavislendi.

"Lanet olsun," diye tısladı Viktor. "Çok darsın." Alnını alnıma bastırdı, hareket etmemek için gösterdiği çabadan dolayı yüz hatları gergin ve nefes kesici derecede çekiciydi.

İçimdeki keskin ağrı azaldığında nihayet nefes almayı başardım.

Viktor'un gözleri benimkilere kaydı. "Ne kadar acıyor?"

Kıçım acıdan uyuşmuş durumda.

Hızla başımı iki yana salladım. "Çok değil." Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim ve geri çekilemesin diye kollarımı boynuna doladım. "İyiyim."

Burnumun ucuna nazikçe bir öpücük kondurdu ve sol uyluğumu kavradı. Geri çekildiğinde bir yanma hissettim ve kendimi hazırlamaya çalıştım ama tekrar içime girdiğinde acı geri geldi.

Onu daha sıkı sardım ve yüzümü görmemesi için boynunun yanına gömdüm.

"Hâlâ iyi misin, *moya Malenkaya Roza*?" diye sordu boğuk bir sesle.

Rusça bilmiyordum ama bana *küçük gülüm* dediğini tahmin edebiliyordum. Bunu onun ağzından duymayı seviyordum.

"Evet."

Viktor üçüncü kez içime girdiğinde ona bekâretimi verdiğimi anladım. Acı sonunda azalmaya başlayana kadar ona sarıldım ve vücudum onun altında gevşediği anda Viktor kontrolünü kaybetti.

Parmakları kalçalarıma gömülmüştü ve beni sabit tutarken içime girmeye devam ediyordu.

Onu her zerremde hissediyordum. Teni benimkine sürtünüyor, aleti iç duvarlarımı okşuyor, nefesi dudaklarıma değiyordu.

Vücudumu ele geçirirken bir kez bile göz temasını kesmedi. Yüzündeki ifade, sanki dünyayı fethediyormuş gibi gergin ve acımasızdı.

Aniden içimden çıktı ve beni yukarı doğru çekti. Beni üzerine oturttu, bacaklarım onun güçlü uyluklarının iki yanındaydı. Bu pozisyon beni, bacaklarımı olabildiğince açmaya zorlamıştı.

Kollarımı ona dolayarak göğüslerimi onun sert göğsüne bastırdım.

Sol kolunu belimin etrafına sıkıca dolayarak kendini sonuna kadar içime itti.

Ağzımdan bir inilti kaçtı.

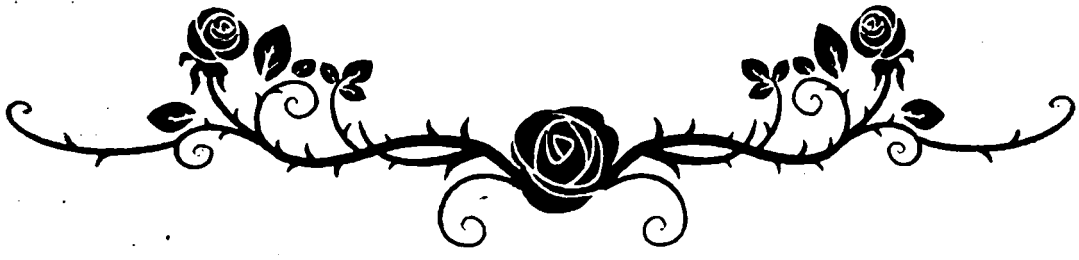
"Tanrım, beni çok güzel alıyorsun, *moya Malenkaya Roza.*" Onun müstehcen sözleri karnımın kasılmasına neden oldu. Tatmin olmuş bir şekilde inledi. "Çok darsın. İçinde olmak inanılmaz bir his."

Viktor çekilirken aramıza baktı ama sonra kaşlarını çattı ve yoğun bakışları tekrar benimkilere kaydı. Aşağıya baktım ve kanı görünce nefesim kesildi.

Kahretsin. Bunu düşünmemiştim. O kadar çok kan var ki sanki vurulmuşum gibi görünüyor.

Beni azarlamak yerine sağ eliyle yanağımı okşadı ve dudaklarıma, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra tekrar içime girdi.

Bölüm 16

Viktor

Bana yalan söylemişti.

Daha önce seks yaptığını söylediği için bu kadar acı çekmişti.

Rosalie'nin içindeki ilk erkek olduğumu, bekâretinin bana ait olduğunu ve kanının benim aletimi kapladığını bilmek göğsümü rahatlatıyordu. En azından onun bir parçasını her zaman yanımda tutacaktım ve o da beni asla unutamayacaktı.

Onu planladığım gibi becermemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. İçine yavaşça girmek, onun ıslak sıcaklığının her santimini hissetmemi sağlıyordu ve bu da anı milyonlarca kat daha yoğun hâle getiriyordu.

Bu güzel kadına tapınmak için iki günüm vardı ve zamanın çoğunu onunla yatakta geçirmeyi planlıyordum.

Teninin benimkine değmesinin verdiği hissin tadını çıkarıyordum ve elimi yanağından indirip göğsünü sertçe sıktım, meme uçlarının sertleşmesini seviyordum.

Öpüşmeyi bırakıp alnımı Rosalie'nin alnına dayadım ve onu doldurmaya devam ederken yüzünü izledim. Yanakları kızarmıştı

ve kahverengi irislerindeki altın benekler minik ateşler gibi görünüyordu. Duygular yüzüne kazınmıştı ve bana ne kadar yalan söylerse söylesin, bu kadının beni sevdiğinden hiç şüphem yoktu.

Asla seni sevdiğim gibi bir başka kadını sevmeyeceğim, bebeğim.

Gözleri dolmaya başlayınca ağlamasını istemediğim için onu deli gibi öpmeye başladım.

Daha hızlı hareket ederek o nefes nefese kalana ve vücudunun gerildiğini hissedene kadar sert darbelerle içini doldurdum. Elimi aramıza sokarak orta parmağımı klitorisine dokundurdum ve Rosalie benimle birlikte hareket etmeye başladı.

Üzerimde gittikçe daha hızlı hareket ediyor, nefesleri iniltilere ve hıçkırıklara dönüşüyordu. Klitorisini deli gibi okşadım ve o kendinden geçene kadar aletimle derinlere kadar girmeye devam ettim. Kollarını bana sıkıca sardı ve kulağımın dibinde haykırınca omurgamdan aşağı zevk dalgaları yayıldı.

Testislerim kasıldı ve Rosalie'yi sırtüstü yatırıp vücudum orgazmla kavislenene kadar içine acımasızca girip çıktım.

Boşalırken sertçe içine girip çıkmaya devam ettim ve içimde patlayan yoğun zevkle çenemi sıktım.

İkimiz de orgazmın etkisinden kurtulmaya başlayana kadar yavaşlamadım. Hemen çekilmedim, kalan spazmlar aletimi saran duvarlarının kasılmasına neden oluyordu ve ben de son birkaç darbenin tadını çıkardım.

Onun kızarmış yüzünü hayranlıkla seyrederken ona karşı hissettiğim sahiplenme duygusu göğsümün her santimini doldurdu. "Sen benimsin," dedim kararlılıkla. "Yarından sonra seni bırakacak olabilirim ama sen benimsin, Rosalie. Sana ihtiyacın olan tüm zamanı vereceğim ve hazır olduğunda bana geri döneceksin."

Kendimi onun derinliklerine gömdüm ve tüm ağırlığımla vücudunu yatağa bastırdım. Ellerimle başının iki yanına dayayıp

gözlerine bakarak, "Seni başka bir erkekle yakalarsam, onu öldürürüm," dedim.

Çenesi titremeye başladı ve benimle tartışmak yerine başını salladı.

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım ve ondan ayrılmadan önce dakikalarca öpüştük. Banyoya gidip prezervatifi çöpe attım. Temizlendikten sonra ellerimi yıkadım ve yüzüme su çarptım.

Kafamı kaldırdığımda gözlerim aynadaki yansımamla buluştu.

Rosalie Manno bana ait.

Ayak sesleri duydum ve yatak odasına geri döndüğümde Rosalie ve kıyafetleri gitmişti. Yatağımda sadece kan lekesi kalmıştı.

Odasına saklanabileceğini sanmasa iyi olurdu. Bana iki gün için söz vermişti ve ben her saniyesini istiyordum.

Temiz bir eşofman giydim ve onun yatak odasına bakıp boş olduğunu görünce rahatladım.

Merdivenlerden aşağı inip yan kapıya doğru yürüdüm. Omuzlarımı kapı pervazına dayayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Rosalie'nin, Luna'nın işemesini bekleyişini izledim.

Bana baktığında gözleri sadece bir saniyeliğine benimkilerle buluştu ve hemen sonra başka yere baktı. Boynu ve yanakları kızarınca dudaklarımda bir gülümseme oluştu.

Luna beni fark etti ve koşup zıplarken kendimi korumam gerekti. Yumuşak tüylerini okşadım. "Beni özledin mi, tatlı kız?"

"Özledi," diye cevapladı Rosalie.

Sözlerindeki çifte anlamı fark edince gözlerim onunkilere kaydı. "Ben de onu özledim. Uzak kalmak, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi."

Luna beni selamlamayı bitirince Rosalie'ye doğru yürüdüm ve elini tuttum. Onu kendime doğru çektim, başımı eğip gözlerine baktım. "İyi misin?"

Hızla başını salladıktan sonra başka yere baktı.

"Son iki gün boyunca birbirimize yalan mı söyleyeceğiz?"

Yine başını aşağı yukarı salladı ve kısık bir sesle, "Gerçeklerle yüzleşemem," diye fısıldadı.

Elimi kaldırıp parmak eklemlerimle yanağını okşadım. "O zaman biz de yalan söyleriz, *moya Malenkaya Roza*." Ona Rusça, *küçük gülüm* diye hitap ettiğimde daha samimi hissediyordum.

Onun gerginliğini gidermek için, "Hadi bir şeyler yiyip film izleyelim," dedim. "Sadece seninle rahatlamak istiyorum."

Rosalie'yi eve doğru çekip bir tabureye oturttum.

Buzdolabını açtığımda, "Omuzlarındaki ve göğsündeki dövmelerin bir anlamı var mı?" diye sordu.

"Yıldızlar otoriteyi simgeliyor," diye açıkladım.

"Çünkü sen Bratva'nın liderisin."

"Evet." Gözlerim onun gözlerine kaydı ve yüzündeki merakı görünce rahatladım.

"Başka bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen sorabilirsin." Tavada kızartmak için tavuğu ve sebzeleri çıkardım.

"İlk kez birini öldürdüğünde nasıl hissettin?"

Tanrım, bu çok uzun zaman önceydi.

Sebzeleri yıkarken bir an düşünmem gerekti. "Babam ve Alexei amcam beni silah ticaretine götürdüklerinde on üç yaşındaydım. İşler ters gitti ve o pisliklerden birini öldürmek zorunda kaldım. Ya o ölecekti ya da ben." Tavuk göğsü paketini açıp şeritler hâlinde kestim. "Bir insanın hayatının akıp gitmesini izlemek midemi bulandırmıştı. Bir hafta boyunca yemek yiyememiştim."

Şefkatli bir şekilde, "O zaman neden yapıyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi onun gözlerine diktim. "Benim olanı korumak için, *moya Malenkaya Roza*. Bizim dünyamızda ya öldürürsün ya da öldürülürsün."

Beni anlamaya çalışıyordu ama zorlandığını görebiliyordum.

Bıçağı bırakıp ona doğru yürüdüm ve çenesini tuttum. "Luna'yı seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Onu korumak için ne yapardın?"

Kaşlarını çattı, yüzündeki çelişkili duygular geri dönmüştü.

Eğildim, dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Bana iki gün için söz verdin. Mafya ve Bratva'yı düşünme. Benden başka hiçbir şey düşünme."

O başını sallayınca onu nefes nefese kalana kadar tekrar öptüm. Geri çekilip şişmiş alt dudağını başparmağımın ucuyla okşadım. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Ne?"

"Luna'yı dışarı çıkar. Planladığım şey için sadece bana odaklanman gerekiyor."

Rosalie, Luna'nın gidip oynaması için yan kapıyı açtı, sonra da kapıyı yeniden kapattı. Bana doğru yürürken gergin görünüyordu.

Ulaşabileceğim mesafeye geldiğinde onu adanın arkasına çektim. "Dizlerinin üzerine çök."

"Neden?"

"Aletimi emeceksin, *moya Malenkaya Roza*."

Anında yüzü kızardı ve utanmış gibi görünüp, "Nasıl yapılacağını bilmiyorum," diye itiraf etti.

Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Sana öğretirim."

Rosalie elini adaya koydu ve dikkatlice dizlerinin üzerine çöktü. Bana baktığında damarlarımda dolaşan sahiplenme duygusunu hissederek bir saniyede sertleştim.

Parmaklarımla çenesini okşadım ve başparmağımla alt dudağını çekiştirdim. "Çok güzelsin." Kıyafetlerimi işaret ettim. "Çıkar şunları."

Rosalie kumaşı bacaklarımdan aşağı çekti, sonra aletime baktı.

"Parmaklarını dibine dola," diye talimat verdim.

Parmakları hassas tenime değdiği anda, aletim arzuyla titredi.

Gözlerinin hayretle dolmasını izledim. "Tenin kadife gibi." Elini yukarı aşağı hareket ettirerek daha fazla keşfetti. "Böyle hissettirmeni beklemiyordum."

"Her santimi senin, *moya Malenkaya Roza*. Dudaklarını arala ve beni o sıcak, küçük ağzına al."

Ağzının açılmasını izlerken kanım damarlarımdan âdeta fışkırıyordu. Aletimin başını o sıcak ağzına aldığında ve dilinin bana değdiğini hissettiğimde başının arkasından tuttum. Bu kadar iyi hissettirdiği için neredeyse dizlerimin bağı çözülmüştü.

Yıllarca mastürbasyon yaptıktan sonra bu cennet gibi gelmişti.

"İşte böyle, *moya Malenkaya Roza*. Şimdi beni olabildiğince derine al," diye talimat verdim.

Uzunluğumun ağzına girmesini izledim, Rosalie'nin dizlerinin üzerinde durup onayımı bekleyen gözleri, gördüğüm her şeyden daha erotikti.

Daha fazla dayanamayacaktım. Sesim kısık bir şekilde, "Derin nefes al ve dilini gevşet," dedim.

Hazır olduğunda, saçlarını avuçlarımla kavrayıp olabildiğince derine girdim. Aletimin başı boğazının arkasına çarptığında öğürdü.

Bu sesle tüm kontrolümü kaybettim ve daha da hızlanarak boğazından aşağıya boşalma arzusuyla daha sert hamleler yapmaya başladım.

Her itişte öğürürken gözleri yaşarmaya başladı. Çıkarken başparmağımla dudaklarını okşadım ve geniş aletimin etrafında gerilen dudaklarının verdiği hissin tadını çıkardım. "Mükemmel."

Rosalie, zevk omurgamdan aşağıya doğru akıp sıvım ağzını doldurana kadar her itişi kabullendi. Yoğun orgazmdan nefes nefese kaldığımda dudaklarımdan, "Yut," kelimesi çıktı.

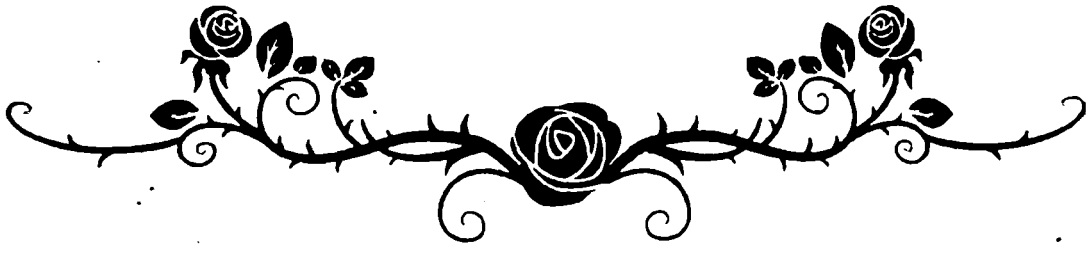
Yavaşça çekilmeden önce her damlayı yutmasını izledim. Onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdıktan sonra dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Onun dilinden kendi tadımı aldım, tıpkı daha önce onu yaladıktan sonra kendi tadını dudaklarımdan aldığı gibi.

Öpüşmeyi bitirdiğimde onun sersemlemiş gözlerine baktım. "Aferin kızıma."

Bu sefer bana kızmak yerine gülümsedi, bana oral seks yapabildiği için gururlu görünüyordu.

Tanrım. Onu bırakmak beni öldürecek.

Bölüm 17

Rosalie

Son iki gündür neredeyse hiç uyumamıştım.

Öncelikle Viktor beni tamamen tüketmişti. Her öpücüğü ve dokunuşuyla, ona umutsuzca âşık olmuştum.

Seks yüzünden her yerim ağrıyordu.

Hâlâ eşyalarımı toplamakla meşguldüm ki Viktor, "Adamlarım geri kalanını toplar. Sen benimle gelmelisin," dedi.

Onun istediği bir şeyi reddetmek her saniye daha da zorlaşıyordu. Uzattığı elini tuttum ve beni ofisine götürmesine izin verdim.

Her ekranda farklı bir bina vardı. Kaşlarımı çatarak Viktor'a baktım. "Bu ne?"

"Hangisini istediğini seç," diye emretti.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Bana daire almayacaksın."

"Onlar zaten benim. İstediğinde kalabilirsin."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Kendi evimi istiyorum."

"O zaman senin adına devredeceğim." Kafasını eğip gözlerini bana dikti. "Bir çöplükte yaşamadığını bilmem lazım."

"Viktor." Yaklaşarak elimi kaldırıp avucumu çenesine koydum. Başını çevirip avucuma bir öpücük kondurdu.

Tanrım, bunu benim için çok zorlaştırıyor.

Ona yalvaran bir bakış attım. "Bunu kendi başıma yapmam lazım. Bu evden ayrıldığımda hayatımda söz hakkın kalmayacak."

Yüzü acıyla gerildi. "Buradan eli boş gitmene izin vermeyeceğim." Masasına doğru yürüdü ve dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken onu izledim. Monitörlerde yeni ekranlar açıldı, sonra ortadakini işaret etti. "Bu senin banka hesabın. Kullanman için parayı çoktan transfer ettim."

Başımı hayır anlamında sallamaya başladığımda, "Bu tartışmaya açık bir konu değil," diye tersledi.

Şok içinde, yüklü meblağı inceledim.

Elli milyon. Viktor delirmiş!

Bu konuda benimle tartışacağını bildiğimden kendimi hazırladım. "Bir anlaşma yapalım. Altı ay yetecek kadarını alacağım. Bu bana iş bulmak için zaman kazandıracak ve üniversiteye kaydolabileceğim."

Yüz hatları, sanki kusacakmış gibi gerildi. "Her şeyi ben halledeyim. Ben elit bir üniversitenin masraflarını karşılayabilecekken neden sıradan bir üniversiteye gitmek isteyesin ki?"

Güçlü olan taraf olmak tuhaf bir histi. Viktor'u hiç böyle görmemiştim ve bu benim kalbimi kırıyordu.

"Lütfen dur," diye yalvardım. "Bana üç yıl boyunca baktın. Benim isteğim dışında. Hayatı kendi başıma deneyimlemek istiyorum. Buna ihtiyacım var, Viktor."

Viktor ve ailem olmadan kim olduğumu bulmam lazımdı. Duygularımı araştırmalı ve Viktor'a karşı hissettiklerimin Stockholm sendromu olmadığından emin olmalıydım. Keder ve suçluluk duygusuyla başa çıkmalıydım.

Bunu kendim için yapmalıydım.

Monitörü işaret ettim. "Hesapta sadece otuz bin dolar bırak. Burada geçirdiğim her yıl için on bin dolar."

"Hayatta olmaz," diye bağırdı. "Bu hiçbir şey! En azından yirmi beş milyon al. Bu yarısı."

"Hayır. Otuz bin yeter," diye ısrar ettim tavrımı koruyarak. Ağzını açtığında öne atıldım ve parmaklarımı dudaklarına bastırdım. "Dur, Viktor. Sana yalvarıyorum. Beni kendi şartlarımla serbest bırak, söz veriyorum, işler yolunda gitmezse ve sana ihtiyacım olursa, seni arayacağım."

Bana uzun bir süre baktıktan sonra başım salladı. "Ama sana aldığım telefonu alacaksın. Bu tartışmaya açık bir konu değil. İçinde benim numaram kayıtlı."

Ona titrek bir gülümsemeyle baktım. "Tamam."

Bana yalvaran bir bakış attı. "Lütfen, Joseph'i seni koruması için yanında götür."

"Bunu dün konuştuk. Koruma almayacağım. O zaman hâlâ esirmişim gibi hissederim."

"*Blyad'*," diye küfretti. "Seni bırakacağıma dair verdiğim sözden gerçekten pişmanım."

"Ben sözümü tuttum," diye hatırlattım. "Sana iki gün verdim. Sen de bana özgürlüğümü ver."

Çekmeceden cihazı ve şarj aletini çıkararak bana uzatırken başını iki yana salladı. "Bir şey daha var."

Çekmeceden ince siyah bir kutu çıkardığını gördüm. Titreyen parmaklarımla kutuyu açtığımda gül şeklinde ucu olan bir kolye ile karşılaştım.

Boğazım düğümlenirken, "Çok güzel," dedim.

"Senin için yaptırdım." Viktor zinciri kutudan çıkardı ve arkama geçti.

Saçlarımı ellerimle topladım ve Viktor, platin kolyeyi boynuma taktığında ağlamaklı oldum.

Onu terk etmek neden bu kadar yanlış geliyor?

Tanrım, kafam çok karışık.

Viktor kollarını bana doladı ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar, *moya Malenkaya Roza*."

Onun ön kollarını tuttum ve omuzlarım yüreğimdeki acıyla titredi.

"Patron, her şey hazır," diyen Joseph'in sesini duydum.

Viktor'un başını salladığını hissettim ama beni bırakmadı. Aksine beni daha sıkı sarıp boynumun ve yüzümün yanına öpücükler kondurdu.

"Onu alana kadar Luna'ya bakman sorun olur mu?" diye sorarken sesim titriyordu. Onu New York'a götürmeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu.

"En azından biriniz biraz daha uzun süre benimle kalacaksınız."

Tanrım. Kalbim.

"Gitmeliyim," dedim yalvarır gibi.

Yoksa hiç gitmeyeceğim.

Kollarını indirmeden önce vücudunda bir titreme hissettim. Arkamı dönüp kapıya koştum ama Viktor'un boğuk sesi beni durdurdu. "Rosalie."

Ona dönmedim. "Evet."

"Bana son bir yalan söyle."

Gözlerimden yaşlar süzülürken vücudum titremeye başladı. "Senden nefret ediyorum, Viktor." Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı ve geri kalan sözlerim zorlukla dudaklarımdan döküldü. "Seni hiç özlemeyeceğim."

Odadan dışarı fırladım ve üç yıldır benim hapishanem olan evden çıktım.

Esaretim hakkında çok karışık duygularım vardı. Kötü ve iyi günlerim olmuştu. Çok şey kaybetmiştim ama aynı zamanda çok şey de kazanmıştım.

Luna'nın havlamasını duyunca hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Hızla SUV'un arka koltuğuna oturdum ve Joseph kapıya doğru sürerken arka camdan dışarı baktım. Viktor'un, Luna'nın yanında durduğunu görünce kalbim milyonlarca parçaya bölündü.

Yanaklarımdan gözyaşlarım süzülüyordu ve Joseph'ten arabayı durdurmasını isteyip onlara koşmamak için tüm irademi kullanmam gerekmişti.

Bunu yapmak zorundasın, Rosalie. Kendin için.

Geriye bakma.

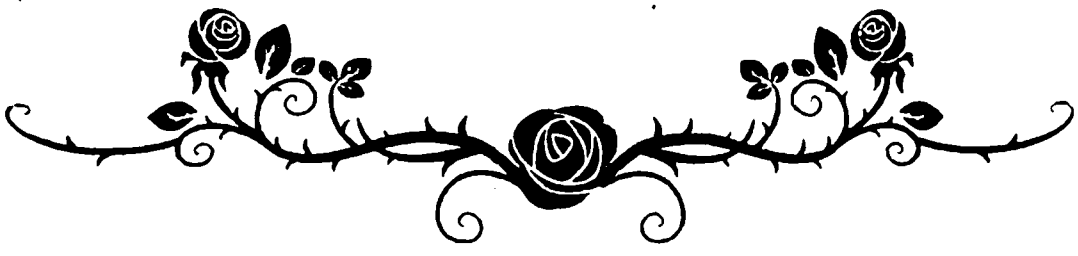
Kederin, suçluluğun ve kalbini çalan aşkınla başa çıkmak zorundasın.

Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını anlamak zorundasın.

Geriye bakma.

Joseph beni New York'a götürmek için hazır bekleyen özel jete götürürken gözlerimi kapatıp yüzümü ellerimle örterek ağladım.

Bölüm 18

Viktor

SUV'un, mülkün kapısından çıkmasını izlerken vücudumdaki her kas onu takip etmemek için güçlükle direniyordu.

Buna ihtiyacı var, Viktor. Kendi isteğiyle geri dönerse, o zaman senin olabilir. Onu kalmaya zorlamak, ailenin karşı olduğu bir şey.

"Doğru olanı yaptın," dedi babam aniden arkamdan.

"O zaman neden yanlışmış gibi hissediyorum?"

Luna'nın başını okşadı. "Gel, kızım." Kolunu omzuma attı ve beni büyüdüğüm eve doğru yönlendirdi. "Bu gece ikiniz de bizimle kalacaksınız. Seni gözümün önünden ayırmayacağım."

"Ben iyiyim," diye mırıldandım ve geri çekildim. "Ama Luna sizinle kalabilir."

"Viktor." Babam bana uyarıcı bir bakış attı. "İlk acının geçmesi için sadece yirmi dört saat bekle."

Asla geçmeyecek. Az önce sevdiğim kadının gitmesini izledim.

Savaşmam, acı çekmem ve öldürmem gerekiyor.

"Luca ve Mariya'nın yanına gideceğim. Onlarla kalacağım," diye yalan söyledim. Beni durdurmaya çalışmadan önce SUV'lardan birine doğru yürümeye başladım.

"Viktor," diye bağırdı babam. "Aptalca bir şey yapma!"

Araca binmeden önce ona el salladım, sonra Z-Boys olarak bilinen bir çeteyle kapışmak için Los Angeles'ın en tehlikeli mahallelerinden birine gittim.

Normalde sokak çeteleri umurumda bile olmazdı ama öfkemi boşaltmam gerekiyordu, yoksa patlayacaktım. Göğsümde sanki kalbim sökülmüş gibi bir acı vardı.

Ki kalbin şu anda New York'a uçuyor.

Çetenin bölgesinin ortasına geldiğimde arabadan inip bağırdım. "Hadi, orospu çocukları. Bratva liderine yumruk atmak için tek şansınız bu."

Gölgelerde hareketlenme başladı ve gruplar hâlinde sokağa çıktılar. Üst düzey üyelerden biri olan Razor bana doğru yürüdü. "Neden buradasın kardeşim?"

Yüzümde acımasız bir gülümseme belirdi. "Kavga etmek istersiniz diye umuyordum."

Kıkırdadı, sonra başını iki yana salladı. "Hayır dostum. Bratva'nın mahallemi havaya uçurmasını istemem."

"Üzgünüm, *dostum*," diye taklit ederek ona yaklaştım. "Sormadım." Onu kızdırmak için bir yumruk salladım ve elim çenesine tam isabet etti.

Razor az kalsın düşüyordu ve bir kahkaha atarak yere kan tükürdü. Adamlarına işaret etti. "Adama istediği dayağı atın."

Nihayet.

İlk adam ulaşabileceğim mesafeye geldiğinde öne doğru ilerledim. Hiç çaba harcamadan yumruğunu engelledim, kolunu yakaladım, omzumun üzerinden attım ve sonra ayağımı

dirseğine vurdum. Kemiğinin kırılmasının o tatmin edici sesini duydum.

Onun gittiğine inanamıyordum. Son iki günün ardından, sonunda onu sevmeme izin vermişti ve fikrini değiştirip kalacağını düşünmüştüm.

Seninle yatması seni sevdiği anlamına gelmez.

Dönerek bir sonraki adamın üzerine atıldım, omuzlarından yakaladım, vücudunu kendimi yukarı çekmek için kullandım ve çenesine çift diz vuruşu yaparak onu bayılttım.

Rosalie beni seviyor! Bunu biliyorum.

Yılların eğitimi devreye girerken içimden karanlık bir kahkaha kaçtı ve bir sonraki adama geçtim. Ayağımm iç kısmı dizine çarptı ve adam yere düşerken çığlık attı.

Aletim içini doldururken bunu gözlerinde gördüm. Beni seviyor ama yine de gitti.

Öne atıldım, bir çete üyesinin ayaklarını yerden kesip kafasına tekme attım.

Tanrım. Göğsümdeki ağrı dayanılmaz hâle gelmişti.

Yavaş yavaş grup azaldı ve diğer adamlar benimle dövüşmekten korkmuş gibi kaldırıma çekildiler.

"Hadi," diye bağırdım. "Siz bir grup korkaksınız."

"Viktor!" Luca'nın bağırdığını duydum ve omzumun üzerinden bakınca bir ordu kadar korumayla bana doğru koştuğunu gördüm.

Başımı eğerek Razor'a baktım. "Ciddi misin? Luca'yı mı çağırdın?"

"Sen kafayı yemişsin dostum. Adamlarımı dövmene izin veremem. İşini başka yerde görmelisin."

"Siktiğimin pisliği," diye bağırdım ve ona doğru koştum.

Razor önce geri çekildi, sonra benden kaçmak için koşmaya başladı.

Luca yine bağırdı. "Viktor!"

Tanrım, artık düzgün bir kavga bile edilmiyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Luca bana ulaştığında.

Kollarımı açtım ve etrafa baktım. "Belli değil mi? Bir grup korkağa nasıl dövüşüleceğini öğretiyorum."

Arkadaşım bana bakarken yüzünde endişe izleri vardı. "O kız buna değer mi?"

Tereddüt etmeden cevap verdim. "Evet. O bu lanet gezegendeki her damla kana değer." Yoğun bir kalp ağrısının, içimi bir yangın gibi sararken aklımı başımdan aldığını hissettim. Kafamı sallayıp bir adım geriye sendeledim. "O her şeye değer." Umutsuzca nefes alıp veriyordum, sonra Luca'dan yardım istedim. "Rosalie olmadan yaşayamam. Tanrım, Luca, onu seviyorum. Onsuz bir gün bile geçiremem."

Nefes almakta zorlanırken Luca kollarıyla beni sardı ve sıkıca tuttu. "Bunu atlatacağız."

Hayır, atlatamayacağım.

Rosalie'siz bir hayat düşünemiyordum.

Kahverengi gözlü bir kızın benim sonum olacağını kim bilebilirdi?

Ben nice savaşlara katılmış, yüzlerce kişiyi öldürmüş bir adamdım ama beni dizlerimin üzerine çöktüren, bir kadın olmuştu.

Bölüm 19

Rosalie

New York'taki ilk üç günümde, bir Sicilya restoranının üstünde bir stüdyo daire bulana kadar otelde kalmıştım. Burası eskiden ailemle yaşadığım eski mahalleydi ve Viktor'un bana verdiği paranın büyük bir kısmını kullanmam gerekmeyecekti. Düşük kirası sayesinde, paramı sekiz ay boyunca idare edebilecektim.

Yalan söylemeyecektim. Hayatımda ilk kez tek başıma olduğum için çok korkuyordum.

En azından Sicilyalı bir toplulukla çevrilisin. Sadece alışmak için zamana ihtiyacın var.

New York'a gelmemin sebebi, buranın evim gibi hissettiğim son yer olmasıydı. Babam ölmeden ve şehirden şehre taşınmaya başlamadan önce hayatımın çoğunu burada geçirmiştim.

Ama artık burası evim gibi gelmiyordu çünkü burada ailem yoktu. Buraya geri dönmek, ailemle birlikte gittiğim tanıdık yerleri gördüğüm için acımı daha da artırmıştı. Özellikle de pazar günleri büyükbabamla yürüyüşe çıktığım Central Park. Orada

bana gençlik hikâyelerini anlatırdı ve parkta hiç fark etmeden iki saat geçirirdik.

Eskiden yaşadığımız ev harap olmuş, diktiğim çiçekler de yok olmuştu. Ön bahçede babam ve Ricco amcamın bana ağaç ev yaptıkları büyük bir ağaç vardı ama o da yok olmuştu.

New York'tan ayrıldığımdan beri çok şey kaybetmiştim. Geri döndüğümde her şeyin sihirli bir şekilde düzeleceğini düşünmek aptalcaydı.

Bütün gün iş aradıktan sonra daireme döndüm. Kira sözleşmesini imzaladığımda daire zaten mobilyalıydı. En azından bu bir rahatlıktı ve daha iyilerini alana kadar idare ederdi.

Arkamdan kapıyı kapattım ve takmak için saatlerimi alan üç kilidi de çevirdim.

Kanepeye çöküp spor ayakkabılarımı çıkardım ve yorgun bir nefes verdim.

Sadece birkaç dakika oturdum, sonra yoğun bir kalp ağrısı hissettim ve gözyaşlarına boğuldum. Kanepeye uzanıp bir top gibi kıvrıldım ve dalgalar hâlinde gelen acıyı atlatmaya çalıştım.

Luna ile oynamayı ve onun yanımda uyumasını özlüyordum.

Viktor'un eve gelip beni akşam yemeğine davet ettiğini duymayı özlüyordum. Onun kokusunu, yürüyüşünü, gözlerindeki yoğun bakışını ve güçlü kollarını özlüyordum.

Tanrım, onları çok özlüyorum.

Burnumu çekerek gözyaşlarımı yuttum ve Viktor'un bana verdiği telefonu cebimden çıkardım.

Mesajlaşma uygulamasını açtım ve Viktor'un güvenli bir şekilde vardığımı bildiren mesajımı hâlâ okumadığını görünce kalbim daha da kırıldı.

Ne bekliyordun, Rosalie? Ona gitmene izin vermesini söyledin, o da öyle yapıyor.

Ama bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Ondan sadece *tamam* diyen basit bir mesaj ya da bir başparmak işareti bile beni daha iyi hissettirirdi.

Tanrım, dört gün oldu ve sen çöküyorsun. Bunu sen istedin, o yüzden kabullen ve duygularına çekidüzen vermeye başla.

Ayağa kalkıp kendime bir fincan kahve yaptım ve mutfak masasına oturdum. Not defterini yanıma çekip Viktor'a olan duygularımla ilgili yaptığım artı ve eksilerin listesine baktım.

Eksileri arasında Viktor'un ailemin öldürülmesine katkısı, beni kaçırması, Bratva'nın lideri olması ve birçok insanı öldürmesi vardı.

Artıları ise saymakla bitmezdi. Bana hiç şiddet uygulamamıştı. İhtiyacım olan her şeyi sağlamış ve karşılığında hiçbir şey beklememişti. Bana kendini zorla kabul ettirmemişti. Nazik ve şefkatliydi. Bana bir köpek yavrusu almıştı.

Bu çok aptalca.

Bir iş bulur bulmaz Viktor'a karşı hissettiklerimin gerçek olup olmadığını anlamama yardım etmesi için bir psikolog bulacaktım.

Kesinlikle gerçek gibi geliyor.

Bir iç çekerek hâlâ açmam gereken valizime baktım. Sadece birkaç kitap getirmiştim.

Hazır olduğumda Viktor, geri kalanını Luna ile gönderecekti.

Luna'nın da New York'a gelmesi için bir iş bul. O her şeyi daha iyi hâle getirecek.

Telefonumu tekrar çıkarıp Google'ı açtım ve iş aramaya başladım. Hiç tecrübem yoktu, bu da işimi gerçekten zorlaştırıyordu.

Belki iş bulmama yardımcı olacak kısa bir kursa katılabilirim.

Kursları araştırdım ve güzellik sektöründe birkaç tane görünce kaşlarım kalktı.

Bunu yapabilirim.

Kursu veren okulu aradım ve telefondaki kadın bana, bir sonraki kursun yarından sonra başlayacağını söylediğinde göğsümde heyecan dalgaları yükseldi.

Telefonu kapattığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kurs, doğru yönde atılmış bir adımdı.

İçimde filizlenen bir umutla ayağa kalktım ve valizimi boşaltmaya başladım. Dolap, alıştığımdan çok daha küçüktü, bu yüzden en pratik kıyafetleri seçip geri kalanını valizde bıraktım.

Ön kapının çalınmasıyla başımı kaldırdım ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Umutlanma. Muhtemelen ev sahibi.

Kapıyı herhangi birine açmak istemediğim için, "Kim o?" diye seslendim.

"Alissa."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve gözlerim kocaman açıldı. Hızla kapının kilidini çevirip kapıyı açtım. "Ah. Aman. Tanrım."

"Sürpriz," dedi, hatırladığım o sevimli gülümsemesiyle. "Bayan Caruso geri döndüğünü ve restoranının üstündeki daireyi kiraladığını söyledi, ben de hemen buraya koştum."

"Çok uzun zaman oldu," diye haykırarak tek arkadaşıma sarılmak için ileri atıldım. "Tanrım, seni özledim."

Kollarını bana doladı. "Ben de seni özledim."

Birbirimize uzun bir süre sarıldıktan sonra onu içeri davet ettim. "Kaçırdığım her şeyi anlat bana," dedi kanepeye otururken.

"Anlatacak çok şey var," diye gülümseyerek cevap verdim. "Kahve ister misin?"

"Lütfen." Küçük daireye göz gezdirdikten sonra başını eğdi. "Neden burada yaşadığını sormam gerek."

"Fiyatı uygun."

Kaşlarını çattı. "Ama ailen zengin." Bana rahatlatıcı bir ifadeyle gülümsedi.

Alissa'nın babası Cosa Nostra'nın liderlerinden biri olduğu ve aynı dünyadan geldiğimiz için benim ne tür bir yaşam tarzına alışkın olduğumu biliyordu.

Sıcak içeceği karıştırırken başımı iki yana salladım. "Artık değil." Alissa'ya bir fincan uzatıp yanına oturdum.

"Artık değil de ne demek?"

Derin bir nefes alıp eskiden tüm sırlarımı paylaştığım kıza baktım. Hayır, o artık bir kız değildi. Alissa güzel bir kadın olmuştu. Saçları artık sırtına kadar inmiyordu, çok sevimli bir şekilde kısa kesilmişti.

Çenesindeki yara izi solmuştu. O yara izi, ağaç evden düştüğünde oluşmuştu. Birçok yönden değişmişti ama yine de aynı görünüyordu.

Babasının ona aileme olanları anlatmış olacağını düşünerek, "Kanada'da bize yapılan saldırıyı duydun, değil mi?" diye sordum.

Yine kaşlarını çattı ve gözleri büyüdü. "Hayır. Ne saldırısı?"

"Baban sana anlatmadı mı? Eminim duymuştur."

"Babam bana hiçbir şey anlatmaz. Ne oldu?"

Yaşadıklarım hakkında biriyle konuşma ihtiyacının bir an için beni boğduğunu hissettim.

O anda, bu konuyu hiç konuşmadığımı fark ettim. Her şeyi içime atmıştım.

Ancak travmam hakkında konuşmaya hazır değildim. Ayrıca, Alissa'yı yıllardır görmemiştim ve onu tekrar gördükten hemen sonra ona keder ve acımı yüklemek yanlış olurdu.

Omuz silkip başımı iki yana salladım. "Başka bir gün anlatırım." Kahvemi yudumladım, sonra konuyu değiştirerek, "Neler yapıyorsun? Okuldan sonra ders çalışıyor musun?" diye sordum.

Alissa kahkahayı patlattı. "Hayır, tabii ki hayır. Sosyete hayatı yaşıyorum. Tüm etkinlikler ve partiler beni meşgul ediyor." İçeceğini yudumladı. "Hâlâ en iyi kahveyi sen yapıyorsun."

Üç yıl önce sosyetik bir hayat sürerek dünyayı gezeceğimi düşünüyordum.

Vay canına, çok şey değişmiş.

Alissa fincanını yıpranmış sehpaya koyup, "Uzun kalamam. Sadece merhaba demek istedim," dedi.

Gülümsedim. "Geldiğin için teşekkürler." Kalkarken, "Seni tekrar görmek çok güzeldi," diye ekledim.

Stüdyo daireme bir göz attıktan sonra, "Neden böyle yaşamak zorunda kaldığını bilmiyorum ama benimle kalabilirsin," dedi. Burnunu kırıştırdı. "Alınma ama benim dolabım buradan daha büyük."

Utangaç bir kahkaha attım. "Alınmadım." Omuz silktim ve elimden geldiğince açıklamaya çalıştım. "Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama burada kalmayı tercih ederim."

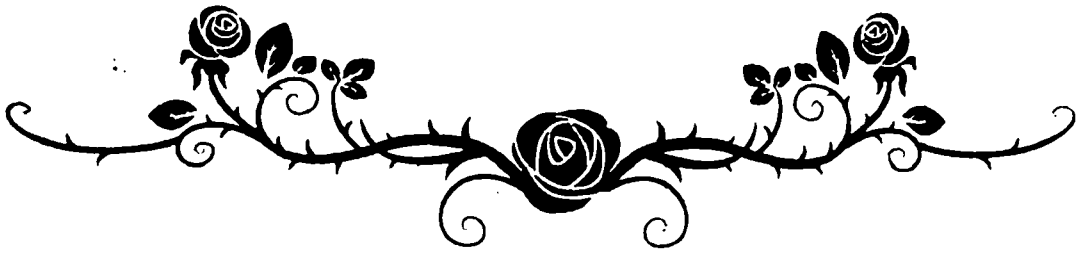
Alissa bana sevimli bir gülümsemeyle baktı. "Eğer fikrini değiştirirsen teklifim hâlâ geçerli." Ön kapıya doğru yürümeye başladı, sonra durdu. "Cumartesi günü yirmi birinci yaş günüm için küçük bir parti vereceğim. Lütfen gel."

"Gelirim." Alissa'nın ailesini tekrar görmenin ve onunla daha fazla zaman geçirmenin güzel olacağını düşünerek gülümsedim.

Onu uğurlamadan önce sarıldık, sonra küçük odaya bir göz attım.

Fazla bir şey yoktu ama burası benim evimdi. Şimdilik.

Bölüm 20

Viktor

Geçen hafta vücudum öfke ve alkolle çalışıyordu.

Rosalie'yi bırakmanın zor olacağını biliyordum ama bu kadar zayıflatıcı olacağını düşünmemiştim.

Kalbimin acısını votka ile bastırmaya çalıştım ve Peru'daki lanet toplantı olmasaydı hâlâ sarhoş olurdum.

Ama şimdi Luca ile birlikteydim ve Juan-Paul'un modifiye edilmiş Glock'uyla uğraşmasını izliyordum.

Modifiyeymiş, hadi oradan.

Juan-Paul sırıtarak silahı bana uzattı. "Daha büyük kalibreli mermi kullanıyor ama daha hafif."

Tabii.

O boktan silaha sadece bir bakış atıp hedefe doğru nişan aldım. Tetiği çekemeden şarjör ayaklarımın dibine gürültüyle düştü.

Tehlikeli bir kahkaha atarak sıçmak üzereymiş gibi görünen Juan-Paul'a döndüm.

Alnından terler damlıyordu.

Adamlarından birine bağırdı, kafasına tokat attı, sonra özür diler gibi bana baktı. "Biraz uğraşmak gerekiyor."

Silahı vitrine koyarken başımı iki yana salladım.

"Viktor," dedi Luca endişeyle.

Gözlerim Juan-Paul'a kaydı. "Bu parlak fikir kimindi?"

"Benim," diye kekeledi.

Sırtımın arkasından Heckler & Koch'larımdan birini çıkarırken başımı iki yana salladım. "Beni bu boktan şey için mi buraya kadar uçurdun?"

"Özür dilerim efendim. Düzeltmem için bana birkaç dakika verin."

Silahımın kabzasını sıkıca kavrayarak onu Juan-Paul ile aramıza doğru tuttum. Heckler & Koch'a doğru başımı salladım. "Bana boktan bir şey mi satmaya çalışıyorsun?"

"Hayır, Bay Vetrov. Adamlar bunun çalıştığından emin olmalıydılar," diyerek suçlamayı arkasında korkarak duran iki adama yöneltti.

Silahımın namlusunu onlara doğrultunca içgüdüsel olarak geri adım attılar.

"Hangisi batırdı?"

"Viktor," diye mırıldandı Luca geçen haftadan beri beni beladan uzak tutmaktan yorgun düşmüş gibi.

En iyi arkadaşımı görmezden gelip dişlerimi sıkarak, "Kim. Batırdı?" diye sordum.

İki adam da birbirlerini işaret edince kahkahayı patlattım. Juan-Paul da gülmeye başlayınca silahı onun sağ ayağına doğrultup tetiği çektim.

Acı içinde bir çığlık atarak yere yığıldı. Önüne çömelip namluyu kafasına dayadım. O pislikle göz göze gelerek, "Bana modifiye

edilmiş bir Glock sözü vermiştin ama teslim etmedin. Bir daha beni boşuna buraya kadar getirirsen seni öldürürüm," dedim.

"E-Evet, Bay Vetrov," diye kekeledi ve gözlerinde bir rahatlama belirdi.

Ayağa kalkıp, "İndirim bekliyorum," diye mırıldandım.

"Elbette," diye kabul etti. Başka seçeneği yoktu zaten.

Dikkatimi Luca'ya çevirdiğimde, o sadece başını iki yana salladı.

Sıcak depodan çıktığımızda, "Ne zaman kaybı ama," dedim.

Luca iç geçirdi. "Sanki yapacak daha iyi bir işin varmış gibi."

Vardı. Göğsümden bir şekilde atmam gereken çok büyük bir acı vardı.

"Bir anlaşmamız vardı," dedim ve Luca'ya elimi uzattım. "Telefonumu ver."

O pislik, sarhoşken Rosalie'yi arayıp geri dönmesi için yalvarmayayım diye telefonumu almıştı.

Cihazı cebinden çıkarıp elime tutuşturdu.

Şarjı biten telefona baktıktan sonra hayal kırıklığıyla Luca'ya döndüm. "Şarj edemedin mi?"

Bana sırıtarak baktı. "Bir tazı gibi Rosalie'nin peşine düşmeden, ona dokuz saat daha zaman kazandıracağını düşündüm."

"Piç kurusu," diye homurdandım cipe binerken.

Los Angeles'a dönüş uçuşu çok uzun sürmüştü ve sanki vücudum bana işkence etmek istiyormuş gibi uykum da kaçmıştı.

Artık ayıldığım için zihnim Rosalie'nin net görüntüleri ile doldu ve her biri kalbime bir hançer gibi saplandı.

Eve varıp telefonumu şarja taktığımda çok huysuzdum ve Juan-Paul'u öldürmediğim için pişmandım.

Dizüstü bilgisayarımı açıp öfkeyle yazmaya başladım. Monitörler, görmek için can attığım bilgilerle aydınlandı.

Biri Rosalie'nin Sicilya topraklarında olduğunu gösteriyordu ve CCTV* kamerasıyla yakınlaştırdığımda bir restoranda olduğunu fark ettim.

Muhtemelen akşam yemeği yiyor.

Banka kayıtlarında otel masrafları ve bir daire için ödenen kira bedeli gördüm. Araştırmaya başladım ama nerede yaşadığını bulamıyordum.

Dikkatimi, restoranı gösteren monitör çekti ve Rosalie'nin binanın yanından geldiğini görünce nefes alamadım.

Tanrım.

Uyluklarının ortasına kadar uzanan, çok seksi bir parti elbisesi ile topuklu ayakkabılar giymişti. Kalp şeklindeki üst kısmı, göğüs dekoltesini ortaya çıkarmıştı ve bu durumdan hiç memnun değildim.

Telefonumu alıp açtım. Cevapsız aramaları ve mesajları görmezden gelip onun numarasını çevirdim.

Telefon çalmaya başladığında onun çantasından telefonunu çıkarmasını izledim. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, ardından hemen rahatladı.

"Merhaba," diyen sesi telefonda nefes nefese geliyordu.

"Ne giydin sen öyle?" diye bağırdım.

Kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

"Elbiseyi kastediyorum. Hemen evine dön ve onu çıkar, yoksa yemin ederim oraya uçarak gelir ve onu üzerinden yırtıp alırım."

Yüz hatlarının öfkeyle gerildiğini gördüm. "Mesajıma cevap vermiyorsun, sonra birdenbire arayıp bana emirler mi veriyorsun?" Göğsü inip kalkıyor, dekoltesi daha belirgin hâle geliyordu.

---

* Kameralar aracılığıyla alınan görüntünün belirli bir konuma iletildiği sisteme verilen isim. -ed.n

Bu manzara karşısında aletim sertleşmişti.

"Anlamadıysan söyleyeyim, artık senin esirin değilim, Viktor. Ne istersem onu giyerim."

Lanet olası telefonu yüzüme kapattıktan sonra etrafına bakındı ve CCTV kamerasını gördü. Bana sert bir bakış attıktan sonra caddede yürümeye devam etti.

Sandalyeye yaslandım ve kumaşın altında dalgalanan seksi kalçalarını izlerken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Tanrım, seni özledim, moya Malenkaya Roza.

Aç bir adam gibi Rosalie kameranın görüş alanından çıkana kadar onun bronz bacaklarını ve sırtından sarkan ipeksi kahverengi saçlarını hayranlıkla izledim.

Sadece sesini duymak ve onu görmek bile göğsümdeki acıyı biraz hafifletmişti.

Bir havlama sesi duydum ve sandalyeden kalktım. Merdivenlerden aşağı indiğimde Luna'yı sürgülü kapının yanında otururken gördüm, kuyruğunu sallıyordu ve dilini dışarı çıkarmıştı.

Sürgülü kapıyı açtım ve Luna kuyruğunu o kadar şiddetle salladı ki poposu bile sallanmaya başladı.

Çömelip onun beni yalamasına izin verdim. "Evet, ben de seni özledim tatlı kız."

"Eve gelmişsin," dedi babam patikadan yukarı doğru yürürken.

"Evet." Yerden kalkarak doğruldum. "Luna'ya baktığın için teşekkürler."

"Annen onu çok sevdi," dedi babam önümde durup. Endişeli bir ifadeyle bana bakarak, "Nasılsın?" diye sordu.

Omuz silktim. "İyiyim."

Rosalie ülkenin diğer ucunda olduğu sürece bir daha asla iyi olamayacağımı düşünüyordum.

Babam başıyla evini işaret ederek, "Bir süredir birlikte akşam yemeği yemedik," dedi.

Merdivenleri işaret ederek, "İşlerimi halletmem için bir saat ver, sonra gelirim," dedim.

Bir yere gitmeden önce lanet olası telefonumu şarj etmem gerekiyordu.

Babam bana uyarıcı bir bakış attı. "Seni almaya gelmek zorunda bırakma beni."

Kıkırdadım ve onun patikadan geri dönmesini izledim.

Luna'nın kafasını okşayarak, "Gel, kızım," dedim.

O da beni merdivenlerden yukarıya kadar takip etti ama Rosalie'nin yatak odasına gitti.

İçeriye baktığımda kalbim acı bir şekilde sıkıştı.

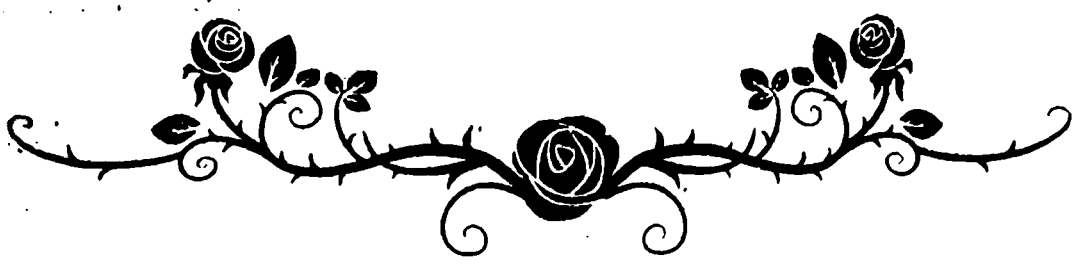
Tanrım, hâlâ onun kokusunu alabiliyorum.

Yatak odasına girip yatağa oturdum, arkama yaslanıp tavana baktım. Luna yanıma gelip uzandı ve inler gibi bir ses çıkardı.

"Ben de onu özlüyorum," diye fısıldadım sızlayan kalbimi ovuşturarak.

Geri dön bana, Rosalie.

Bölüm 21

Rosalie

Parisilerin malikânesine vardığımda taksi şoförüne ücreti ödeyip arabadan indim.

Büyürken çok zaman geçirdiğim bu evi ve güzel bahçeleri seyrederken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Tanrım, buraya gelmeyeli yıllar oldu. Ama hâlâ aynı görünüyor.

Malikâne, Akdeniz tarzında inşa edilmişti. Çardakların etrafı sarmaşıklarla kaplıydı ve bana Romeo ve Juliet'i hatırlatıyordu.

Alissa ve ben eskiden çardaklardan aşağı inip gizli bir görevdeymişiz gibi davranır, geniş bahçelerde gizlice dolaşır, bekçi bizi fark etmeden ne kadar uzağa gidebileceğimizi denerdik.

Geçmişimden değişmemiş bir şey görmek içimi rahatlatmıştı.

Devasa demir kapılardan geçip bekçiye gülümsedim. "Alissa'nın partisi için geldim."

"İsminiz," diye homurdandı beni baştan aşağı süzdükten sonra.

"Rosalie Manno."

Gözlerini bana dikip golf arabasına doğru başını salladı. "Alessandro! Kızı malikâneye götür."

"Teşekkürler."

Golf arabasına bindim ve Alessandro'ya gülümsedim ama o beni fark etmedi bile.

Ön kapıya doğru giderken çiçek tarhlarına ve budanmış çitlere baktım. Bay Parisi verandaya çıkarak merdivenlerin dibine yaklaşmamızı izledi.

Arabadan inerken yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Merhaba Bay Parisi."

Gözleri üzerimde dolaştı. "Rosalie. New York'a döndüğünü duyduğumda çok şaşırdım."

Merdivenleri çıktım. "Daha geçen hafta döndüm."

Uzanıp birbirimizi öptük, sonra Bay Parisi, "Beni takip et," dedi.

"Her şey hâlâ aynı görünüyor," dedim eve girerken.

Partinin tüm hızıyla devam ettiği arka taraftan müzik sesleri geliyordu. Bay Parisi beni çalışma odasına götürdüğünde biraz şaşırdım.

İçeri girip Cosa Nostra'nın diğer dört liderinin kanepelerde oturduğunu gördüğüm anda, midem gerginlikten kasıldı.

Bay Parisi kapıyı kapatıp, "Bay Caruso, Bay Amoto, Bay Messina ve Bay Greco'yu hatırlıyorsun, değil mi?" dedi.

Yutkunarak başımı salladım. "Hepinizi tekrar görmek çok güzel."

Bay Parisi ağır ahşap masaya yaslandı ve odanın ortasına yerleştirilmiş bir sandalyeyi işaret etti.

Dikkatlice yaklaşıp oturdum ve çantamı kucağımda sıkıca tuttum.

Bir şeyler çok ters gidiyor.

Bay Parisi bir anlığına bana baktıktan sonra, "Neden New York'a geri döndün?" diye sordu.

Dilimle dudaklarımı ıslattım. "Ben burada büyüdüm."

"Yine de." Masadan kalkıp ellerini ceplerine soktu. Başını eğerek devam etti. "Ailen New York'tan kovuldu."

Ne?

"Burası Cosa Nostra'nın bölgesi ve Manno Ailesi burada hoş karşılanmaz. Büyükbaban, onunla ilişkilerimizi kestiğimizde bunu biliyordu." Gözleri bana dikildi. "Babanı öldürdüğümüzde bunu açıkça belirttiğimizi sanıyordum."

Tüylerim diken diken olmuştu ve dudaklarım bir çığlık atmak üzere açıldı.

Babamın öldüğü kazadan Cosa Nostra mı sorumlu?

Bay Parisi'nin dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Ama bunu bilmiyordun, değil mi?"

"H-Hayır," diye fısıldadım geçirdiğim şok sebebiyle daha yüksek sesle konuşamadığım için.

"O zaman büyükbabanın bizden çaldığı paradan da haberdar olmadığını varsayacağım."

Para mı?

Ne parası?

Tekrar, "Hayır," diye fısıldadım.

Bu, beklediğim karşılamanın tam tersiydi ve çok rahatsız ediciydi.

"Onu bilgilendir," diye homurdandı Bay Greco gözleri açlıktan kıvranan bir kurt gibi üzerimde dolaşırken.

Göğsümde bir panik alevlendi ve kalbim kaburgalarıma çarparak hızla atmaya başladı.

Bay Parisi dilini şaklattı. "Ailen bizden on milyon çaldı. İlk seferinde hayatta kaldığın için şanslıydın ama ailenin çaldığı

parayı bize ödemediğin takdirde ikinci sefer o kadar şanslı olmayacaksın."

Aman Tanrım.

Aklıma gelen ilk düşünce, başımın büyük belada olduğuydu. İkincisi ise Viktor oldu.

Ama ondan yardım isteyemem. Benim için yapmak istediği her şeyi reddettikten sonra bunu yapamam.

Ve bu kan dökülmesine yol açacak.

Tabii Viktor bana yardım etmeye gelirse.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"O kadar param yok," dedim güçlükle, hissettiğim panikle.

"Doğru. Stathoulis, büyükbabanı ve amcanı öldürdüğünde her şeyi aldı," dedi Bay Parisi. "Viktor Vetrov seni üç yıl boyunca esir tuttu. Şimdi neden seni serbest bıraktı?"

Konuşmanın ani değişimi beni duraklattı.

Cosa Nostra ile Teşkilat arasında sözsüz bir barış antlaşması vardı. Tek bir yanlış kelime savaş başlatabilirdi.

Cevabımı dikkatlice seçtim ama gerçeğe sadık kaldım. "Viktor, yirmi bir yaşına girdiğimde bana özgürlüğümü vadetti."

"Neden?" Bay Parisi gözlerini bana dikti. "Bratva'nın başı merhametli biri olarak bilinmez."

Zihnim hızla çalışırken içgüdülerim Viktor ile kurduğum ilişki hakkında sessiz kalmamı söylüyordu.

Tanrım, Alissa'ya hiçbir şey söylemediğim için çok mutluyum.

Aklıma gelen tek kabul edilebilir cevabı verdim. "Viktor benden sıkıldı. Şehrinden gitmemi söyledi. Sadece kıyafetlerimi alabildim. Başka hiçbir şeyim yok. Bir iş bulana kadar size borcumu ödeyemem."

Bay Greco gürültülü bir kahkaha attı. "Bratva'nın fahişesi ne tür bir iş bulabilir ki? Bize borcunu asla ödeyemezsin."

Bu korkunç durumdan kurtulmak için çaresizce Bay Parisi'ye yalvaran bir bakış attım. "Ailemin ne yaptığını bilmiyordum. Hemen New York'tan ayrılacağım."

Başını iki yana salladı. "Cosa Nostra böyle işlemez, Bayan Manno. Borcunuzu *ödeyeceksiniz.*"

Nasıl?

Viktor'dan aniden bu kadar çok para istersem fikrimi neyin değiştirdiğini bilmek isteyecekti ve ona söylemeye çalıştığım yalanları hemen anlayacaktı.

Ayrıca bir saat önce ona cehenneme gitmesini söyledin.

İçim panikle dolmuştu, söyleyecek tek bir kelime bile bulamıyordum. Sonunda, "Zamana ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Bay Parisi keskin bakışlarla beni izliyordu. "Sana büyükbabana verdiğim süreyi vereceğim. Yirmi dört saat." Gülümsedi ama bu onu daha da tehditkâr göstermişti. "Unutma, öldürecek başka Manno yok. Ödeme yapmazsan, senin hayatını alacağız."

Tanrım.

Ağzım kurudu ve kalbim göğsümde korkuyla çarpmaya başladı.

Ne yapacağım?

Bay Parisi kapıyı işaret etti. "Alissa'ya mutlu yıllar dile, sonra bir bahane uydur ve git. Kızımla arkadaşlık etmeni istemiyorum."

Bacaklarım uyuşmuş durumdaydı ama kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Aldığım her nefes kulaklarımda yankılanıyordu. Titreyen ellerimle kapıyı açıp dışarı çıktım.

Partiyi görmezden gelerek ön kapıya koştum ve merdivenlerden aşağı indim.

Ne yapacağım?

Aklıma gelen tek şey Viktor'dan para istemekti ama ona kendi başıma hayatta kalmak istediğimi söylemiştim.

Yüksek topuklu ayakkabılarla tökezledim ama kendimi toparlayıp kapıya doğru koşmaya devam ettim.

Yirmi dört saatim vardı. Eşyalarımı toplayıp New York'tan gizlice ayrılacaktım.

Evet!

Avlanıyormuşum gibi hissederek koşmaya başladım ve sokağın sonuna ulaşana kadar durmadım. Sürekli arkama bakarak bir taksi çağırdım.

Tanrım, keşke Viktor burada olsaydı.

Bu düşünce göğsüme bir yumruk gibi çarptı ve Viktor'un bana verdiği son şeye dokunma ihtiyacıyla gül kolyesini tuttum çünkü Viktor'un yanında kendimi güvende hissettiğimi fark etmiştim.

Kahretsin. Viktor'a güveniyorum.

Yine arkama baktım, sonra taksinin gelmesine ne kadar zaman kaldığını kontrol ettim.

Giysilerimi toplayıp ilk uçakla Los Angeles'a dönecektim. Onu ne kadar özlediğimi söyleyecek ve beni geri kabul etmesi için yalvaracaktım.

Cosa Nostra'nın peşimden gelmeyeceğini umuyordum.

Kendini duyuyor musun? Bir hafta önce Viktor'dan ayrılmakta ısrarcıydın, şimdi ise başın belada olduğu için geri dönmek mi istiyorsun? Canın istediğinde onu kullanamazsın.

Kahretsin.

Nefesim kesildi ve elimi saçlarıma gömdüm. Viktor'a geri dönersem, bu onu affettiğim ve hayatımı onunla geçirmek istediğim için olmalıydı.

Taksi kaldırıma yanaştı ve ben hızla arka koltuğa atladım. Adresimi verdikten sonra koltuğa yaslanıp telefonumu çıkardım, kaçabileceğim bir yer arayabilirdim.

Ekran kilidini açtığımda Viktor'dan bir mesaj geldiğini görünce hemen açtım.

Viktor ve Luna'nın fotoğrafına baktığımda dudaklarım aralandı ve ağzımdan bir hıçkırık çıktı.

Seni özledik.

Not: O elbiseyi bir daha asla giyme.

Elimle ağzımı kapattım ve daireme varana kadar fotoğrafı izleyerek burada değil de onlarla birlikte olmayı diledim.

Bölüm 22

Viktor

Luca ve Mariya, Tessa'nın Nikolas için düzenlediği partiye katılmak için beni Vancouver'a sürüklediler.

Hiç mutlu değildim. Sızabileceğim herhangi bir kamera ile Rosalie'yi takip edip Luna ile vakit geçirmeyi tercih ederdim.

Ama işte buradaydım, özel jetten inerken küçük kardeşim bana uyarıcı bir bakış attı. "Telefonunu kontrol ettiğini görürsem onu elinden alırım."

"Deneyebilirsin," diye mırıldandım, Mariya'nın benimle kavga edebilecek güçte olduğunu çok iyi bildiğim hâlde. Kazanamazdı ama bana zarar verecek kadar hasar verebilirdi.

Küçükken bir keresinde onu gıdıklamak için zapt etmeye çalışmıştım. Bir hafta boyunca dudağım patlak ve testislerim ağrıyarak dolaşmıştım. Tabii ki bir daha onu gıdıklamaya çalışmadım.

Hepsi iyi niyetliydi. Kalbimin acısını unutmam ve önüme gelen ilk kişiyi öldürmemem için beni meşgul etmeye çalışıyorlardı.

Elim, cebimden telefonumu çıkarıp Rosalie'ye verdiğim kolyenin gül şeklindeki ucuna yerleştirdiğim takip cihazını kontrol etmek için kaşınıyordu.

Luca, Mariya'nın elini tuttuğunda ve Mariya ona sevgi dolu bir gülümsemeyle baktığında kalbim sızladı. Rosalie ile böyle bir ilişkim olması ve ona karım diyebilmek için sahip olduğum her şeyi verirdim.

Telefonum bipledi ve hemen cebimden çıkardım.

"Hayır!" dedi Mariya sertçe.

Cihaza uzanmaya çalıştığında ona sertçe baktım. "Ona dokunursan, hiçbirimiz partiye gidemeyiz."

Bana hoşnutsuz bir ifadeyle baktı. "Sen cezalandırılmaya bayılıyorsun."

Ekrana dokundum ve Rosalie'den gelen mesajı görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı. Hemen üzerine tıkladım.

Ben de sizi özledim.

Parmaklarım hızla mesaj yazmaya başladı.

Duygularını çözmeye çalışıyor musun?

Onun yazdığını gösteren noktaları izledim.

Rosalie: Evet.

Viktor: Bu iyi. Ee? Herhangi bir ilerleme kaydettin mi?

Rosalie: Evet. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.

Viktor: Dairen nasıl? Adresi ne? Daha fazla paraya ihtiyacın var mı?

SUV'un arka koltuğuna binerken yazdığını gösteren noktalar belirmemişti.

Nikolas'ın evinin yarı yoluna geldiğimizde sonunda bir mesaj geldi.

Gitmem gerek. Yakında görüşürüz.

Başımı eğip kelimelere baktım. Bana kaldığı yerin adresini vermediği için içimde rahatsız edici bir his oluştu.

Hızla takip cihazını kontrol ettim ve yine Sicilya restoranında olduğunu gördüm. Belki de orada iş bulmuştu.

Yine de neden bana söylemedi?

Bana güvenmediği için nerede yaşadığını bilmemi istemediğini düşününce kalbimde bir sızı hissettim.

Bu çok sikik bir durumdu.

Rosalie bana güvenemezse birbirimize geri dönemezdik. Güven olmadan hiçbir şey olmazdı.

"Ne oldu?" diye sordu Luca.

Kafamı iki yana sallayıp telefonumu cebime geri koydum. Pencereden dışarı bakarken Aphrodite'in bulunduğu sokağa döndüğümüzü fark ettim. Nikolas bu kulübü, Seattle'da bulunan Gabriel'den silah kaçırmak için açmıştı. Bu sayede iki şehir arasındaki sınırı geçerek silahları taşımaları kolaylaşmıştı.

SUV durduğunda kapıyı açıp dışarı çıktım. Ceketimi düzeltip kulübe girmek için bekleyen uzun kuyruğa baktım.

Kuyruğun başında duran üç kadın beni süzdü. Rosalie'den önce olsaydı onları bana katılmaya davet ederdim ama o günler çoktan geride kalmıştı. Ben tek kadına sadık bir erkektim, yani Rosalie bana geri dönmezse, hayatımın geri kalanında sıçtım demekti.

Bir iç çekerek kapı görevlisini görmezden gelip kulübe girdim, böylece kederimi unutabilirdim.

Luca ve Mariya arkamdan gelirken VIP bölümüne doğru ilerledim. Bu alan Nikolas'ın partisi için kapatılmıştı ve sadece

onun ailesi ile Teşkilat'ın diğer üyelerinin davet edildiğini fark ettim.

Nikolas'a doğru yürüyüp sırtını okşadım. "Artık yaşlı bir pislik olduğunu duydum? Kırkıncı yaşın kapıda."

Gülerek bana döndü. "Hatırlattığın için siktir git."

Kardeşçe sarıldık, sonra yüzümü inceledi. "Berbat görünüyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yine de senden daha iyi görünüyorum."

"Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım, sonra İrlanda mafyasının başı Liam Byrne ve Türk mafyasının başı Gabriel Demir bize katılınca gülümsedim.

Adamları selamladıktan sonra bara doğru yöneldim. "Stoli. Bana iki şişe ver," diyerek en sevdiğim votkayı sipariş ettim.

En kısa sürede mümkün olduğunca çok içmeyi planlıyordum.

Barmenden iki şişe ve bardak alıp aşağıdaki dans pistini gören bir masa buldum.

Kendime içki doldururken Teşkilat üyeleri masama oturdular.

"Ee..." dedim kendimi normal davranmaya zorlayarak çünkü kalbi parçalanmış bir adam gibi davranmamaya çalışıyordum. "Evlilik nasıl gidiyor?"

Nikolas başını iki yana salladı. "Olanları duyduk." Bana kaşını kaldırarak baktı. "Açıkçası, o kızı asla bırakmayacağını düşünmüştüm."

Ona uyarı dolu bir bakış attım. "Bu gece tartışmayacağımız tek konu bu." Başımı geriye atarak içkimi kafaya diktim ve sert alkolün yakıcılığının tadını çıkardım.

"Luca bana Peru'daki fiyaskoyu anlattı," dedi Gabriel akıllıca davranıp konuyu değiştirerek.

Kıkırdayarak başımı salladım. "Fiyasko, yılın en hafif tabiri olur. O pisliği öldürmediğime pişmanım."

Mariya bize doğru yürürken diğer erkeklerin eşleri de onu takip ettiler.

Evleneceğim tek kadın New York'ta.

Bu düşünce kalbimi acı bir şekilde sıkıştırdı. Bardakları umursamadan votka şişesini dudaklarıma götürdüm ve nefes almam gerekene kadar içtim.

"Bu gece iş konuşmayacağız," dedi Tessa. O ve Nikolas üçüncü yıl dönümlerini kutlamışlardı.

Liam ve Kiara ise iki yıldır evlilerdi.

Gabriel'in Lara'yı kucağına çekmesini izledim. Bir yıldır ilişkileri çok iyi gidiyordu.

En yeni çifte bakarken hoşnutsuz bir şekilde iç çektim. En iyi arkadaşım ve küçük kız kardeşim. Ve bir de ben vardım: Rosalie'yi elinde tutamayan bir sikik.

Tanrım.

Kafama biraz daha votka diktim. Teşkilat'la bağım olmasaydı çoktan eve dönmüş olurdum.

"Mumları söndürme zamanı," dedi Tessa Nikolas'a.

Nikolas ona somurtarak baktı. "Sanki on üç yaşındaymışım gibi konuşuyorsun."

Tessa kaşlarını kaldırdı. "Bazen on üç yaşındaymışsın gibi hissediyorum."

Herkes güldü ve masadan kalkıp kocaman pastanın yanına doğru yürürken Gabriel geride kalıp yanımdaki koltuğa oturdu.

Tessa'nın mumları yakmasını izledik. Kadın bir şekilde pastanın üzerine otuz dokuz mum yerleştirmeyi başarmıştı.

"O kadar mumla kulübü yakarsa gülmekten altıma işerim," diye mırıldandım.

Gabriel benden votka şişesini alıp bardağına biraz döktükten sonra geri verdi. "Onu neden bıraktın?"

"Bu konuyu tartışmayacağımızı söylemiştim."

"Viktor." Ona öfkeli bakışlarımı yönelttiğimde, "Onu sevdiğin açık. Neden onu bıraktın?" dedi.

"Kaçırdığım kurbanı benimle kalmaya zorlayamazdım herhâlde."

"Ben de Lara'yı kaçırdım. Onu bıraksaydım, muhtemelen şimdi evli olmazdık."

"Senin ve Lara'nın durumu farklı," diye mırıldandım.

"Nasıl yani?"

Gözlerimi onunkilere diktim. "Sen Lara'yı kurtardın. Ben ise Rosalie'nin ailesini öldürenler arasındayım. Arada çok büyük fark var, kardeşim."

Gabriel başını sallayarak, "Bu hikâyede tek bir sorun var," dedi.

"Ne?"

"Sen cinayete katılmadın. Onları öldüren Nikolas'tı."

Başımı iki yana salladım. "Bu Rosalie'nin hissettiklerini değiştirmez. Onu beni affetmeye zorlayamam."

"Doğru," diye mırıldandı ve içkisinin yarısını bir dikişte içti.

Bir iç çekerek, "Onun kendi iradesiyle benimle olmasını istiyorum. Bu seçim hakkını onun elinden almayacağım," dedim.

Gabriel omzuma hafifçe vurdu, bir süre daha benimle oturduktan sonra grubun geri kalanına katıldı.

Cebimden telefonumu çıkarıp Rosalie'ye bir mesaj göndedim.

Neden bana adresini vermiyorsun?

Yarım şişeyi bitirip mesajı okumadığını görünce bir tane daha gönderdim.

Bana güvenmediğin için mi?

Yine okunmadı.

Takip cihazını kontrol ettim ve onun hâlâ restoranda olduğunu gördüm. Restoranın kapanış saatini kontrol ettim ve saat 22.00'de kapıların kapandığını görünce kaşlarımı çattım.

Siktir. Keşke dizüstü bilgisayarım yanımda olsaydı da CCTV görüntülerini kontrol edebilseydim. Daha önce gördüklerimi hatırlıyordum. Rosalie binanın yanından gelmişti.

Onun dairesi restoranın yakınında olmalı diye düşününce yüzümde bir gülümseme belirdi. Ya da restoranın üstünde.

Yakaladım seni, küçük Rose.

Siktir, en azından nerede yaşadığını biliyordum. Şimdi fazlasıyla rahatlamıştım.

Bölüm 23

Rosalie

Sadece iki çanta ve bir valiz alabilmiş ve kalan eşyalarımı geride bırakmak zorunda kalmıştım. Mümkün olduğunca fazla zaman harcamamak için elbisemi çıkarıp kot pantolon ve bir tişört giymiştim, sonra hiç açmadığım valizimi alıp çıkmıştım.

Havaalanına taksiyle giderken sinirlerim allak bullaktı. Toronto'ya uçmaya karar vermiştim. Orası başka bir ülkeydi ve ailemle birlikte bulunduğum son yerdi. Cosa Nostra'nın beni oraya kadar takip edememesini umuyordum.

Eğer peşimden gelirlerse ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Şimdi Viktor'a geri dönersem bunun nedeni, onun korumasına ihtiyaç duymam olacaktı ve bu ona haksızlık olurdu.

Kafam o kadar çok şeyle doluydu ki odaklanamıyordum.

Viktor'un kollarında geçirdiğim son iki günün her saniyesini sevmiştim ama yine de suçluluk duyuyordum. Açıklaması zordu. Viktor'la olmak doğru geliyordu ama vicdanım onun büyükbabamı ve amcamı öldürmeye katkıda bulunduğunu unutamıyordu.

Bu beni kötü bir insan yapıyordu. Değil mi? Ailemi yok eden adamla yatmıştım. Beni kaçıran adama âşık olmuştum.

Bir kahkaha attım, sonra kahkaham hıçkırığa dönüştü.

Tanrım, sanki ikiye bölünmüşüm gibi hissediyordum. Bir yanım Viktor'la olmak istiyor, diğer yanım ise aileme ihanet edemiyordu.

Ve şimdi Cosa Nostra beni öldürmekle tehdit ediyordu.

Çünkü büyükbaban onlardan on milyon dolar çalmış.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Havaalanına taksiyle giderken camdaki manzarayı görmüyordum bile. "Ne yaptın, *nonno*?"

Kalkış terminaline vardığımızda ücreti hemen ödeyip arabadan indim. Şoför valizimi indirip bana iyi uçuşlar diledi.

Çantalarımı ve valizimi alıp terminale girdim ve Amerikan Havayolları bölümüne koşarak uçuş rezervasyonu yaptırdım.

Kuyruğa girmek üzereyken bir adam önüme geçti. Ceketini yana çekip silahını gösterdi ve "Bay Parisi seni görmek istiyor," dedi.

Gözlerim adamın yüzüne kaydı ve kaçmaya çalışmamam için beni uyaran acımasız ifadesini gördüm.

"Eğer sorun çıkarırsan seni öldürmem emredildi," diye tehdit etti.

Aman Tanrım.

Kaçışımdan hemen önce durdurulmanın şokuyla bir adım geriledim.

Adam çıkış yönüne doğru başını salladı. "Yürü."

Hareket etmeye başladığımda bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Kaçmaya çalışırsam beni gerçekten vurur muydu?

Evet. Karşı karşıya olduğun şey mafya.

Attığım her adımda kalbim daha hızlı atıyordu. Çıkışa yaklaşırken yavaşlamaya başladım ama adam bavullarımdan birini alıp acımasızca kolumu tuttu. İleri doğru çekildim ve ağzımdan yumuşak bir çığlık kaçtı.

"Seni vururum," diye tekrar tehdit etti.

Diğer insanlar, varacakları yere yetişmekle meşgul oldukları için benim havaalanından zorla sürüklendiğimi fark etmediler.

Başka bir adam gelip valizimi aldı. Adam beni acı verici bir şekilde tutuyordu ve ondan kurtulmak için kolumu çevirmeye çalıştım ama zorla bir SUV'un arkasına itildim. O kadar sert itildim ki arka koltuğa yığıldım.

Hayır!

Güçlükle doğruldum ve adamlar araca binmekle meşgulken çantamdan hızla telefonumu çıkardım.

Viktor'un ismine basarken cihaz elimden kapıldı ve arama sonlandırıldı.

Kahretsin. Lütfen, cevapsız arama olarak görünsün.

"Böyle bir numara yapmaya bir daha kalkışırsan..." Silahını kılıfından çıkarıp şakağıma dayadıktan sonra, "Bumm," diye bağırdı.

Korkudan tüm vücudum titredi ve ürperdim.

Silahını tekrar kılıfına koymadı ve diğer adam bizi Parisilerin malikânesine götürürken silahı uyluğuma dayadı.

SUV'dan zorla çıkarılıp eve sürüklendim. Alissa'nın doğum gününü kutladığı yerden hâlâ müzik sesi geliyordu.

O da bu işin içinde mi? Bu yüzden mi beni ziyarete gelip partisine davet etti?

İhanet duygusu beni derinden sarsarken çalışma odasına sürüklenip odaya itildim. Kapı arkamdan çarptı ve gözlerimi kocaman açarak Cosa Nostra'nın beş liderine baktım.

Bay Parisi daha önce oturduğum sandalyeyi işaret etti ama ben onu görmezden geldim. Ayakta durmayı tercih ederdim.

Kalbim dakikada bir milyon kez atıyor, nefesim kesildiğinden ağzım kuruyordu.

Tüm eşyalarımı bırakmalıydım. Beni izleyecek korumalar getirilmeden önce taksiyle şehirden ayrılmalıydım. Fırsatım varken Viktor'a olanları anlatmalıydım.

Kahretsin, çok aptalım.

Hareket etmediğimde Bay Greco ayağa kalktı ve üç adımda yanıma geldi. Avucuyla yanağıma o kadar sert vurdu ki yana doğru düştüm. Yüzümün sol tarafını bir acı kapladı ve cildim sanki alevler tarafından sarılmış gibi karıncalandı.

"Kaçmaya çalışmana şaşırmadım," dedi Bay Parisi. "Korkak olmayan bir Manno ile hiç tanışmadım."

Duygularım allak bullak olurken doğruldum ve avucumu yanan yanağıma bastırdım.

Hayatımda ilk kez biri bana vuruyordu ve bu şokla aklım başımdan gitti.

Viktor beni esir aldığında bile bana vurmamıştı. Beni çekip zor kullandığı olmuştu ama bana asla vurmamıştı.

"Gerçekten seni izlemeyeceğimizi mi sandın?" diye sordu Bay Amato.

Tanrım, ne kadar da aptalım.

Havaalanında beni durduran adam öne çıktı. "Arama yapmaya çalıştı ama ben engelledim. Telefon kilitli."

Bay Parisi telefonumu aldı ve bana sert bir bakış attı. "Şifre ne?"

Kafamı çaresizce iki yana salladım çünkü Viktor ile aramızdaki mesajları okurlarsa ne olacağını sadece Tanrı bilirdi.

Yüzü öfkeyle gerildi. "Kimi aramaya çalıştın?"

"911," diye yalan söyleyerek ayağa kalkmaya çalıştım.

"Kadının bize borç ödeyecek parası yok," dedi Bay Amato. "Öldürün gitsin."

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Hayatım için yalvarmaya fırsat bulamadan Bay Messina, "Borç ödenmeli!" diye bağırdı.

"Ondan parayı nasıl alacağız?" diye sordu Bay Parisi.

Panik içinde, Viktor'dan istemek zorunda kalacağımı bilsem de parayı bulacağımı söylemek üzereydim ama Bay Greco önümde dikildi ve gözlerinde, fiziksel olarak hasta hissetmeme neden olan ahlaksız bir açlıkla beni süzdü.

"O benimle evlenirse borcu öderim."

Ne? Hayatta olmaz, benden üç kat yaşlı bir adamla evlenmem.

Bay Greco en az elli yaşındaydı ve gözlerindeki şeytani parıltı onu iğrenç gösteriyordu. "Aklım mı kaçırdın, Salvatore?" diye güldü Bay Parisi.

Adamlar tartışmaya başlarken ben sandalyeye itildim.

"Ben hızlı bir ölümden yanayım," dedi Bay Amato.

Bu olamaz.

"Ödemenin bir yolunu bulurum," diye bağırdım ama kimse dinlemiyordu. Hayal kırıklığı göğsümü doldurdu ve ellerimi yumruk yaptım.

"Eski karımdan sonra genç bir karımın olması iyi olur," dedi Bay Greco.

Tanrım.

Kafamı iki yana sallamaya başladım ama Bay Greco beni sandalyeden itti. Sert bir gürültüyle yere düştüm, gözlerim kararda ve ağzımda bakır tadı hissettim.

"Bu kadınla gerçekten evlenmek istiyor musun?" diye sordu Bay Parisi.

"Evet. Ailesi seks köleliği ticareti yaptığı için bunun şiirsel bir adalet olacağını düşünüyorum."

Ne? Hayır!

Şoktan aklımı kaçırmış bir hâldeydim ve Bay Greco'nun sözleri, yanan kömürler gibi içime işlerken tüm adamlara bakakaldım.

"Biz böyle bir şey yapmadık," diye itiraz ettim ayağa kalkarken.

"Kapa çeneni, sürtük," diye bağırdı Bay Greco. "Neden ailenle bağlarımızı kopardığımızı sanıyorsun? Her sokak köşesinde kadın satıyorlardı."

Bugün öğrendiğim şeyler... Tanrım, ailem hakkında bilmediğim ne şey varmış. Borçlar. Seks ticareti. Babamın gerçekte nasıl öldüğü.

Tanrım, büyükbabam ve amcamın bana anlattıkları her şey yalan mıydı?

"Tanrım," diye söylendi Bay Amato. "Yeter artık."

"Bir şartla borcunu ödeyeceğim," diye devam etti Bay Greco iğrenç planıyla. "Sicilya'ya gitmeden önce düğün yapılmalı."

"Dört gün sonra gidiyorsun," diye cevapladı Bay Parisi.

Adamlar benim kaderimi tartışırken yoğun bir korku tüm vücudumu kapladı ve titremeye başladım.

Bir an sessizlik oldu, sonra Bay Parisi, "Oylama yapacağız," dedi ve diğer adamlara döndü. "Kimler evliliğe evet diyor?"

Birer birer eller kalktı. Sadece Bay Messina karşı çıktı.

"O zaman karar verildi," dedi Bay Parisi gözlerini bana dikerek. "Bay Greco az önce hayatını kurtardı. Dört gün sonra evleneceksin." Dikkatini benden çok daha yaşlı olan adama çevirdi, Bay Greco ise beni paramparça edecekmiş gibi bakıyordu. "Yeminler edilmeden önce paranın transfer edilmesini bekliyoruz."

Az önce olanlar nedeniyle dehşete kapılmış bir hâlde Bay Parisi'ye yalvaran bir bakış attım. "Parayı bulabilirim. Sadece zamana ihtiyacım var."

Bay Greco karanlık bir kahkaha attı, sonra kolumu tutup beni kendine doğru çekti.

O kadar güçlü bir tiksinti hissettim ki midem bulanmaya başlamıştı.

"Büyükbabanın aksine biz bir anlaşma yapıldığında sözümüzden geri dönmeyiz." Yine güldüğünde, sesi midemi bulandırdı.

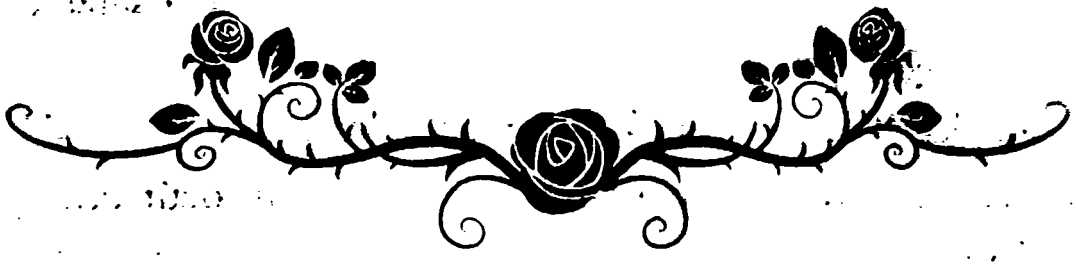
"Lütfen, yapmayın," diye yalvararak kurtulmaya çalıştım. "Size parayı bulabilirim."

"Olan oldu," diye mırıldandı Bay Parisi eliyle kapıyı işaret ederek.

"Hayır," diye bağırdım.

Bay Greco'nun tutuşuna karşı direndim ama o kolunu geri çekti ve ben darbeyi engellemeye çalışsam da yumruğuyla çeneme o kadar sert vurdu ki gözlerimin arkasında ışıklar patladı ve sonra karanlığın derinliklerine gömüldüm.

Bölüm 24

Rosalie

Bilincim geri geldiğinde kendimi bir yatak odasında yerde yatarken buldum.

Hâlâ partiden gelen müziği duyabiliyordum. Parisilerin malikânesinde olduğumu ve baygınken kaçırılmadığımı bilmek rahatlatıcıydı.

Yerden kalkarken yüzümün sol tarafının ağrıdığım ve şiştiğini hissettim. Elimi kaldırdım ama parmaklarım alt dudağıma değdiği anda acıyla geri çektim.

İnleyerek ayağa kalktım ve etrafıma bakındım.

Misafir odalarından birindeydim. Bir yatak ile bir makyaj masası vardı ve her şey Bayan Parisi'nin her zaman çok sevdiği gibi danteller ile firfirlarla süslenmişti.

Sonra olanları hatırladım. İçime yeniden dolan korkunun ağırlığıyla midem düğümlendi.

Cosa Nostra beni Bay Greco ile evlenmeye zorlayacaktı. O adam benden çok daha yaşlıydı.

Bu delilik!

Nefesim hızlanmaya başladı ve kollarımla kendimi sardım.

Bunun olmasına nasıl izin verdin, Rosalie? Sen çok aptalsın! Kim hayatında iki kez kaçırılır ki?

Panik beni pencereye sürükledi. Pencereleri sonuna kadar açtım ve aşağıya, yere baktım.

Aniden Viktor'un beni kaçırdığı an aklıma geldi. Beni düşmemem için eve geri çekip sonra da incittiği için özür dilediği ânı hatırladım.

O geceden sonra vücudumda bir kez bile morluk olmamıştı.

Şu anki durumun tam tersiydi. Dudaklarım patlamış durumdaydı ve yüzüm muhtemelen duvara çarpmış gibi görünüyordu.

Zorla evlendirilecektim ve ne olacağını tahmin etmek için fazla hayal gücü gerekmiyordu. Bay Greco bana tecavüz edecek, beni çocuklarını doğurmam için zorlayacak ve beni dövecekti.

Viktor bunların hiçbirini yapmamıştı.

Tanrım.

Rosalie, büyük bir hata yaptın ve şimdi bunun bedelini en kötü şekilde ödeyeceksin.

Bu gerçeğin farkına varınca titreyerek pencerenin kenarına çöktüm.

Viktor ve Luna'ya geri dönmek için her şeyi verirdim. O bana güven veriyordu ve bana saygılı davranıyordu. Onunla kavga ettiğimde bile bana el kaldırmamıştı. Son iki gün boyunca bana çok sevildiğimi ve değerli olduğumu hissettirmişti.

İlk aşkım o olduğu için çok mutluydum çünkü kaçmayı başaramazsam önümdeki karanlık günleri Viktor'un anıları ile atlatmam gerekecekti.

Tanrım, hayatımın aşkını yaşamak için bir şansım vardı ama onu, Teşkilat'tan bile daha büyük canavarlar olduğu ortaya çıkan ailem yüzünden kaçırmıştım.

Hayal kırıklığı ve kalp ağrısı göğsümde bir fırtına yaratıyordu.

Yeter! Bir çıkış yolu bul.

Ayağa kalkıp tekrar pencereden aşağı baktım. "Tanrım, çocukken bu çok daha kolaydı," diye mırıldandım ve bacağımı pencere pervazına attım.

Diğer bacağımı da dışarı atarken sıkı sıkı tutundum, sonra kafesin delikleri arasında ayaklarıma yer buldum.

Tutunabileceğim yerler arayarak yavaşça aşağı inmeye başladım.

Aniden ahşabın çatırdadığını duydum. Nefesimi tuttum, sonra ahşap çerçeve pencereden ayrılmaya başladı ve bir çığlık attım.

Hayır!

Daha aşağı inmeye çalıştım ama ahşap yaşlandıkça aşınmış olmalıydı ki kırıldı. Düşerken bir çığlık daha attım. Yere o kadar sert çarptım ki dişlerim takırdadı ve sağ elimde ve bileğimde keskin bir ağrı hissettim.

Birinin beni duymuş olabileceğini bilerek acıyı görmezden gelmeye çalışıp ayağa fırladım. Sağ elimi göğsümde tutarak çimlerin üzerinden sınır duvarına doğru koştum ama oraya nasıl tırmanacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Aniden sırtıma bir şey çarptı ve ben kusursuz, yeşil çimlere düştüm. Kolumda keskin bir acı hissettim. O kadar şiddetliydi ki görüşüm bulanıklaştı ve midem bulanmaya başladı, vücudum ateş gibi yanıyordu.

Üzerimdeki ağırlık kalktı, sonra yaralı kolumdan yakalandım ve ayağa kaldırılırken acı dolu bir çığlık attım.

Bir koruma tarafından eve sürüklendim, Cosa Nostra'nın liderleri toplanmış, hepsi birden bana öfkeyle bakıyordu.

Bay Greco bize doğru yaklaştı ve bana vurmak için kolunu kaldırdığında içgüdüsel olarak geri çekildim. Koruma beni geri çekince kolum daha fazla acıdı.

Çığlık atamadan yumruk yüzüme çarptı. Olduğum yerde sallandım. Beni ayakta tutan tek şey korumaydı.

"Ne oluyor?" Alissa'nın endişeli sesini duydum, sonra çığlık attı. "Rosalie'ye ne yapıyorsun? Bırak onu!"

"Partine geri dön," dedi Bay Parisi kızına sertçe.

"Hayır," diye karşılık verdi kızı. "Burada neler oluyor?"

Görüşüm geri geldi ve Alissa'ya yalvaran bir bakış attım. "Yardım et."

Yüzü şoktan allak bullak olmuştu ama bana doğru bir adım atmaya çalıştığında babası onu yakalayıp tekrar evin içine itti. "Sabrımı sınama, Alissa. Bu bir iş meselesi. Arkadaşlarının yanına dön."

"Baba," dedi nefes nefese. "Rosalie benim arkadaşım."

"Git, Alissa," diye bağırdı Bay Parisi.

"Hayır!" diye bağırdı Alissa ve o kadar ikna ediciydi ki Alissa'nın da benim kadar şok olduğunu ve bununla hiçbir ilgisi olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Belki de o da ailemin işleri hakkında benim kadar bilgisizdi.

"Beni Bay Greco'yla evlendirecekler," dedim, kısık ve yalvarır gibi bir sesle. "Ailemin ne yaptığını bilmiyordum."

"Yeter," diye bağırdı Bay Parisi. Beni işaret etti. "Alessandro, kızı odasına geri götür ve korumalardan biri tüm pencereleri kapatsın da bir daha kaçmaya çalışmasın."

"Peki, patron," diye cevapladı koruma, sonra omuzlarımdan tutup beni herkesin önünden geçmeye zorladı.

Alissa bana ulaşmaya çalıştı ama babası onu tutunca ağlamaya başladı. "Bu doğru değil, baba."

Çaresizlikten, "Alissa, Viktor'u ara. Ona neler olduğunu anlat," diye bağırdım.

"Kapa çeneni," diye bağırdı Bay Greco ve başımın arkasına vurdu.

Başım döndü ve yine midem bulandı. Bu sefer öğürdüm ama hiçbir şey çıkmadı.

Kahretsin, sanırım beyin sarsıntısı geçiriyorum.

Merdivenlerden yukarı sürüklendim ve yatak odasına itildim.

Bay Greco bizi içeriye kadar takip etti ve sonra, "Sen pencereyi kapatacak bir şey bulurken ben kadınla kalacağım," dedi.

Kapı korumanın arkasından kapandı ve bir baş dönmesi dalgası daha gelirken Bay Greco beni kendine doğru çekti.

Gözlerimin içine baktı, sonra acımasızca sırıttı. "Gelin adayımı denememin kimseye bir zararı olmaz herhâlde."

"Ya-yapma—" Sözümü bitiremeden her şey karardı.

Uyandığımda sabah ışığı parlaktı ve gözlerimin alışması biraz zaman aldı.

Başım o kadar çok ağrıyordu ki gözlerim yaşarmaya başladı. Hareket etmeye çalıştığımda sağ kolumda şiddetli bir ağrı hissettim.

Alissa'nın, "Günaydın," diye fısıldadığını duydum, sonra alnıma serin bir bez değdi. Ona baktım ve çenesinin titrediğini, yanağından bir gözyaşı süzüldüğünü gördüm. "Çok üzgünüm. Babama, sana bakmama izin vermezse onu babalıktan reddedeceğimi söyledim."

Oturmak için çabaladım, ancak Alissa'nın yardımıyla başardım.

Sonra Bay Greco ile ilgili son ânım içimi ürpertti. Göğsümde bir panik hissettim ve yataktan kalktım. Banyoya koştum ve kapıyı çarptım.

İçim boşalmış gibi hissediyordum.

Tanrım.

"O sana... Tecavüz etmedi," dedi Alissa kapının diğer tarafından. "Senin peşinden koştum, bu da babamın peşimden geldiği anlamına geliyor. Seni baygın hâlde bulduk ve babam Bay Greco'ya gitmesini... Ve düğünden sonraya kadar beklemesini söyledi."

Alnımı kapıya dayayıp rahat bir nefes aldım.

Tanrı'ya şükür. Bay Greco bana zorla sahip olmadan önce bu kâbustan kurtulmak için hâlâ vaktim var.

"Lütfen dışarı çık," diye yalvardı.

Alissa, olanları öğrendiğinden beri benim yanımdaydı. Şu anda gerçekten bir dosta ihtiyacım vardı. Kapıyı açtım ve eskiden kardeşim gibi olan kızla göz göze geldim.

Yüzünü buruşturarak bana sarıldı. "Keşke sana yardım edebilseydim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Hıçkırıklarla sarsılmaya başladım ve sol kolumla ona sarıldım. "Lütfen. Viktor Vetrov'u ara. Beni almaya gelecek."

"Numarasını bilmiyorum." Alissa geri çekilip bana baktı. Ben de bilmiyordum, ona veremezdim.

İçimdeki azıcık umut da yok olmuştu ve geriye midemde bir boşluk hissi bırakmıştı. Kaçmak için çaresizce, "Beni bu evden çıkarmak için bir yol biliyor musun?" diye sordum.

Alissa başını iki yana salladı.

"Beni gizlice dışarı çıkarmayı deneyebilirsin. Arabanın bagajında saklanabilirim."

Alissa'nın çenesi yine titremeye başladı. "Alessandro bu odanın dışında bekliyor. Onu geçemeyiz."

Kahretsin.

"Bay Greco ile evlenemem," diye fısıldadım, olan biten her şeyden ve bu kâbustan bir çıkış yolu bulamamaktan dolayı perişan bir hâlde.

Ailem hakkında öğrendiğim her şeyden sonra Viktor'u terk etmek şimdi çok aptalca geliyordu. O kötü bir adam olabilirdi ama şu anda ihtiyacım olan şey de buydu.

Çünkü sadece bir kötü adam seni kurtarmak için gerekeni yapar. Gerekirse dünyayı yakıp yıkar.

Viktor'un benim için bunu yapacağını tüm kalbimle biliyordum. Keşke ona neler olduğunu anlatabilseydim.

Bana hiç yalan söylememişti. Verdiği her sözü tutmuştu.

Ah, Tanrım.

Hıçkırıklar beni sararken kollarımı kendime sardım.

Geçimini seks köleliği ticaretinden sağlayan bir aileye sadık olduğum için güvenebileceğim tek kişiden de uzaklaşmıştım.

Ben ağlarken Alissa beni tekrar kucakladı.

Büyükbabam ve amcam hakkında öğrendiğim her şeyden sonra Viktor'a âşık olduğum için artık suçluluk duymadığımı, sadece onu terk ettiğim için üzüntü ve pişmanlık duyduğumu fark ettim.

Beni kurtarmaya gelirse insanları öldürecekti. Hatta Bay Parisi'yi bile öldürebilirdi ve onu bunun için suçlamazdım çünkü bu, yaşlı bir adamla evlenmek ve hayatımın geri kalanını tecavüze uğrayarak ve istismara maruz kalarak geçirmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Bazen insanlar ölmeyi hak ederlerdi, tıpkı büyükbabam ve amcam gibi. Onlar, günahlarının bedelini ödemişlerdi.

Bu, onları artık sevmediğim anlamına gelmezdi, sadece olayların neden bu şekilde gelişmesi gerektiğini anladığım anlamına geliyordu.

Ve şimdi ben de ailemin günahlarının bedelini ödemek zorundaydım.

Bölüm 25

Viktor

Luca'yla birlikte depoya girerken, "Eğer o lanet silah yine bozulursa o pisliği öldürürüm," diye tehdit ettim.

Juan-Paul, sunum için her şeyi hazırlamaya çalışırken fare gibi koşturuyordu.

"Bir daha zamanımı boşa harcamasan iyi olur," diye uyarırken sesimde ölüm tehdidi vardı.

Lütfen lanet zamanımı boşa harca, böylece seni öldürebileyim.

"Her şey hazır, Bay Vetrov," dedi ama sesinden pek emin olmadığı belliydi.

Sırtımdan Heckler & Koch'umu çıkarıp namluyu ona doğrulttum. "Silahı ateşle ve işe yaraması için dua et."

Alnından terler akarken başını sallayıp modifiye edilmiş Glock'u eline aldı. Gergin bir ifadeyle hedefi nişan aldı ve tetiği çektiğinde hiçbir şey olmadı.

Juan-Paul kekelemeye başlayınca dudaklarımın köşesi acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Be-bekleyin. B-Bir daha denememe izin verin."

Aptal sikik.

Neler olabileceğini bildiğimizden, Luca'yla birlikte birkaç adım geri çekildik.

Juan-Paul tetiği tekrar çektiğinde ikinci mermi önceki yarım kalan atıştan kalan mermiye çarptı ve silah piçin elinde patlayarak şarapnel ve kalan mermilerin bir kısmını üzerine sıçrattı.

Neyse ki mermilerin hiçbiri aptalı anında öldürmedi. Yere düştü ve yaralarının neden olduğu acı nedeniyle ses çıkarmaya başlaması biraz zaman aldı.

Yavaşça yaklaşıp silahımın namlusunu şakağına dayadım. Gözlerimi ona kilitleyerek, "Sana gerçek bir silahın nasıl çalıştığını göstereyim," diye mırıldandım.

"Ha-hayır!"

Tetiği çektim ve gözlerindeki ışığın aniden sönüşünü izledim.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Luca.

Omuz silktim. "Biraz." Sonra arkadaşıma gülümsedim. "Silahın elinde patlamasını izlemek eğlenceliydi. Bugünü bir zafer olarak kabul ediyorum."

Juan-Paul'un adamlarıyla uğraşmadan Luca'yla birlikte depodan çıktık. Ben SUV'umuzun yolcu koltuğuna bindim, Luca ise direksiyonun başına geçti.

Telefonumu çıkarıp Rosalie'nin mesajlarıma cevap verip vermediğini kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. Sadece ona gönderdiğim mesajlar vardı.

Neden bana adresini vermiyorsun?

Bana güvenmediğin için mi?

Şimdi de beni görmezden mi geliyorsun, *moya Malenkaya Roza*?

Köpeğinin pisliğine bastım.

Endişelenmeye başladım.

Cevap vermezsen, New York'a uçacağım.

Beni sınama, *moya Malenkaya Roza.*

"Rosalie cevap verdi mi?" diye sordu Luca özel jetimizin beklediği havaalanına giderken.

"Hayır." Üç gündür ondan haber almamıştım ve endişelendiğimi söylemek, yüzyılın en hafif tabiri olurdu.

Takip cihazını kontrol ettim ve hâlâ Giovanni Parisi'nin evinde olduğunu gördüm. Kızının Rosalie ile aynı yaşta olduğunu biliyordum, bu yüzden eski bir arkadaşıyla yeniden bağlantı kurduğunu varsayıyordum.

Dün Alissa Parisi'nin doğum günüydü. Rosalie bu yüzden parti elbisesi giymişti.

Özel jete bindiğimiz anda dizüstü bilgisayarımı çıkarıp yazmaya başladım. Parisi'nin evinin yakınındaki tüm CCTV ve güvenlik kameralarını görüntüledim ama her şey sakin görünüyordu.

Luca yaklaşıp ekrana baktı ve "Orası kimin evi?" diye sordu.

"Giovanni Parisi'nin."

Kaşları yukarı kalktı. "Neden Cosa Nostra'yı araştırıyorsun?"

"Rosalie orada."

Arkadaşım endişeli bir bakış attı. "Lütfen Cosa Nostra ile savaş başlatma. Barış anlaşmasını yapmak yıllarımı aldı."

Kıkırdamaya başladım. "Merak etme. Sanırım Rosalie, Alissa'yı ziyaret ediyor. İkisi aynı yaşta. Aileleri arasında bağ olduğu için kızların arkadaş olduklarından eminim."

Luca'nın telefonuna bir arama geldi. "Babam arıyor."

"Merhaba, *papá*," diye cevapladı. "Ben iyiyim, sen nasılsın?" Dinledi, sonra kıkırdadı. "Viktor'un somurtmasını izliyorum."

Arkadaşıma sert bir bakış attım.

Tekrar güldükten sonra, "Rosalie'yi bıraktı ve o da New York'a gitti. Ben de aptalca bir şey yapmaması için ona bakıcılık yapıyorum," diye açıkladı. Sonra aniden dik oturdu, endişeyle kaşlarını çattı. "Bekle bir saniye. Viktor'un da duyabilmesi için hoparlöre alacağım."

"Merhaba Viktor," dedi Lucian amca telefondan.

"Merhaba Lucian amca. Ne haber?"

"Rosalie New York'taysa, başı belaya girebilir."

"Neden?"

"Sen ve Luca görevlerinizi devralmadan önce de böyle bir şey olmuştu. O zamanlar on yedi yaşındaydın sanırım."

Sabırsızlanarak, "Ne olmuştu?" diye sordum.

"Cosa Nostra, Mannoların kadın kaçakçılığı yapmasını onaylamıyordu. Bu yüzden Liam onları kovmadan önce Şikago'ya taşındılar ve Kanada'ya yerleştiler."

"Bunu zaten biliyorum," diye mırıldandım.

"Manno Ailesi şehirden kovuldu, Viktor," dedi Lucian amca endişeyle. "Antonio, Cosa Nostra'dan para çaldı ve Rosalie'nin babasının ölümüne neden olan kazanın arkasında onların olduğunu düşünüyorum."

Ne?

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"Mafyayı devraldığımda neden bana bunu söylemedin?" diye sordu Luca endişeli bakışlarını bana dikerek.

"Bu bizim işimiz için önemli değildi. Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmemiştim bile. Manno Ailesi bizim radarımıza

bile girmediğinden, büyük resimde bunun bir önemi yoktu," diye cevapladı Lucian amca.

Vücudumdaki her kas gerilirken, "Şunu bir netleştirelim. Cosa Nostra'nın Manno Ailesi'ni New York'tan kovduğunu söylüyorsun. Antonio onlardan para çaldı ve şimdi Rosalie düşman topraklarında mı?"

"Özetle öyle," diye mırıldandı Lucian Amca.

"*Blyad'!*" Koltuğumdan fırlayarak pilota doğru yürüdüm ve "Yönü New York'a çevir," diye talimat verdim.

"Emredersiniz, Bay Vetrov."

Luca'nın yanına geri döndüm, sonra göğsümde bir öfke patladı ve deri koltuklardan birine tekme attım.

Telefonumu çıkarıp Rosalie'nin numarasını çevirdim ama arama hemen otomatik mesaja düştü.

"*Blyad'*," dedim kalbime korku dolarken.

Pilotun yanına koşup, "Ne kadar sürer?" diye sordum.

"Beş saat kırk beş dakika, Bay Vetrov."

Tanrım.

Luca'nın yanına geri döndüm ve hâlâ babasıyla konuşan arkadaşımın gözlerine baktım. "Parisi'yi arayacağım," diye mırıldandım.

"Arama," diye bağırdı Lucian amca. "Bu, sen oraya varmadan önce bir plan düşünmeleri için onlara zaman verecektir. Ayrıca, sakinleşmek için kendine zaman tanı. Oraya vardığında kız herhangi bir tehlikede değilse, gereksiz bir savaş başlatmamış olursun ve sadece merhaba demek istediğini söyleyebilirsin. Eğer kızın başı dertteyse, senin oraya gitmiş olman onlara senin ciddi olduğunu gösterir ve onu zarar görmeden bırakabilirler."

Haklı.

Yerimde duramıyordum ve uçağın kısa koridorunda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

Tanrım. Umarım Rosalie sadece Alissa'yı ziyarete gitmiştir ve başı belada değildir.

Ya da daha kötüsü... Çoktan ölmemiştir.

Hayır!

Çok geç kalmış olabileceğim düşüncesi nefesimin hızlanmasına neden olmuştu.

"Oraya vardığımda Rosalie hayatta olsa iyi olur," dedim endişe ve öfkeden kısılan sesimle. "Yoksa New York'taki tüm Sicilyalıları yok ederim."

"Öyle bir şey olmasın diye dua edelim," dedi Lucian amca.

"Daha fazla bilgi edindiğimizde seni ararım," dedi Luca babasına.

Telefonu kapattı, sonra Nikolas, Gabriel ve Liam ile bir grup sohbeti başlattı.

"Bu sürpriz oldu," dedi Nikolas.

"Viktor ve benim New York'ta üçünüze de ihtiyacımız var," dedi Luca, Teşkilat'ın diğer üyelerine. "Sadece destek olarak."

"Ne için?" diye sordu Liam.

"Görünüşe göre Mannolar New York'tan kovulmuş ve Cosa Nostra'ya borçlularmış," dedim öfkeyle dolu bir ses tonuyla.

"Yani Rosalie onların eline düştü," dedi Nikolas. "Bu çok kötü."

"Bu, sen zaten Yunan mafyasının başı olduğun zaman oldu," dedim Nikolas'a. "Bilmiyor muydun?"

"Tabii ki hayır," diye güldü. "Liam ve Luca, toplantıda bana onun kim olduğunu söyleyene kadar Manno'nun varlığından bile haberim yoktu."

"Liam?" dedim.

"O pisliğin benim bölgemde sorun çıkardığını biliyordum ama geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum, yoksa seni uyarırdım."

Bu doğruydu.

"Bu tam bir karmaşa," dedi Gabriel. "Beş buçuk saat içinde orada olabilirim."

"Ben de," dedi Nikolas.

"Ben üç saatte orada olurum," dedi Liam. "Ne yapmamı istersiniz?"

"Hepimiz oraya varana kadar bekle," diye cevap verdi Luca. "Viktor'un, Giovanni ile konuşmasına izin ver. Rosalie'nin başı belada değilse, bu çok şüpheli görünmez ama hepimiz Cosa Nostra ile yüzleşirsek anında savaş çıkar."

"Anlaştık," dedi diğerleri.

"Liam, silahları getir. Benim sadece iki Heckler & Kock'um var," dedim.

"Tamam."

"Central Park'ın güneyindeki evimde buluşalım. Luca adresi size mesaj atacak."

Herkes kabul etti ve görüşmeyi sonlandırdık.

Oturup dizüstü bilgisayarımı tekrar açtım ve Parisi'nin evinin etrafındaki güvenlik kameralarına girdim. Hâlâ sessizlik hâkimdi.

Tanrım, Rosalie iyi olsun ve sadece Alissa'yı ziyaret ediyor olsun.

Uçuş hiç bitmeyecek diye düşünmeye başlamıştım ve inişten on dakika önce Parisi'nin evinde bir hareketlilik fark ettim.

"Hareketlenme var," diye mırıldandım.

Luca ekranı görebilmek için eğildi.

Giovanni karısına ve Alissa'ya arabaya kadar eşlik etti, sonra arabalarının uzaklaşmasını izledi ve eve doğru başını salladı.

İki güvenlik görevlisi Rosalie'yi sürükleyerek ön kapıdan çıktı, Rosalie ise onlara direniyordu.

Blyad'.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı ve vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

"Siktir," diye bağırdı Luca.

Güzel yüzündeki her morluk acımasızca kalbime işlemişti. Morarmamış olan yerler ise çok solgun görünüyordu. Yüz hatlarının acı içinde büzülmüş olması bana çok fazla acı çektiğini gösteriyordu.

Tanrı aşkına.

Nefesim hızlandı ve göğsümden kor gibi bir öfke yükseldi.

Onun bir SUV'a zorla bindirilmesini izledim. Parisi onunla birlikte arkaya bindi, sonra mülkten uzaklaştılar.

Bedenim, daha önce hiç hissetmediğim bir öfkeyle sarsıldı. Cosa Nostra'yı yok edecektim.

Sesim katliam ve yıkımla doluydu. "O sikikleri öldüreceğim."

Parisi'yi aramak için cebimden telefonumu çıkardım ama Luca beni durdurmak için kollarımı tuttu. "Yapma! Şu anda onlara borcu var. Onu öldürmezler. Ama onu arayıp tehdit edersen bu durum değişir. Onları habersiz yakalamak gibi bir üstünlüğümüz var. Takip cihazı sayesinde nerede olduğunu görebiliyorsun. Liam'ı onları takip etmesi için göndeririz."

Hızlıca tuşlara basıp Rosalie'nin takip cihazının sinyalini ekrana getirdim.

Luca, Liam'ı telefona bağladı. "Parisi'yi takip etmeni istiyoruz. Rosalie elinde ve ona kötü davranmışlar, bu yüzden bunun bir kavgaya dönüşeceğini varsaymak mantıklı. Biz sana katılana kadar mesafeni koru. Sürpriz etkisini kaybetmek istemiyoruz."

"Tamam," diye cevapladı Liam. "Şu anda neredeler?"

Liam'a GPS koordinatlarını verdim ve sonra "Onu öldürecek gibi görünürlerse, müdahale etmen gerek. Çok şey istediğimi biliyorum. İki koruma ve Parisi ile karşı karşıya kalacaksın."

"Merak etme, Viktor. İşler ters giderse onu kurtarırım."

Özel jet, yumuşak bir sarsıntıyla piste indi.

Gergin bir sesle, "Lütfen ölmesine izin verme," dedim.

"Ölmeyecek. Söz veriyorum," diye beni temin etti Liam.

"Sana borçluyum."

"Hayır, değilsin. Şimdi sana yardım etme sırası bende. Kadınının öldürülmemesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim." Sesim, göğsümde kargaşa yaratan tüm duygular yüzünden kısık çıkmıştı.

Pilot, özel havaalanına iniş yaptığımızı söyledi ama tüm dikkatim Rosalie'nin yerini gösteren takip cihazındaydı.

"SUV'u gördüm," dedi Liam aniden.

"Rosalie iyi mi, bakabilir misin?"

"Yeterince yakın değilim."

"Konumunu belli etme," dedi Luca, Liam'a.

"Bir kilisenin önünde duruyorlar," dedi Liam bize. "Onları içeriye kadar takip edeyim mi?"

"*Blyad'*," dedim sertçe.

"Çok fazla insan var. Düğün gibi görünüyor," dedi Liam.

Ne?

Luca'ya baktım ve tam da bu düşünce aklımdan geçerken Luca, "Sence onu borcun ödemesi olarak biriyle mi evlendiriyorlar?" diye sordu.

Bu, bizim dünyamızda ilk kez olan bir şey değildi.

"Liam, saklan. Kaç tane korumayla uğraşmamız gerektiğini kontrol et," diye talimat verdim. "Silahları hazırla."

"Anlaşıldı."

Özel jet durduğunda hızlıca dizüstü bilgisayarı kapatıp çantama koydum. Kalkıp aceleyle Gabriel've Nikolas'ın beklediği yere doğru gittim.

Geliyorum, *moya Malenkaya Roza.*

Aklımı netleştirmek için duygularımı kapattım, damarlarımda intikam dolaşıyordu.

Öldürme zamanı gelmişti.

Bölüm 26

Rosalie

Yan girişten kiliseye sürüklendim ve tekrar kurtulmaya çalıştığımda Alessandro beni omzuna atıp merdivenlerden yukarı taşıdı.

"Bırak beni!" diye bağırdım sol yumruğumu sırtına vurarak.

Beni bir odaya taşıdı ve yere attı. Sağ kolumda dayanılmaz bir acı hissettim ve omzum uyuştu.

Hızla ayağa kalktım ama o beni geri itti ve arkasından kapıyı kapattı.

Sol yumruğumu kapıya vurdum. "Çıkar beni! Bunu yapamazsın."

Kaçabileceğim bir yol bulmak için çılgınca odaya bakındım ama tırmanabileceğim bir pencere bile yoktu. Silah olarak kullanabileceğim bir şey aramaya başladım, sanatsal şeylerle dolu bir dolabı açtım.

Bulabildiğim en büyük fırçayı alırken nefesim dudaklarımdan hızla dökülüyordu.

Ayak sesleri duyunca sol elimde fırçayı hazır tutup gözlerimi kapıya diktim.

Kapı açıldığında içeri Alissa, ardından Alessandro ve Tommaso girdi. Korumaların elinde bir gelinlik vardı.

"Bay Greco ile evlenmeyeceğim," dedim hayal kırıklığı ve panikle titreyen bir ses tonuyla. "Ölmeyi tercih ederim."

"Bizi kışkırtma," diye homurdandı Alessandro. "Giyin."

Başımı iki yana sallayarak bir adım geriledim. "Hayır."

Tommaso bana doğru geldi ve ben ona boya fırçasıyla saldırmaya çalıştım ama o kolayca hamlemi savuşturdu. Arkama geçip kollarımdan yakaladı ve ellerimi arkamda birleştirdi.

Sağ kolumdaki keskin acıyla bir çığlık attım.

"Dur!" diye bağırdı Alissa. "Ona zarar veriyorsun."

"Çık dışarı!" diye bağırdı Alessandro ona.

"Hayır!"

Koruma onu yakalayıp koridora doğru itti ve ardından kapıyı kapattı. Onu dışarıda tutmak için kapıyı kilitlediğinde dehşete düştüm.

Alessandro tehditkâr bir bakışla bana doğru yürüdü. Cebinden bir bıçak çıkardı ve Tommaso beni daha sıkı tutarken gömleğimin önünü kesti.

Kendimi kaybetmeme ramak kalmışken, "Dur!" diye bağırdım.

"Giyinme şansın vardı," Alessandro bana alaycı bir şekilde sırıttı. Kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarımı indirdi ve o anda içimi yoğun bir korku sardı.

Nefes nefese kalmıştım ve kalbim hızla çarpıyordu.

Alessandro kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekti ve ben Tommaso'nun acımasız tutuşu altında onu tekmelemeye ve çırpınmaya başladım. Alessandro bacaklarımın arasına sertçe

vurdu ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Seni beceremeyiz ama sana zarar verebiliriz."

Felç edici bir utanç ve dehşet ruhumu paramparça etti. İliklerime işleyen tiksintiyle midem ağzıma geldi.

Gözlerimi önümdeki canavara dikmiştim.

Orta parmağını bacaklarımın arasında gezdirdi.

Beni boğan öfke ve aşağılanma duygularıyla, "D-Dur!" diye bağırdım.

"D-Du-Dur," diye alay etti ve dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrılırken külotumu kenara itti. Bacaklarımı sıkıca kapattım ama koluyla beni durdurdu.

Parmağı tenime dokunduğunda içimden umutsuz bir çığlık koptu.

"Yeter," diye bağırdı Tommaso ve beni tutan ellerini biraz gevşetti.

"Kendi başına giyinecek misin?" Alessandro nefesindeki sigara kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. "Yoksa seni ben mi giydireyim?"

Boğazım gerilirken bir gözyaşı aktı ve titreyen bir sesle, "Ben giyineceğim," dedim.

Yüzüne zafer dolu bir gülümseme yayıldı ama en azından elini üzerimden çekti.

Tommaso beni öne doğru itti ve ben hızla elbiseyi kaptım. Alessandro'nun gözlerinin çıplak tenimi yaktığını hissediyordum ve aceleyle gelinliği giydim. Şifon kumaşı vücuduma çekerek sol kolumu kol kısmına geçirdim, sonra sağ kolumla uğraştım.

Tommaso yaklaşınca geri çekildim.

"Sadece yardım etmek istiyorum," derken yüzünde Alessandro'nun yüzündeki acımasızlık yoktu.

Kalbim hızla çarparken sağ kolumu gelinliğin dar koluna sokmama yardım etmesini izledim. Başını eğerek, "Direnmeyi bırak. Bunu kendin için daha da zorlaştırıyorsun," diye fısıldadı.

"Asla mücadeleyi bırakmayacağım," dedim dişlerimi sıkarak.

Tommaso benden uzaklaşırken bana acıyarak baktı.

Alessandro duvağı alıp bana uzattı. "Yüzünü ört. Kimse yüzü morarmış bir gelin görmek istemez."

Duvağı elinden çekerken, "Siktir git," diye mırıldandım.

Son dört gündür hiç etmediğim kadar küfür etmiştim.

Tommaso, Alessandro'ya uyarıcı bir bakış attı. "Dışarıda bekle. Ben hallederim."

İki koruma birbirlerine baktı, sonra Alessandro odadan çıktı.

Gözlerim Tommaso'nun yüzüne kilitlendi. "Lütfen bana yardım et. Senin onlar gibi olmadığını görebiliyorum."

Duvağı benden alıp başımın üstüne yerleştirdi. Yüzümü örtmeden önce bana baktı. "Benim nasıl biri olduğumu bilemezsin. Sana tecavüz etmeyebilirim ama seni öldürürüm."

Tommaso'nun beni koruyacağına dair sahip olduğum küçücük umut da yok olmuştu.

Yüzümü örttükten sonra kapıyı işaret etti. "Önden buyur."

Bunu yapamam.

Eteğimi toplayıp koridora çıktım. Alessandro merdivenlerden aşağı inerken önümde yürüdü ve çift kapının önünde durduğumuzda orgdan çalan düğün marşı dramatik bir şekilde ortalığı doldurdu.

Tanrım.

Geri adım attığımda Alessandro sağ kolumu yakaladı ve beni ileri doğru çekti.

"Hayır!" diye bağırdım ve kolum çok acıyor olsa da onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım.

Tommaso sol kolumu yakaladı ve ben tekmeler savurup çığlık atarken korumalar beni koridorda sürüklediler.

Greco, kilisesinde olanlara hiç şaşırmamış gibi görünen bir rahiple birlikte mihrapta bekliyordu. Konuklar kilise sıralarını doldurmuştu. Alissa'nın, babası ve annesinin arasında oturmuş, ağladığını gördüm.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Mihrabın önünde durduruldum ve şeytani bakışlarıyla zafer kazanmış gibi gülümseyen Greco'nun karşısına çıkmaya zorlandım.

"Seninle evlenmeyeceğim." Sözlerim hissettiğimden daha güçlü çıkıyordu ve düşüncemi daha iyi ifade etmek için ona tükürdüm.

İnsanlarla dolu kilisenin ortasında yumruğunu çeneme indirdi. Bacaklarımın uyuştuğunu hissettim ama Alessandro ile Tomasso düşmemi engellediler ve beni o iğrenç yaşlı adamın önünde ayakta durmaya zorladılar. Tekrar yarılan dudağımın kenarından kan aktığım hissettim. Beyaz elbiseye bir damla kan sıçradı, ardından bir damla daha, bir damla daha.

Rahip konuşmaya başladığında sesi herkesi bastırarak yankılandı.

Hıçkırıklara boğulmuştum ve başımı sallayıp duruyor, tekrar ve tekrar, "Yapmayacağım," diyordum.

Sadece Greco yeminini etti, benden *evet* demem bile istenmedi, sonra rahip, "Sizi karı koca ilan ediyorum," dedi.

"Hayır!" diye bağırdığımda sesim kilisede yankılandı.

Kilisenin kapıları gürültüyle gıcırdadı ve herkes ne olduğunu görmek için döndü.

Her iki elinde birer silahla kapıları ardına kadar açan Viktor'u görünce tüm vücudum güçsüzleşti. Arkasında ışıklar parlıyor ve onu bir tanrı gibi gösteriyordu.

Öfkesi dalgalar hâlinde yayılarak aniden havayı gerginleştirdi. Yüz hatları taştan oyulmuş gibiydi. Siyah kargo pantolon ve uzun kollu bir gömlek giymişti. Bunlar, beni kaçırdığında giydiği kıyafetlerin aynısıydı.

Viktor, silahının namlusunu kutsal su kabına daldırdı ve gözleriyle herkesi tararken yavaşça haç işareti yaptı, sonra gözleri benim üzerimde durdu.

"*Moya Malenkaya Roza*," diye mırıldandı ve durumumu görünce yüzünde bir anlığına bir acı belirdi.

"Viktor," diye inledim Alessandro ve Tommaso'ya karşı direnip kurtulmaya çalışarak ancak bacaklarım ağırlığımı taşıyamayacak kadar uyuşmuştu.

Cosa Nostra'nın tüm liderleri ayağa kalktı ve yavaşça koridorda yürüyen Viktor'a döndüler.

Viktor, tüm gücü ve öfkesiyle görülmeye değer bir manzaraydı ve onun evinde kaldığım süre boyunca bana karşı nazik ve sabırlı olan o adamla hiç alakası yoktu. Şu anda onda tatlı ve şefkatli hiçbir şey yoktu.

Bratva'nın başı, kendisine ait olanı almaya geldi.

Tanrı'ya şükür.

"Bunun anlamı nedir, Bay Vetrov?" diye sordu Bay Parisi.

Viktor silahını bana doğrulttu ve ölümcül bir sesle, "Sende bana ait bir şey var," dedi.

Alessandro ve Tommaso beni bıraktılar ve ben anında yere yığılırken şifon elbisenin eteği etrafımda dalgalandı.

Muhafızlar silahlarını çekemeden havada silah sesleri yankılandı ve her patlamada irkildim.

Tommaso ve Alessandro yanımda yere yığıldıklarında çığlık attım. "Dur!" diye bağırdı Bay Parisi. "Ailelerimiz burada. Medeni insanlar gibi konuşalım."

Viktor'un arkasında bir hareketlilik oldu ve Teşkilat'ın diğer dört üyesi kiliseye girdi.

Ağır silahlarla donanmışlardı ve harekete geçmeye hazırlardı.

Kiliseyi yoğun bir korku kapladı, fısıltılar yükseldi ve insanlar hareketlenmeye başlayıp sıralardan kalkarak Teşkilat'tan uzaklaşmaya çalıştılar.

Kalan azıcık gücümü kullanarak ayağa kalktım ve "Viktor Vetrov'a ait olduğumu söylemeyi unutmuşum, tüh," dedim.

Greco bana öfkeli bir bakış attı ama bu sefer bana vurmaya cesaret edemezdi.

İçim o kadar rahatlamıştı ki mutluluktan ağlamaya başladım.

Viktor beni kurtarmaya geldi.

Viktor'un gözleri benimkilere kilitlendi. Kaşları çatıldı ve yüz hatları gerildi. "Ona kim el kaldırdı?"

"Rosalie bize sana ait olduğunu hiç söylemedi," dedi Bay Parisi.

Viktor, sanki kendini kaybetmesine ramak kalmış gibi bir an gözlerini kapattı. Ardından hırlayarak, "Ona kim vurdu?!" dedi.

"Greco," dedim, yüksek ve net bir sesle.

Viktor'un gözleri aniden yüzüme çevrildi ve sonunda güç bularak duvağı yırtıp attım ve tüm kalbimle sevdiğim adama doğru bir adım attım.

Asla terk etmemem gereken adama...

Greco beni sol kolumdan yakaladı ve beni geriye doğru çekerken havada bir başka silah sesi yankılandı. Greco sol omzundan vurulmuştu. Bir homurtuyla geriye sendelerken yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Fiziksel olarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde Viktor'a doğru yürüdüm.

Sadece bir saniye yüzüme baktı, sonra "Luca'ya doğru git, *moya Malenkaya Roza,*" diye emretti.

Luca aceleyle öne çıktı ve kolunu omzuma doladı, sonra beni Teşkilat'ın durduğu yere doğru çekti.

Nikolas kısmen önüme geçti, Luca ve Liam ise yanımda durdu, Gabriel'in de arkamda durduğunu hissettim.

Teşkilat'la ilk tanıştığım zamankinden farklı olarak bugün beni koruyorlardı.

Tanrım, her şey nasıl da değişti.

Viktor'un, silahlarının kabzalarını sıkıca kavrayarak mihraba doğru ilerlemesini izledim.

"Vetrov, burası şiddet için uygun bir yer değil," dedi Bay Parisi karısına ve Alissa'ya gitmelerini işaret ederek.

Viktor başını eğip Bay Parisi'ye baktı. "Ama benim küçük Rose'uma giydirdiğin lanet olası gelinliğin üzerinde kan var. Bence burası şiddet için mükemmel bir yer. Eminim rahip, ölenler için birkaç söz söylemekten çekinmez."

"Bu şimdi bitmezse Cosa Nostra ile Teşkilat arasındaki barış antlaşması hükümsüz hâle gelecek," diye tehdit etti Bay Parisi.

"Kadınımı Greco ile evlenmeye zorladın," diyerek kükürdadı Viktor. "Bu, barış antlaşmasını mahvetti." Viktor silahını Greco'ya doğrulttu. "Seninle aramızda barış olmasını sağlayacak tek bir yol var."

Bay Parisi, Greco'ya baktı, sonra Viktor'a döndü. "Ne istiyorsun?"

"Greco ve ben. Burada ve şimdi. Ölümüne bir dövüş. Eğlenceli olması için silah kullanmamayı bile kabul ederim."

"Siktir," diye fısıldadım, gözlerim fal taşı gibi açılırken.

"Tabii ki, onu çıplak elleriyle öldürmek istiyor," diye mırıldandı Luca, sonra bana anlamlı bir bakış attı. "Bir daha Viktor'un yanından ayrılma çünkü o, beni çileden çıkarıyor."

Nikolas, Liam ve Gabriel hep birlikte kıkırdadılar.

Erkekler endişeli görünmedikleri için ben de biraz rahatlamıştım.

Sonra gerçeğin farkına vardım. Viktor benim için gelmişti ve Greco benimle evlenmeye çalıştığı için onu öldürecekti.

Sevdiğim adamın elinden canavarın ölümünü izleyecektim. "Onu bir daha asla terk etmeyeceğim," diye fısıldadım Luca'dan çok kendime.

Bölüm 27

Viktor

Greco'yu alnının ortasından vurmamak için tüm irademi kullanıyordum çünkü onu dövüp kanlar içinde ölmesini görmek istiyordum.

Greco'ya sırtımı dönerek Luca'ya doğru yürüdüm ve silahlarımı ona verdim. Rosalie'ye bakınca yüzündeki morlukları ve kanı görmek öfkemin yeniden kabarmasına neden olmuştu.

O kadar güzel ve narindi ki... Ama o pislik ona vurmuştu.

Rosali'ye göz kırptım, sonra Greco'ya dönüp, "Hadi halledelim şu işi," dedim.

Greco smokinin ceketini çıkarıp bir kenara attı. Ben yavaşça yaklaşırken o da manşetlerini açıp kollarını sıvadı.

Bu adamın eğitimli olduğunu biliyordum. Elli yaşın üzerinde olabilirdi ama arkasında yıllar boyunca kazandığı bir dövüş deneyimi vardı.

Boynumdaki kasları gevşettim, o hazır olduğunu gösteren pozisyonu aldığında dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. Kilisede

sadece rahip, Cosa Nostra üyeleri ve *moya Malenkaya Roza* kalmıştı.

Greco üzerime atıldı ama ben yana doğru hareket ederek oturma yerlerine yaklaştım. Sabırsız bir homurtu çıkararak tekrar üzerime geldi. Bir bankın arkasını tutarak havaya sıçradım ve kafasının yan tarafına iki ayağımla tekme attım.

Ben ayaklarımın üzerine inerken Greco yere yığıldı.

Kıkırdayarak ona sataştım. "Hadi ama. Bunu tahmin edemediğini söyleme. Yaşlanıyor musun yoksa?"

Onun kalkmasını bekledim. Başını iki yana salladı, sonra bana öfkeyle baktı. "Sen hâlâ acemisin, Vetrov. Sen daha testisteki bir sperm bile değilken ben adam öldürüyordum."

Ona kibirli bir şekilde gülümsedim. "Evet ama sen Demitri Vetrov ve Alexei Koslov tarafından eğitilmedin, değil mi?" Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum."

Öne doğru atılıp vücudumun ağırlığını kullanarak ona saldırdım. Onu belinden yakalayıp bir an havaya kaldırdıktan sonra yere çarptım. O pisliğin üzerine çöktüm, parmaklarımı boğazına doladım ve bir basınç noktasını sıkarak onu yerinde tutmayı kolaylaştırdım.

Yumruğum burnuna çarptığında kanlar fışkırdı. Gözleri yaşardı ve nefes alabilmek için ağzını açtı.

"Kadınıma dokundun," dedim dişlerimi sıkarak, yumruğum onun yüzüne tekrar çarpmadan hemen önce.

Yumrukların etkisiyle sersemlemişken yanağına bir tokat attım. "Hadi ama, ihtiyar. O kadar da sert vurmadım." Ona bir tokat daha attım. "Tanrım, sen artık ereksiyon olabiliyor musun ki? Yoksa Viagra mı alman gerekiyor?" Onu aşağıladığım için yüz hatları öfkeyle gerilmeye başlayınca ben de gülerek karşılık verdim.

Bir tokat daha. "Kendi boyunda biriyle dövüşmek zorunda kaldığında o kadar da güçlü değilsin." *Bir tokat daha.* Ona doğru eğilerek yüzüne yaklaştım. "Sen bir korkaksın."

Sol kolumu yakaladı ve tüm vücudunu kullanarak sertçe çevirdi. Hızla ayağa kalktım ve Greco ayağa kalkarken cebinden bir bıçak çıkardı. Zıplayarak havada döndüm ve diğer ayağımla kafasının yan tarafına vurmadan önce bıçağı tekmeleyerek elinden düşürdüm.

O pislik yere düşerken tiksintiyle homurdanarak karnına bir tekme attım.

Ayağa kalkmaya çalışırken öksürdü ve hırıltılı bir nefes aldı, sonra sırıtarak, "Tek pişmanlığım onu vahşice becermemiş olmak," dedi.

Rosalie'yi benden çalmaya çalışan adama bakarken içimdeki her şey buz kesmişti.

Greco, darbelerimden kurtulmak için birkaç adım geri çekilip aramıza mesafe koymayı başardı.

O pisliğin üzerine doğru atılırken omzunu yakalayıp vücudumu onun etrafında döndürdüm. Bacaklarımı boynuna dolayarak ellerimle başının iki yanını kavradım ve tüm gücümü kullanarak boynunu kırdım. Greco anında yere düştü ve ben de onun ölü bedeninin üzerine çöktüğümde gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bir adım geri çekilip ânın tadını çıkardım.

"Şimdi tatmin oldun mu?" diye sordu Parisi.

Gözlerimi ona çevirdim ve cevap verme zahmetine girmeden arkadaşlarımın yanına yürüdüm. Luca'dan silahlarımı aldım. Rahibin, yüzünde bir dehşet ifadesiyle durduğu yere geri döndüm.

"Diz çök," diye bağırdım, onları karı koca ilan etmeye cüret eden rahibe.

Rosalie istemediği hâlde.

Dizlerinin üzerine çöktü ve haç işareti yapmaya başlarken silahımın namlusunu kafasına dayadım. "Lütfen," diye yalvardı.

"Ben bir günahkârım, Peder. Bende merhamet yok." Tetiği çektim ve kafası geriye doğru savrulup yere yığılmadan önce onu izledim.

Parisi'ye sert bir bakış atarak, "Şimdi tatmin oldum," diye mırıldandım.

Rosalie'ye doğru yürürken silahlarımı pantolonumun beline soktum.

Dudakları nefes alıp vermek için aralanmış, gözleri daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana kilitlenmişti. Ona birkaç santim uzaklıkta, ellerimi kaldırıp yüzünü nazikçe kavradım. Gözlerinin derinliklerine bakarken kalbimde nihayet huzuru hissettim.

"Beni eve götür," diye fısıldadı.

Kollarımı dizlerinin altına ve sırtının arkasına geçirip onu gelin gibi kucağıma aldım ve lanet olası kiliseden SUV'a taşıdım.

Elbisenin eteği yerlere değiyordu.

Onu arka koltuğa oturtup yanına geçtim.

Luca direksiyonun başına geçerken Nikolas yolcu koltuğuna oturdu. Gabriel ve Liam diğer SUV'a bindiler ve herkes hazır olduğunda kiliseyi geride bıraktık.

"Bununla bitmeyeceğini biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandı Luca.

"Bekleyebilir," diye homurdandım ve kollarımı Rosalie'nin omuzlarına doladım. Onu kendime doğru çektiğim anda inleyerek irkildi.

Durup ellerimi omuzlarına koydum. "Neren acıyor?"

O anda sağ kolunu tuttuğunu fark ettim.

"Pencereden kaçarken incitmiş olmalıyım," diye açıkladı.

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. "Sen ve pencereler."

Gülümsemeye çalıştı ama dudağı yarık olduğu için vazgeçti.

Elimi kaldırıp çenesinden kanı silmeye çalıştım.

Her bir çürük gözlerimi âdeta yakıyordu ve Greco'yu tekrar öldürebilmeyi diledim. "Tanrım, *moya Malenkaya Roza.*"

"Ben iyiyim," diye fısıldadı şişmiş çenesini avucuma dikkatlice yaslayarak. "Nasıl öğrendin?"

"Luca'nın babası, ailenin New York'tan kovulduğunu söyledi. Bilseydim, gitmene asla izin vermezdim."

Çenesi titremeye başladı. "Ailemin seks köleliği ticareti yaptığını söylediler." Sesi kısılırken yalvaran gözlerle bana baktı. "Bu doğru mu?"

Kahretsin. Ona acı çektirmek istemiyorum ama ona yalan söyleyemem.

Başımı evet anlamında salladığımda yüzü üzüntüyle buruştu.

Onu nazikçe göğsüme çekip saçlarına öpücükler kondurdum. "Bunu öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Dairene mi, havaalanına mı?" diye sordu Luca.

"Daireme. Bu lanet elbiseden kurtulmasını istiyorum," diye mırıldandım.

"Giysilere ihtiyacı olacak," dedi Nikolas.

Rosalie biraz geri çekildi. "Çoğunu kiraladığım stüdyo dairede bırakmak zorunda kaldım. Bay Parisi'nin valizimi ve çantalarımı ne yaptığını bilmiyorum. Tüm belgelerim onda."

"Her şeyi halledeceğiz," diye onu temin ettim. Sonra dikiz aynasından Luca'nın gözlerine baktım.

"Ben ararım," dedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldayan Rosalie, bitkin görünüyordu.

"Seni ne zaman kaçırdılar?" diye sordum.

"Dört gün önce. Greco, onunla evlenmem karşılığında ailemin borcunu ödeyeceğini söyleyene kadar beni öldüreceklerdi." Bana, ona inanmam için yalvaran gözlerle baktı. "Asla evet demedim, Viktor. Yemin ederim. Elimden gelen her şeyi yaptım."

Elimi kafasına götürerek saçlarını geriye doğru taradım. "Biliyorum, *moya Malenkaya Roza*."

Yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Çok korktum."

Göğsümde yeni bir öfke patlaması oldu. Dişlerimi sıkarak alnına bir öpücük kondurdum. "Seni birlikte gördüğüm her erkeği öldüreceğime söz verdim."

"Bu sözü verdiğin için çok mutluyum," derken dudaklarının boynuma değdiğini hissettim.

Apartmana vardığımızda Rosalie'yi SUV'dan indirip tekrar kollarımın arasına aldım.

"Doktor çağırmama gerek var mı?" diye sordu Luca asansöre binerken.

"Evet, lütfen," diye mırıldandım ve Rosalie'nin saçlarına tekrar bir öpücük kondurdum.

Asansör kapıları açıldığında salona doğru yürüdüm ve onu nazikçe kanepeye yatırdım.

Luca'nın, Parisi'yi aramadan önce bizim için çalışan bir doktora telefon ettiğini duydum.

Parisi'yi aradığında ise, "Hoparlöre al," dedim çünkü her kelimeyi duymak istiyordum.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı Parisi.

"Rosalie'nin bavulu ve belgeleri sende. Birine her şeyi bize teslim etmesini söyle."

"Bize borçlu olduğu on milyonu ödediğinde yaparım."

Sinirim bozulmuştu ama Parisi'ye cehenneme gitmesini söylemeden önce Nikolas, "Borcu ben ödeyeceğim," dedi.

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdım.

Bana baktı. "Antonio ve Ricco'yu öldürdüğümde her şeyi ben aldım. Borcu ben ödeyeceğim."

"Bugün," dedi Parisi.

"Rosalie'nin eşyalarını teslim eder etmez," diye karşılık verdi Nikolas.

"Ve bize pusu kurmaya kalkışırsan, evine gelip aileni yok ederim," diye tehdit ettim.

Gabriel, Rosalie'ye bir bardak su uzatırken Liam kenarda duruyordu.

"Saldırdığımızda bunu anlarsın," diye tısladı Parisi. "Adamım bir saat içinde orada olacak. Ödemeyi yapıp gün batmadan önce benim şehrimden çıkacaksın."

"Anlaştık," diye kabul etti Luca.

Yakıcı bir öfkeyle ilk yardım çantasını aldım ve Rosalie'nin yanına otururak yüzündeki kanı silmeye başladım. Her irkildiğinde alnına bir öpücük kondurdum.

Doktor geldiğinde Rosalie'nin kolunun kırılmış olabileceğini, ancak röntgen çekilmesi için hastaneye gitmesi gerektiğini söyledi.

"Gün batmadan önce gitmeliyiz," diye hatırlattı Luca. "Hastaneye gidecek vaktimiz yok."

"Los Angeles'taki bir hastaneye gidebilirim," dedi Rosalie. "Acıya alışmaya başladım."

"İhtiyacın olan tıbbi bakımı alana kadar sana yardımcı olacak bir şey vereceğim," dedi doktor. "Ayrıca kolunu askıya alacağım."

"Elbisemi değiştirene kadar bekleyebilir misiniz? Lütfen?" diye sordu Rosalie.

"Tabii." diye cevap verdi doktor rahatlatıcı bir gülümsemeyle.

Rosalie, gözlerinde farklı bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu. Ne olduğunu anlayamamıştım ve yalnız kalıp ona bunun ne anlama geldiğini sorabilmeyi diliyordum.

"Parisi'nin adamı geldi," dedi Luca.

Sırtımdan Heckler & Koch'larımı çıkarıp Luca ile asansöre binerken şarjörleri kontrol ettim.

"Adamı öldürme," dedi kuru bir sesle.

"Hiçbir şey için söz veremem," diye takıldım.

Asansörün kapıları açıldığında yer altı otoparkının girişinde park etmiş bir SUV gördük.

Direksiyonun başında bir adam vardı, bir diğeri ise bavulla birlikte aracın önünde duruyordu.

"Bay Parisi ödeme belgesini istiyor," diye bağırdı pislik.

Tetikteydim, bakışlarımla her gölgeyi ve sürpriz bir saldırı için olası saklanma yerlerini kontrol ettim.

Luca, Nikolas'ı aradı. Parisi'ye vereceği ödeme belgesini göndermesini beklemek zorundaydık.

Parisi'nin adamını biri aradı, sonra SUV'un yolcu tarafına doğru yürümeye başladı.

"Dur," diye seslendim. "Valizi aç."

"Ne?" Başını iki yana salladı.

"Eğer biri patlayacaksa, senin ölmeni tercih ederim."

Adam isteksizce çantalarımın yanına geri döndü ve valizi açtı. Sonra o pislik çantaları da tekmeledi ve Rosalie'nin kıyafetleri yere döküldü.

Hiç düşünmeden ayağına ateş ettim. Sürücü SUV'dan fırladığı anda Luca silahının namlusunu ona doğrulttu. "Yapma. Arabaya geri dön."

Diğer adam topallayarak yolcu tarafına gitti ve arabaya bindi.

Arabayı çalıştırdıklarında Luca, "Onu vurma arzuna karşı koyamadın, değil mi?" diye mırıldandı.

Valizin yanına gidip kıyafetleri geri koydum. "O pislik bana saygısızlık etti."

Luca bir çantayı alırken ben de diğeri ile valizi aldım ve çatı katındaki daireye geri döndük.

"Şunu halledelim de eve gidelim," dedi benim saçmalıklarımla uğraşmaktan yorgun düşmüş gibi.

Asansör katları tırmanırken kolumu omzuna attım. "Teşekkürler kardeşim. Sen olmasan hayatta kalamazdım."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "İyi günde, kötü günde."

"Her zaman."

Bölüm 28

Rosalie

Viktor beni yatak odasına taşıdı ve arkamızdaki kapıyı tekmeledi.

Kalbim heyecandan göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

Bugün onun bambaşka bir yönünü görmüştüm. Onun kavga edip öldürmesini izlemek, onun Bratva'nın lideri olduğunu gerçekten anlamamı sağlamıştı.

Dürüst olmak gerekirse bu korkutucu ama aynı zamanda çok tahrik ediciydi. Ayrıca sindirmem gereken çok şey vardı.

Nikolas'ın borcumu ödemesi. Teşkilat'taki tüm adamların beni kurtarmaya gelmesi. Viktor'un bir adamın boynunu kırmasını izlemek. Ailemin yaptığı şeyler.

Tanrım, hepsini sindirebilecek miyim, bilmiyorum.

Beni yatağa yatırırken kollarındaki gücü hissettim.

Yorgana bakarken Viktor nazikçe çenemi tutup yüzümü yukarı doğru çevirdi. Gözlerime bakmadan önce morlukları inceledi.

Bir an baktıktan sonra, "O bakış ne için?" diye sordu.

Aramızda oluşan yoğun duyguyla kıpırdandım. "Ne bakışı?"

"Anlayamadım. Bana eskisinden farklı bakıyorsun."

Onun delici bakışları altında, kalbim hızlanarak göğsümde çılgınca atmaya başladı.

Çünkü onun ne kadar güçlü olduğunu kendi gözlerimle gördüğümden, sevgi dolu zihnim sersemlemiş durumda.

Çünkü Viktor'un harekete geçtiğini gördüğümde, ondan daha seksi bir şey görmediğimi fark ettim.

Çünkü artık onu özgürce sevebilirim.

Viktor başparmağının ucuyla alt dudağımı okşadı, sonra yaklaşarak dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. İçimi bir sıcaklık kapladı ve her santimimi doldurdu.

Birazcık geri çekildi. "Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun?"

Nefes nefese, "İki hafta bile olmadı," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilere kilitlenince içim ürperdi. "Seni bırakacağıma dair söz verdiğimi biliyorum ama..." Başını iki yana salladı. "Yapamıyorum."

Titreyen sol elimi yüzüne doğru kaldırdım. Çenesini kavradım, tenime değen sakallarının verdiği hissin tadını çıkardım. "Beni bırakmanı istemiyorum."

Gözleri yüzüme dikildi. "Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

Başımı iki yana salladım ve anında gözleri endişeyle kardı.

"Affedecek bir şey yok, Viktor. Artık ailemin neden ölmek zorunda kaldığını anlıyorum."

Ailemin yaptıklarına inanamıyordum. Seks köleliği ticareti mi? Cosa Nostra'dan para çalmak mı? Başıma gelen tüm bu kötü şeyler onların yüzünden olmuştu.

Viktor'un yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Tanrım," diye fısıldadı ve beni göğsüne çekti. Başımın yanına ve boynuma öpücükler yağdırdı. "Bunu duyduğum için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin."

"Ailemin yaptıklarını bana daha önce söylemeliydin." Her kelimemde acı ve hayal kırıklığı vardı.

Yine geri çekilip başını iki yana salladı. "Bana inanmazdın ve sana acı çektirmek istemedim."

Kapı çalındı, sonra Luca, "Yakında çıkmamız gerekiyor," diye seslendi.

"Biliyorum," diye cevapladı Viktor. "On dakika içinde çıkarız." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Seni bu çirkin elbiseden kurtaralım." Şifon elbiseye tiksintiyle baktı. "Tanrım, seni bunun içinden *nasıl* çıkaracağım?"

Ayağa kalkarken bir kahkaha attım. "Arkasında fermuar var."

Fermuarı aşağı çekerken parmak eklemleri tenime değdiğinde vücudumdaki tüyler diken diken oldu ve midemde bir karıncalanma hissettim.

Şifon etek ayaklarımın dibinde toplandı ve ben iç çamaşırlarımla kalakaldım.

Alessandro'nun bana dokunduğu an aklıma geldi ve gözlerim yaşlarla doldu. Valizime koşup sol elimle fermuarı açmaya çalıştım.

Viktor yanıma çömelerek çantayı açtı. Bir tayt ve büyük beden bir tişört çıkardı.

"İç çamaşırı da al lütfen," diye fısıldadım, yanaklarım kızarırken.

O sütyen ve külot ararken ben de onu izledim. Doğrulduğumuzda giysilere uzanmaya çalıştım ama o başını hayır anlamında salladı. "Sağ kolunu kullanmaman için sana yardım edeyim."

Aman Tanrım.

İnanılmaz derecede utandığımı hissederek Viktor giysileri yatağın üzerine koyarken olduğum yerde donup kaldım. Önümde durduğunda, bana o kadar yakındı ki tıraş losyonu ve erkeksi kokusu ciğerlerimi doldurdu. Sütyenin ön kısmındaki kopçayı açtı ve bir askıyı sol kolumdan geçirdi, sonra sağ koluma odaklandığında kolumu sarsmamaya özen gösterdi.

Göğüslerime baktığını saklamaya bile çalışmıyordu ve ben de onun koyu kahverengi gözlerinde alevlenen ateşi izliyordum.

Göğsümde panik ve beklenti karışımı garip bir duygu vardı. Bir yandan Viktor'un bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Onunla zaten seks yapmıştım. Ama... Alessandro tekrar aklıma geldiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Sonra düşüncelerim bir döngüye girdi. Ailem de pek çok insana aynı şeyi yapmıştı. Onların haklarını ellerinden almışlardı ve onları korkunç durumlara sokarak insanlıklarını çalmışlardı.

Bununla başa çıkamıyorum.

Bunu düşünme.

Viktor külotumu tutup bacaklarımdan aşağı indirirken önümde çömeldi.

Kalbimde belli belirsiz bir sıkıntı hissi dolaşırken nefesim hızlandı.

Bu Viktor. Sana zarar vermez.

Onu seviyorsun. Sana dokunması güvenli.

Dengemi korumak için sol elimi omzuna koydum ve iç çamaşırımı çıkardım.

Viktor ayaklarımın dibine çömelirken kalçama bir öpücük kondurmadan önce gözlerime baktı.

Bana sevildiğimi hissettiriyor. O güven veren biri.

Nefesim dudaklarımda titrediğinde hızla başka yere baktım. Alessandro'nun parmaklarının dokunduğu hissinin hayali, hâlâ bacaklarımın arasında kalmıştı ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için zorlukla yutkundum.

Tanrım, bu hissi yok et.

Viktor doğrulduktan sonra çenemi tuttu ve başını eğerek gözlerime baktı. "Ne oldu?"

Hızla başımı iki yana salladım.

"Rosalie," diye ısrar etti. "Söyle bana."

Çenemi onun elinden çekip başımı eğdim ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Nefes al. Sadece nefes al.

Artık güvende olduğum için tüm anılar ve duygular kontrolden çıkmıştı.

Acı ve korku.

Mutlak zulüm ve istismar.

Nefesim kesildi.

"Hey," diye mırıldandı Viktor şefkatle. Sesi o kadar şefkatli ve endişe doluydu ki içimdeki duvarlar yerle bir oldu.

Ağzımdan bir hıçkırık çıktı ve sesim, kendimi ne kadar savunmasız ve ihlal edilmiş hissettiğimi ele verecek şekilde kısık çıktı. "Son dört gü-gün gerçekten çok z-zor geçti."

Beni kucaklayarak güçlü kollarıyla güvenli bir şekilde sardı. "Sana daha önce ulaşamadığım için üzgünüm."

Sol elimi göğsüne koyup yanağımı ona yasladım. "Seni terk ettiğim için p-pişmanım. Hayatımda hiçbir ş-şeye bu kadar pişman olmamıştım."

Dudaklarının saçlarıma değdiğini hissettim. "En azından aradığın cevapların bir kısmını buldun mu?"

En korkunç şekilde.

Onaylar gibi başımı sallarken yanağım gömleğine değdi. "Hepsini buldum."

"Bu iyi." Viktor beni kendisinden ayırdı. "Hadi seni giydirelim. Seni çıplak görmek, kendimi kontrol etmemi zorlaştırıyor."

Viktor giyinmeme yardım ederken gözlerim ona sabitlenmişti. Yüzündeki her çizgiyi içime çektim ve bir kez daha onun gerçekten gördüğüm en çekici erkek olduğunu düşündüm.

Özellikle de onu iş başında gördükten sonra.

Tanrım, Bratva'nın liderinin beni kaçırdığına bir gün minnettar olacağımı kim düşünürdü ki?

Beni giydirip kucağına almaya hazırlandığında, "Yürüyebilirim. Çantalarımı getirir misin?" dedim.

"Tabii." Çantaları ve valizi hızla kapıp sol elimi tuttu. Parmaklarını benimkilerle kenetleyerek beni yatak odasından dışarı çıkardı.

Teşkilat üyelerinin yanına gittiğimizde Nikolas Stathoulis'e bakmadan önce diğer adamlara birer birer göz attım.

Ardından Nikolas ona baktığımı fark edince beni rahatlatmak için gülümsedi.

Tüm cesaretimi toplayarak, "Borcumu ödediğin için teşekkür ederim," dedim.

Başını iki yana salladı. "En azından senin için bunu yapabildim."

Viktor'a biraz yaklaştım ve o da elimi daha sıkı tuttu.

Yüzümde minnettar bir gülümseme belirdi ve üyelere, "Bana yardım etmeye geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

Hepsi bana gülümsedi.

Tanrım. Etrafım o kadar çok güçlü erkekle çevrili ki bu gerçekten korkutucu.

"Bu şehirden gidelim," dedi Luca çantalarımdan birini alırken.

Hepimiz asansöre bindiğimizde neredeyse Viktor'un yanına yapışmış durumdaydım. Elimi bırakıp kolunu omzuma doladı ve daha da yakınlaşmamı sağladı.

"Ve sonuncu adamımız da düştü," diye mırıldandı Gabriel.

"Yine de ben kazandım," dedi Viktor gülerek. "Hepiniz benden çok önce düştünüz."

Viktor'a baktım. "Düşmek mi?"

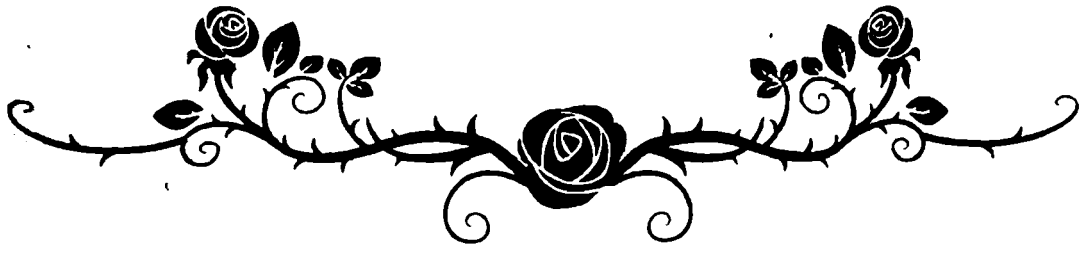
"Bir kadın için," diye açıkladı. "Hepsi çoktan evlendi."

Ah.

Ahhh.

Viktor bana âşık.

Bölüm 29

Viktor

Eve girdiğimizde Rosalie rahat bir nefes verdi. Sanki yıllardır burayı görmemiş gibi etrafına bakındı.

Tanrım, onu tekrar evimde görmek ne güzel.

"Eve dönmek nasıl bir duygu?" diye sordum.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Çok, *çok* güzel. Tahmin bile edemezsin."

Cevabı göğsümün memnuniyetle kabarmasına neden oldu.

Ben onun evi olmuştum.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda sola döndüm ve Rosalie, "Valizimi nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Yürümeye devam ettim. "Yatak odamıza."

"Ne?" diye sordu arkamdan hayretle.

"Gerçekten misafir odasında kalmana izin vereceğimi mi sandın, *moya Malenkaya Roza*?" Çantaları gömme dolaba koydum. "Giysilerin için yer açmamız gerekecek. Bunu yarın yapabiliriz."

"Beni yatak odana mı taşıyorsun?"

Başımı sallayıp ona sarıldım ve sonra gülümsedim. "*Bizim* yatak odamıza." Alnına bir öpücük kondurup, "Ayrıca Luna çoktan taşındı bile," diye ekledim.

Yüzünde bir heyecan parladı. "Nerede o?"

"Ailemin evinde. Yarın onu almaya gideceğim."

Gözlerim onun üzerinde dolaştı. Şişlikler ve morluklara rağmen hâlâ çok güzeldi. Ayrıca kilo verdiğini de fark edebiliyordum.

"Kadınımı besleme zamanı."

Elini tutup onu yatak odasından çıkarırken boynuna bir kızarıklık yayıldı. Mutfağa vardığımızda, onu ada tezgâhın etrafındaki taburelerden birine oturtup buzdolabını açtım. "Ne yemek istersin?"

"Hızlı hazırlanan herhangi bir şey." Utangaç bir gülümsemeyle bana baktı. "Açlıktan ölüyorum."

"Görüyorum," diye homurdandım. "Sana yemek vermediler mi?"

Rosalie bir an sessiz kaldıktan sonra fısıldayarak, "Yiyecek durumda değildim," dedi. Elini başının arkasına götürdü. "Ve bir beyin sarsıntısı geçirdim, bu yüzden hiçbir şey midemde durmadı."

Donup kaldım ve aniden bir öfke patlaması yaşadım. "Lanet olası bir beyin sarsıntısından mı söz ediyorsun?"

Rahatsız görünüyordu ve önemsizmiş gibi elini sallayıp, "Tüm o yumruklar ve tokatlar yüzünden," diye ekledi.

Buzdolabını kapatırken kaşımı tehlikeli bir şekilde kaldırdım. "Hastaneye gittikten sonra yemek yiyebilirsin."

"Ne? Hayır. Yarın gidebiliriz," diye benimle tartışmaya çalıştı.

Başımı iki yana salladım ve belinden tutup onu sandalyeden kaldırdım. Elini tutup onu evden dışarı çektim ve SUV'a bindirdim.

Joseph'e bakarak, "Hastaneye gidiyoruz," dedim.

"Tabii, patron," diye cevapladı ve ekibine oradan ayrıldığımızı işaret etti.

Alexei amca, Isabella teyze yaralandıktan sonra koca bir hastane inşa ettirmişti. Hastane son teknolojiyle donatılmıştı. Ayrıca prosedür gereği sorulan gereksiz sorular hakkında endişelenmeme gerek yoktu.

Sadece on dakikalık bir yolculuk oldu ve içeri girdiğimizde hemşire hemen ayağa kalktı. "Bay Vetrov." Gözleri Rosalie'ye kaydı. "Doktor West ameliyatta. Dr. Stern'ü çağırayım mı?" dedi.

"Lütfen."

Hemen Doktor Stern'ü aradı, sonra bizi ailemiz için ayrılmış özel süite götürdü.

Bir dakika sonra Doktor Stern koşarak geldi. "Bay Vetrov. Sizin için ne yapabilirim, efendim?"

Başımla Rosalie'yi işaret ettim. "Beyin sarsıntısı geçiriyor ve kolu kırılmış olabilir. Kapsamlı şekilde muayene edin."

Rosalie, "Beyin sarsıntısı *geçirmiş olabilirim*," derken çok rahatsız görünüyordu.

"Hastanın adı nedir?" diye sordu hemşire.

"Rosalie Manno," diye cevapladım.

Doktor Stern, hemşireye baktı. "Ben Bayan Manno'yla ilgilenirken Bay Vetrov'a istediği içeceği getirin."

"Onu gözümün önünden ayırmayacağım."

"Elbette," dedi Doktor Stern. "Bu taraftan."

Onu radyoloji bölümüne kadar takip ettik, burada Rosalie'den bir önlük giymesini istediler.

Onunla birlikte odaya girdim ve hızlıca tişörtünü ve taytını çıkarmasına yardım ettim. Hastane önlüğünü omuzlarına geçirirken gülümsedim. "Seni giydirmeye alışabilirim."

Dudaklarının kenarı utangaç bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve çok sevimli görünmesine neden oldu.

Onun benim yanımda utangaç davrandığım fark ettim. Bunun nedeni bugün onun önünde insanları öldürmüş olmam mıydı, yoksa başka bir şey miydi, emin değildim.

Bakışlarım yüzüne odaklandı. "Aramız iyi, değil mi?"

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Evet. Neden sordun?"

Başımı salladım. "Sadece emin olmak istedim."

Odadan çıktık, onlar röntgen ve bir dizi başka test yaparken gözlerim Rosalie'ye kilitlendi.

Küçük ayrıntıları fark etmeye başlamıştım. Yanına bir erkek yaklaştığında nasıl irkildiğini, sürekli tetikteymiş gibi nasıl kıpır kıpır olduğunu ve etrafına nasıl bakındığını ama en çok da travmatik duyguların onu dalgalar hâlinde nasıl vurduğunu fark ettim.

Rosalie'nin son dört gün içinde yaşadığı çile onun üzerinde büyük bir etki bırakmıştı ve ona daha önce ulaşamadığım için her zamankinden daha fazla pişmanlık duyuyordum.

Doktor Stern'ün Rosalie'yi muayene etmesi birkaç saat sürdü ve ardından özel süite geri götürüldük. Orada bize, "Bileği kırılmış ve ön kolunda hafif bir çatlak var. Altı ila sekiz hafta boyunca kullanacağı bir alçı takacağım," dedi.

Rosalie'nin omuzları çöktü. Bu haber onu çok üzmüş gibi görünüyordu.

"Beyninde ödem yok, bu iyi haber." Doktor Stern onunla göz göze geldi. "Artık kafasına darbe almamalı. İki hafta boyunca dinlensin." Sonra bana gülümsedi. "Bunun dışında, morlukların iyileşmesi gerekiyor. Kan tahlillerinde herhangi bir anormallik çıkarsa size haber veririm."

"Teşekkür ederim."

Doktor Stern, Rosalie'nin sağ kolunu alçıya alırken ben koltuğa oturdum. Cebimden telefonumu çıkarıp Luca'ya mesaj attım.

Rosalie'nin bileği kırılmış ve ön kolunda hafif bir çatlak var. Ayrıca beyin sarsıntısı da geçirmiş.

Birkaç dakika içinde Luca cevap verdi.

Bunu duyduğuma üzüldüm. Ayrıca, Greco'yu zaten öldürdün. Aklına başka fikirler gelmesin. Cosa Nostra ile işler çok dengesiz. Biraz uyu. Farkındaysan saat sabahın dördü.

"Bitti," dedi Doktor Stern, dikkatimi onlara çekerek. "Alçıyı kuru tutmaya çalışın."

"Tamam," dedi Rosalie yataktan kalkarken.

Gözlerim, bileğini ve ön kolunu kaplayan alçıya takıldı ve bu, öfkemi yeniden alevlendirdi.

Tanrım, Greco'yu tekrar öldürebilmeyi gerçekten çok isterdim. O sikik milyonlarca kez ölmeyi hak ediyor.

"Teşekkürler, Doktor Stern." Adamın elini sıktım, sonra kolumu Rosalie'nin omzuna dolayarak onu hastaneden çıkardım.

Eve döndüğümüzde, "Ben yemek hazırlarken sen kanepeye uzan," diye talimat verdim.

"Ben burada oturmak istiyorum" diye karşı çıkarak tabureye oturdu.

Zaten saat çok geç ya da daha doğrusu çok erken olduğu için bize birkaç sandviç hazırladım.

Tabağı Rosalie'nin önüne koyarken, "Hepsini ye, seni yatağa götüreyim. Çok yorgun olmalısın," diye mırıldandım.

"Peki, Bay Vetrov," diye karşılık verdi.

Aletim anında sertleşti ve ona uyarıcı bir bakış attım. "Devamını getiremeyeceğin bir işe başlama."

Bana kaşlarını çatarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Ağzına aldığı lokmayı yutmasını bekledikten sonra, "Bana Bay Vetrov demen beni çok tahrik ediyor ama seks yapacak durumda değilsin," dedim.

Yüzü kızardı ve sandviçinin arkasına saklanmaya çalıştı.

Başımı eğip gözlerimi ona diktim. "Neden benim yanımda rahatsız hissediyorsun?"

Rosalie hızla başını iki yana salladı ve gözleri büyüdü. "Hissetmiyorum."

Ona keskin bir bakış attım. "Sana inanmıyorum. Gergin görünüyorsun. Neler oluyor?" Tekrar başını iki yana sallamaya başlayınca, "Beni, birini öldürürken gördüğün için mi?" diye sordum.

Diliyle dudaklarını ıslattı. "Neden yaptığını anlıyorum."

"Ama?"

Yüz hatları gerildi. "Korkutucusun."

"Seni korkutuyor muyum?" diye sordum ama bu sözleri hiç hoşuma gitmemişti.

"Açıklaması zor." Sandviçi masaya koydu. "Bana zarar vermeyeceğini biliyorum ama dövüşme ve öldürme konusunda ne kadar iyi olduğunu gördükten sonra... Korkmamak zor." Omuzları çöktü, sonra, "Bu kadar zayıf olmam da yardımcı olmuyor," diye mırıldandı.

Ona yaklaşıp nazikçe yanağını okşadım. Bana baktığında, "Seni eğitebilirim. Doğru egzersizlerle daha güçlü olabilirsin," dedim.

Yumuşak kahverengi gözleri bir umut ışığıyla parladı. "Gerçekten mi? Bunu yapar mısın?"

Alçısını işaret ettim. "Alçı çıkarıldıktan sonra."

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Tamam."

Tabağını ona doğru ittim. "Hadi ye."

Yemeğimizi bitirene kadar sessiz kaldık ve yemeğimizi bitirdikten sonra tabakları bulaşık makinesine koyup her şeyin kilitli olduğundan emin oldum. Rosalie'nin elini tuttum, tüm ışıkları kapattım ve onu merdivenlerden yukarı doğru çektim.

Yatak odasına girdiğimizde, "Banyo mu yapmak istersin, duş mu?" diye sordum.

Kolundaki alçıya baktı. "Bu zor olacak."

Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. "Ben yardım edersem zor olmaz."

Bana somurtarak baktı. "Beni yıkamayacaksın."

Ona bir adım yaklaştım, parmaklarımı boynunun arkasına dolayarak dudaklarım kulağına değene kadar eğildim. Vücudunda bir titreme hissettim, sonra sesimi alçaltarak, "Seni yıkayacağım, *moya Malenkaya Roza*. Hayır cevabını kabul etmiyorum," dedim.

Sol eliyle gömleğimi tutarken nefes alışı hızlandı. "Tamam."

Geri çekilirken ona göz kırptım. "Bana itaat etmeni seviyorum."

Gözlerini kıstı. "Adil oynamıyorsunuz, Bay Vetrov."

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. "Sen de öyle, *moya Malenkaya Roza*."

Rosalie başını eğdi. "Bana Rusça 'küçük gülüm' demeni seviyorum." Yüzünde sevimli bir ifade belirdi. "Başka bir şey söyleyebilir misin?"

"*Ya lyublyu tebya*." Rosalie'ye ilk kez onu sevdiğimi söylemiştim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Kafamı iki yana sallayıp ona muzipçe gülümsedim. "Başka bir gün söylerim."

Alt dudağını sarkıtarak somurttu. Tanrım, bu gördüğüm en sevimli şeydi. "Bunu yapma," dedim.

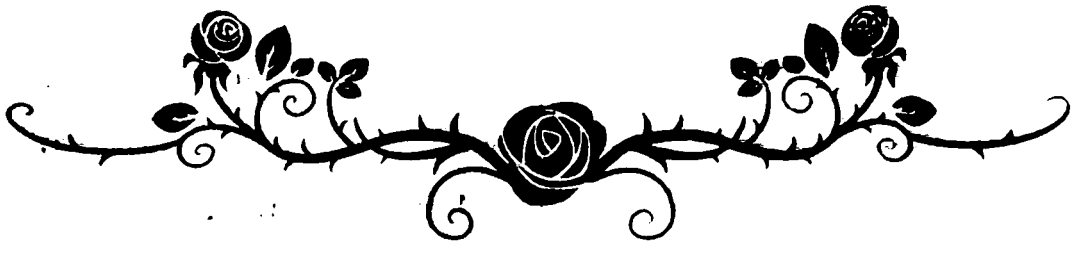
"Ne?" Yine somurtmaya başladı.

Onu göğsüme çektim ama kendime doğru bastırmamak için dişlerimi sıktım.

Siktir, onu çok seviyorum ve tekrar kollarımda olduğu için çok minnettarım.

Hem de kendi isteğiyle.

Bölüm 30

Rosalie

Viktor on saat içinde üçüncü kez beni soyarken yerimde durmak zor geliyordu.

Bu sefer külotumu indirirken avuç içleri bacaklarımdan aşağıya doğru kaydı ve sonra tekrar yukarı çıkıp kalçalarıma yerleşti.

Parmaklarını tenime gömdü ve göğsünden bir homurtu çıktı. "Bu en tatlı işkence şekli."

Bakışlarım küvete kaydı. "Gerçekten kendim yapabilirim."

"Hayatta olmaz. Seni yıkama fırsatını kaçırmayacağım." Viktor sol elimi tuttu. "İçine gir, *moya Malenkaya Roza*."

Ona tutunarak ılık suya girip oturdum. Viktor gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırdı ve derisinin altında kıvrılan damarları ortaya çıktı.

Bu neden bu kadar çekici görünüyor?

Viktor küvetin yanına çömeldi, bir lif aldı ve üzerine vücut jeli sıktı. Ben alçının ıslanmaması için küvetin kenarında sabit tutmaya odaklanırken o da sırtımı ve omuzlarımı yıkamaya başladı.

Lif, karnımdan aşağı kayıp bacaklarımın arasına gelene kadar onun ilgisinin üzerimde olması hoşuma gitmişti. Vücudum hemen gerildi ve bakışlarımı alçıya çevirdim.

Gözümün ucuyla Viktor'un başını eğdiğini ve hareketlerinin yavaşladığını gördüm. "Neden gerildin?"

Aklım kabul edilebilir bir yalan bulmak için hızla çalıştı. Dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslattım. "Ah... Sadece yorgunum."

Gözlerinin tenimi yaktığını hissedebiliyordum. Lifi tutan eli bacaklarımın arasında durdu. "Bana bak," dedi.

Başımı iki yana sallarken göğsümde yıkıcı duygular çalkalanıyordu.

"Hey, konuş benimle," diyen sesi o anda kaldırabileceğimden yumuşaktı.

Sağ kolumu umursamadan ayağa kalktım ve küvetten çıktım. Kolumda keskin bir ağrı hissettim ve iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısırdım.

Bir havlu kapıp üzerime sardım ve ıslak ayak izleri bırakarak dolaba kadar yürüdüm.

"Rosalie," diye sertçe seslenen Viktor'un sesinde acımasız ve gergin bir ton hâkimdi. "Cosa Nostra'yla birlikteyken ne oldu?"

Vücudumu kurutmayı beceremedim ve iç çamaşırımı giymeye çalışırken yana doğru düştüm.

Sağ kolum çekmecelere çarpmadan önce Viktor beni yakalayıp ayağa kaldırdı. Beni kendisine dönmeye zorladı, sonra öfke dolu bakışlarını üzerime dikti.

"Ne oldu diyorum?"

Sesim titriyordu. "Sana zaten anlattım."

Yüzündeki ifade kararda, şimdi sanki ölümün ta kendisi gibi görünüyordu. "Bana yalan söylüyorsun."

Ellerinden kurtulup geri çekildim. Gözlerimi kapatıp, "Beni korkutuyorsun," diye fısıldadım.

Birkaç derin nefes aldığını duydum, sonra beni nazikçe göğsüne çekti. Sesi çok endişeli geliyordu. "Lütfen söyle," dedi.

Aşağılanma hissi çok tazeydi ve Viktor'un nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Artık bana dokunan tek erkek o değildi.

"Sadece yorgunum," diye inledim. "Giysilerimi giyip uyuyayım. Lütfen."

Derin bir nefes aldı, sonra iç çamaşırımı alıp ayaklarımın dibine çömeldi. "Sol bacak." Titrek elimle omzuna tutunup külotumu giydim.

Viktor beni giydirirken yorgunluk kemiklerime işliyordu. İçimdeki her şey yaralı gibiydi ve her geçen dakika travma pençelerini üzerime geçiriyordu.

Hayatım için savaşmak zorunda olduğumda, hiçbir şeyi sindirecek vaktim olmamıştı ama şimdi güvende olduğum için her şey bir tsunami gibi üzerime çöküyor ve beni boğmaya çalışıyordu.

Giyindiğimde Viktor, yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerime bakmak için eğildi. "Biraz uyuduktan sonra konuşuruz."

Şu anda konuyu zorlamadığı için minnettar hissederek başımı salladım.

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Yatağa gir, *moya Malenkaya Roza*. Ben duş alıp yanına geleceğim."

Beni yatağa oturttu ve yorganı geriye çekti. Uzandığımda üzerimi nazikçe örttü ve şakağıma bir öpücük daha kondurdu.

"İyi geceler," diye fısıldadım.

"İyi geceler, bebeğim."

Gözlerimi hızla kapattım, bu sevgi dolu sözler yüzünden gözyaşlarım akmak üzereydi.

Viktor'un odada dolaştığını ve duştaki suyun aktığını duydum. Banyodan çıktığında, yatak onun ağırlığıyla çöktü. Kolunu başımın altına koydu ve beni kendine doğru çekerek vücuduna yasladı.

Gözlerimi sıkıca kapalı tutarak nefesimi olabildiğince düzenli tutmaya çalıştım ve uyuduğumu düşünmesini umdum.

"*Ya lyublyu tebya, moya Malenkaya Roza,*" diye mırıldanarak saçlarıma bir öpücük kondurdu.

Bu kelimelerin ne anlama geldiğini bildiğimi düşünüyordum ve bana ne kadar güven verdiklerine odaklandım.

Artık kimse sana zarar veremez.

Viktor'un kollarında güvendesin.

Bir tarlada yürürken bulutlara uzanan devasa binalarla çevriliyim.

Aniden hava bir kasırga uyarısıyla doluyor ve bu ses içimde bir alarm dalgası yaratıyor. Bulutlardan gölgeler oluşmaya başlıyor, sonra Cosa Nostra'nın beş liderinin şekillerini alıyor.

"Öl," diye tıslıyor Bay Messina.

"Öl," diye tekrar ediyor Bay Amato.

Kasırga uyarısı daha da yüksek sesle duyuluyor ve ben çılgınca etrafa bakınıp sığınacak bir yer arıyorum. Binalardan birinde bir kapı açılıyor ve oraya koşuyorum. İçeri daldığımda ışıklar yanıyor ve karşıma büyük bir salon çıkıyor. Büyükbabam, babam ve amcamın oturduğu bir manzarayla karşılaşıyorum.

Ricco amcamın gözleri üzerimde dolaşıyor. "İyi bir fiyata satılır."

"Hayır!" diye bağırıyorum kalbim milyonlarca parçaya bölünürken. "Bana bunu neden yaptınız?"

"On milyon öderim," diye bağıran Bay Greco'nun sesi salonda yankılanıyor.

Bağırmak için ağzımı açıyorum ama sesim çıkmıyor.

"O daha çocuk, sadece on yedi yaşında," diye bağırıyor büyükbabam.

"Nonno," diye hıçkırıyorum. "Yardım et."

"Borcumuzu ödemek zorunda," diyor babam.

Bay Greco'nun yumruğu bana doğru geliyor, sonra Alessandro beni yakalıyor.

Tüm gücümle mücadele etmeye başlıyorum, bağırarak ve ağlayarak beni bırakmalarını söylüyorum.

Aniden doğruldum ve bedenime bir çift kol dolandı. Vücudum panik ve korkuyla doldu ve kurtulmak için mücadele ederken sert bir göğse çarptım.

"Rosalie!" Viktor'un sesi beni gerçekliğe öylesine hızlı bir şekilde geri getirdi ki vücudum sarsıldı. Kâbusun kalıntıları içimi titretirken çaresizce nefes almaya çalıştım.

Bir kez daha nefes aldım, sonra iskambil kartlarından yapılmış bir ev gibi dağıldım.

"Tanrım," diye çıkıştı Viktor. Kollarını bana sıkıca sarıp beni kucakladı. "Ben buradayım. Güvendesin."

Kesik hıçkırıklarla ağlarken gözyaşlarım, yanağımla onun göğsü arasına düşüyordu.

Rüya o kadar gerçekçiydi ki...

"Viktor," diye inledim çünkü bu travmayı tek başıma taşıyamıyordum.

Ailem kadın kaçakçısıydı. Onlar yüzünden cehennemi yaşamıştım. Dövülmüş, taciz edilmiştim ve bununla başa çıkamıyordum.

"Buradayım bebeğim. Konuş benimle."

Onun güvenli kollarında, içimdeki utancı güçlükle dışa vurdum. "B-bir koruma b-ba-bana dokundu."

Viktor'un sesinde tehlikeli bir ton vardı. "Ne demek sana dokundu?"

Omuzlarımı düşürüp onun sağlam göğsüne yaslandım. "Bacaklarımın arasına," diye fısıldadım.

Viktor gerginleşince hava değişti, sonra odadaki her zerrenin öfkesiyle titreştiğini hissetmeye başladım.

"Hangi koruma?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Başımı iki yana salladım. "Onu çoktan öldürdün."

"*Blyad'*," diye küfretti.

Yutkunup duygularımı derinlere gömmeye çalıştım ama başaramayınca tüm duygularım hıçkırıklar hâlinde döküldü.

"Şşş..." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sana daha önce gelemediğim için çok üzgünüm."

Sesim kırık ve kısık bir şekilde, "Bana dokunan tek erkek sen olmadığın için çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Tanrım, Rosalie. Özür dileme, bebeğim." Beni geri itip yüzümü ellerinin arasına aldı. Eğilip gözlerime baktı. "Bunların hiçbiri senin suçun değildi. Anlıyor musun?"

Onun kollarında başımı sallarken gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan akıyordu. Çok kısık bir sesle, "Benden iğrenmiyor musun?" diye sordum.

Fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi görünüyordu, kaşlarını çattı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çü-çünkü..." Başımı iki yana salladım ve uzaklaşmaya çalıştım.

Viktor beni daha sıkı tuttu. "Neden?"

Gözlerimi göğsüne indirdim. "Ben kendimden tiksiniyorum." Yoğun bir utanç beni ele geçirmeye çalışırken, "Ve ailemden de tiksiniyorum," dedim.

Gözlerinde hâlâ öfke yanıyor olsa da yüz hatları yumuşadı. "*Moya Malenkaya Roza*, sen ailen değilsin. Onların yaptıklarının seninle hiçbir ilgisi yok." Bakışlarını gözlerime çevirdi. "Ve o pisliğin sana yaptıkları..." Sakinleşmek için derin bir nefes almak zorunda kalırken vücudu titredi. "Tanrım, keşke onu bu kadar çabuk öldürmeseydim. Bilseydim, onu kendi aletiyle boğardım."

Tanrım.

Viktor başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı ve bana baktıkça bakışları yumuşadı. Gözlerinde sevgiyi görebiliyordum.

"Bana gelince evet, çok kızgınım ama sana değil." Başını iki yana salladı. "Senden asla tiksinmem, *moya Malenkaya Roza*. Ben..." Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kalktı "Seni seviyorum, Rosalie. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Minik oluşunu. Nazik ve saf oluşunu. Her kusursuz santimini." Yaklaşıp alnını alnıma dayadı. "Seni deli gibi seviyorum ve asla bırakmayacağım. Hayat boyu sen ve ben."

Kaşlarımı çattım. Ona olan sevgim o kadar büyüktü ki içimden taşacakmış gibi hissediyordum ve yüzümü buruşturdum. Hıçkırarak, "Beni kaçırdığın için çok mutluyum," dedim.

Viktor bir kahkaha attı. "Bunu duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve o da parmağıyla yakaladı. Onu yaladığında çok seksiydi ve artık ürkütücü görünmüyordu.

"Neden bunu yapıyorsun?"

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Çünkü senin her parçana sahip olmak istiyorum, *moya Malenkaya Roza*. Gözyaşlarına bile."

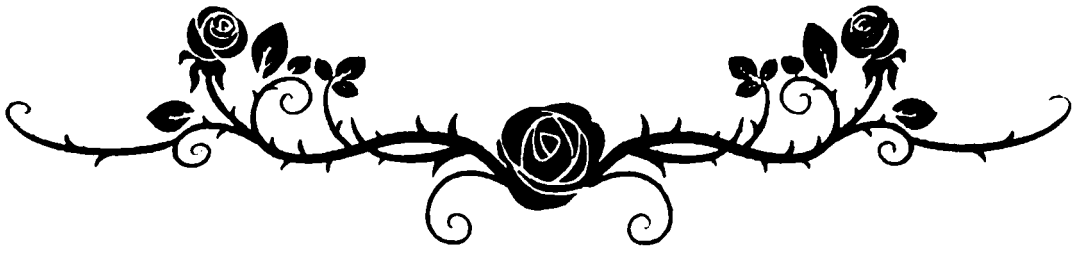
Lanet olsun.

"Gerçeği duymak ister misin?" diye fısıldarken dudaklarımda onun nefesini hissettim.

O da gözlerini benden ayırmadan başını salladı. "Artık yalan yok."

İçimden taşan tüm duygularım dudaklarımdan döküldü. "Seni seviyorum, Viktor."

Bölüm 31

Viktor

Rosalie'nin bu sözlerini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama o sözleri söylediği anda, son üç yıldır göğsümde biriken tüm gerginlik bir anda yok oldu.

Beni parmağında oynatan bu kadına hayranlıkla baktım. "Ne kadar güçlü olduğunun farkında mısın?"

Rosalie başını iki yana salladı.

Tanrım, bana bakışı.

Elini tutup onu yataktan kaldırdım. Karşımda durduğunda omuzlarımdaki yıldız dövmelerini işaret ettim. "Dizlerimin hemen üstüne de dövme yaptırdım. Bu, Bratva'nın lideri olarak kimsenin önünde diz çökmediğim ve çökmeyeceğim anlamına geliyor."

"Peki," diye mırıldandı biraz kafası karışmış gibi.

Sonra onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Rosalie'nin ne demek istediğimi anlaması biraz zaman aldı.

"Sadece senin önünde diz çökerim, *moya Malenkaya Roza*. Arkanda Bratva ve Teşkilat'ın gücü var. Başın belaya girerse bu gücü kullanmaktan asla çekinme."

Başını sallarken çenesi titremeye başladı. Elini çeneme getirerek, "Beni kaçırdığın için ne kadar mutlu olduğumu sana söylemiş miydim?" dedi.

Ayağa kalkarken gülümsedim. "Evet ama hep söyleyebilirsin."

Parmakları çenemden boynuma doğru kaydı, sonra sağ omzumdaki yıldızı okşadı. "Sen çok güçlüsün," diye mırıldandı.

"Sen de güçlüsün, *moya Malenkaya Roza.* Çok şey yaşadın ama hâlâ ayaktasın."

"Senin sayende." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Benim için bir şey daha yapar mısın?"

Hiç tereddüt etmeden, "Ne istersen," diye cevap verdim.

"Dokun bana." Elimi yanağına götürdüğümde başını iki yana salladı. "Bacaklarımın arasına dokun. Oraya dokunan son erkek sen ol istiyorum."

Tanrım.

O pisliğin kadınıma dokunmuş olması, Cosa Nostra'yı yerle bir etmek istememe neden oluyordu.

Ama bu an, benim öfkemle ilgili değildi. Rosalie ve onun ihtiyacıyla ilgiliydi.

Elimi taytının ve dantelli külotunun kumaşının altına sokarak açıklığının kıvrımını kavradım. Göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştım, göz temasını hiç kesmedim, sonra orta parmağımı onun sıcaklığına soktum.

O pisliğin dokunuşunu silip kendi dokunuşumu aklına kazıdım çünkü kadınımın sadece beni düşünmesini istiyordum.

"Sen benimsin Rosalie," dedim, onun hissettirdiği sahiplenme duygusunun her zerresiyle. "Vücudun bana ait."

Sol kolunu boynuma dolarken gözlerinde rahatlama belirdi. Ağzını ağzıma yaklaştırarak, "Kalbimle de ruhumla da. Seninim," diye fısıldadı.

Göz temasını kesmeden parmağımı çıkardım ve tekrar içine ittim. Bir saniye önce kuru olan yer, şimdi arzusuyla ıslanmış, parmağımı kaplamaya başlamıştı. Başparmağımı klitorisine bastırdım ve sinirlerin etrafında dairesel hareketler yaptım.

"Nasıl hissediyorsun, *moya Malenkaya Roza*?"

Çenesi titredi ama arzusu gözlerini aydınlattı. "Çok daha iyi."

Elimi taytından çektim ve parmağımı ağzıma götürdüm, dudaklarımla parmağımı sararak onun arzusunu emdim. "Çok tatlı."

Rosalie'nin ifadesi yalvarır hâle geldi. "Sana ihtiyacım var."

İçimdeki mağara adamı, göğsümü yumrukluyor, bu kadının benim olduğunu dünyaya haykırmak ve sonra da onu pervasızca becerip aletimle damgalamak istiyordu. Ama Rosalie'nin şu anda kibirli bir alete ihtiyacı yoktu.

Çenesini tutup dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. "Kontrolü ele al, bebeğim. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedim.

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Emir vermeme izin mi vereceksin?"

Saate bakıyormuş gibi yaptım. "Sadece bir saatliğine. O yüzden—"

"Soyunun, Bay Vetrov," diye emretti güzel yüzündeki şakacı gülümsemeyle. Sonra kaşlarını çatar gibi yaptı. "Beni sinirlendirmeden önce."

Ona kaşımı kaldırarak eşofmanımı bacaklarımdan aşağı itip çıkardım. "Emir verirken çok seksi oluyorsun," diye onu cesaretlendirdim, aletim onun için çoktan sertleşmişti.

Yatağı işaret etti. "Uzan."

"Peki, hanımefendi," diye ona takıldım ve emrine itaat ettim.

Adamlarımdan biri beni şimdi görseydi, gülmekten altlarına işerdi ama umurumda bile değildi. Onun iyileşmesine yardımcı olmak için her şeyi yapardım.

Sırtüstü uzandığımda aletim seğirdi. Zevk sıvısı çoktan damlamaya başlamıştı.

Rosalie yatağa tırmandı ve bacaklarımın üzerine oturdu, sonra eğilip aletime bir öpücük kondurmadan önce bana gergin bir bakış attı.

"*Blyad'*," diye tısladım.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu nefesi hassas başımı okşarken.

"Bebeğim, ağzının aletimin yakınında olmasına bayılıyorum."

Gülümsedi, sonra dilini çıkarıp biriken sıvıyı yaladığında aletim daha fazla ilgi için çaresizce titredi.

"Aynen öyle, bebeğim," diye onu övdüm.

Sol koluyla kendini desteklemek zorunda olduğu için parmaklarını bana dolayamadı.

Eğilip aletimi tutup bir kez sıvazladım. Rosalie'nin gözleri büyüdü. "Bu çok seksi," diye itiraf etti.

Aletimi tekrar sıvazladım ve dudaklarını aralayıp başımın etrafını sardığında gerilen dudaklarını başparmağımla okşadım.

"Tanrım, *moya Malenkaya Roza*. Ağzın cennet gibi," diyerek onu övdüm.

Sertçe emdiğinde kalçam yataktan kalktı ve aletim ağzının derinliklerine doğru ilerledi. Onu yerinde tutmak ve ağzını becermek için saçlarını kavramak için can atıyordum ama geçirdiği beyin sarsıntısını düşünerek bunun yerine yumruklarımla yorganı sıktım.

Rosalie daha sert emmeye başlayınca homurdanarak ona daha fazla övgü yağdırdım. "İşte böyle, bebeğim. Çok iyi."

Tüm övgülerim ona ihtiyaç duyduğu öz güveni vermişti ve başını yukarı aşağı sallamaya başladı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi aletimi emiyordu.

"Tanrım," diye inledim. "*Blyad', moya Malenkaya Roza.* Çok güzel emiyorsun."

Zevk omurgamdan aşağıya doğru yayılmaya başladı ve kalçam yataktan kalktı. Vücudum sarsılmadan bir saniye önce testislerim gerildi, sonra içimi yoğun bir zevk kapladı. Nefesim hızlandı, gözlerimi Rosalie'den ayırmadan her damlamı yutmasını izledim.

"Rosalie," diye inledim, zevk beni gücümden mahrum bırakırken hâlâ ağzında kasılmaya devam ediyordum. "Ben sana aitim."

Geriye yaslanıp aletimi ağzından çıkardıktan sonra üzerime doğru çıkarak kolumun kıvrımına uzandı ve alçısını göğsüme dayadı.

"Bu çok iyi geldi," diye itiraf etti. "Bir tür güç sarhoşluğu gibi."

"Bratva'nın liderini tam anlamıyla testislerinden yakaladın," diye takıldım ona hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken.

Kıkırdadı. "Evet, yakaladım."

Kolumu altına sokup onu nazikçe sırtüstü çevirdim ve vücudumla onunkini örttüm.

Alçıyı tutarak dikkatlice kolunu başının yanına yerleştirdim, böylece bize mâni olmayacaktı. "Kontrolü ele geçirmen bitti mi?" diye sordum.

Başını evet der gibi sallarken gözleri sevgiyle yumuşadı. "Evet. Sen kontrolü ele aldığında daha çok hoşuma gidiyor."

"Ah Tanrı'ya şükür," diye mırıldandım ve kulağının altına bir öpücük kondurdum. "Nasıl hissediyorsun?"

Bana yalan söyleyip söylemediğini anlamak için gözlerine baktım ama kahverengi irislerinde sadece sevgi vardı. "Daha iyi," dedi. Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Ama beni daha da iyi hissettirecek şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Sizin içimde olmanız, Bay Vetrov."

Parmaklarımla saçlarını yüzünden çekip bir anlığına ona baktım. "Seni gördüğüm anda, senin benim olduğunu anlamıştım. Bu yüzden seni aldım."

Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırdı. "Ve ben de senden korkuyordum. O zamanlar şimdi bildiklerimi bilseydim, seninle birlikte o evden çıkıp giderdim."

Bir anlık acıyla yüz hatları gerildi. "Ailemden nefret edememem yanlış mı?" diye sordu.

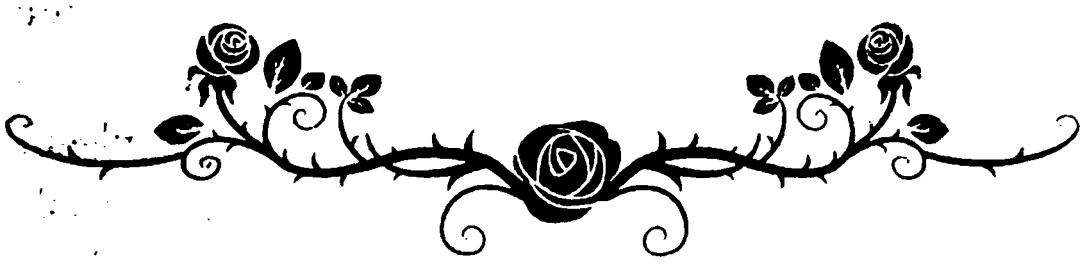
Başımı iki yana salladım. "Sana iyi davrandılar, Rosalie. Evet, yaptıkları şey çok kötüydü ama seni seviyorlardı."

O da başını salladı ve çenesi titremeye başladı. "Haklısın."

Başımı eğdim. "Peki... Senin hikâyendeki kötü adam hâlâ ben miyim?"

Bana hayranlıkla baktı. "Evet." Gözlerimi kısınca, "Senin yaptığını sadece kötü bir adam yapardı. Beni kurtarmak için can aldın," dedi. Başını kaldırıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Ve seni bunun için seviyorum."

Bölüm 32

Rosalie

Viktor'un vücudu benimkini örtüyordu ve kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Çünkü o benim evim.

Onunla üç yıl boyunca kavga ettiğim için pişmandım.

Dün bu kadar kolayca adam öldüren adam, bana şefkatle bakıyordu. "Kendi başına daha uzun süre yaşayamadığın için üzgünüm."

Omuz silktim. "Abartılıyormuş. Meğer kimse deneyimi olmayan birini işe almak istemiyormuş."

Parmaklarını çenemin kıvrımına dokundurdu. "Isabella teyzeyle konuşabilirim."

Kaşlarımı çattım. "İş hakkında mı?"

Viktor başını sallayarak onayladı. "Tabii hazır olduğunda. Aceleye gerek yok. Çalışmak istemiyorsan, benim için de sorun değil."

O bunu söyleyince heyecanlanmaya başladım. "Sence seks ticaretindeki mağdurları kurtarmada ona yardım etmeme izin verir mi?"

Kaşını kaldırdı. "Hayatta olmaz, seni hiçbir şekilde bu işe bulaştırmam. Seks kaçakçılarıyla uzmanlar ilgilensin. Ama kızlara yeni evler bulup onları yerleştirmelerine yardım edebilirsin. Eskiden ona yardım eden biri vardı ama Ana, korumasıyla evlenip onunla Rusya'ya taşındı. O zamandan beri annem yardım etmeye çalışıyor ama kendi hayır işleriyle de uğraşmak zorunda."

"İkisine de yardım edebilirim," dedim gerçekten heyecanlanmaya başlayarak. Bu, ailemin yaptığı tüm kötülüklerin kefareti olacaktı.

Başını eğip morluklarımın üzerine öpücükler kondurdu. "Seni tehlikeye atmadığı sürece ne yapmak istersen destekleyeceğim, *moya Malenkaya Roza.*"

"Teşekkür ederim."

Sol elimi çenesine götürüp parmaklarımla hafifçe sakallarını okşadım. "Hiç sormadım ama senin doğum günün ne zaman?"

"4 Ocak," diye cevapladı.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz."

Kaşlarımı çattım. "Bratva'nın başına geçtiğinde kaç yaşındaydın?"

"Yirmi dört civarı." Gülümsedi. "Ama yedi yaşında eğitimlere başladım."

"Tanrım," diye nefesimi tuttum. "Yani hiç normal bir çocuk olamadın mı?"

"Her iki dünyanın da en iyisine sahip oldum, *moya Malenkaya Roza.* Sevgi dolu bir evde büyüdüm ama babam ve amcam da bana bilmem gereken her şeyi öğrettiler."

"Yani mutsuz değildin?"

Viktor başını iki yana salladı. "Hayır. Hayatımdan şikâyet edemem." Burnumun ucunu öptü. "Sen beni terk ettiğin zaman hariç. O zaman *gerçekten* berbattı."

Başımı eğip gözlerimle onun çekici yüzünü okşar gibi baktım. "Öyleydi." Parmaklarım boynunun yanından omzuna doğru kaydı. Heyecan ve beklenti karnımda bir düğüme dönüşürken, "Benimle sevişir misin?" diye sordum.

Viktor âdeta içimin derinliklerine baktı. "Birlikte geçirdiğimiz her gün, *moya Malenkaya Roza.*" Vücudunu benden uzaklaştırdı ve beni soymaya başladı.

Beni çıplak bıraktığında ellerini belimden yukarı doğru gezdirdi. Gözleri hayranlıkla vücudumda dolaşıyordu.

"Beni değerli hissettiriyorsun," dedim.

"Değerlisin," dedi bacaklarımı açıp uyluklarımın arasını izlerken. "Ve çok güzelsin."

Viktor sol bacağımı omzuna aldı ve diliyle kıvrımlarımı okşadı.

Nefesim kesilirken parmaklarımı uzatıp saçlarını okşadım. Gözleri benimkilerle buluştu, sonra klitorisimi emmeye başladı. Ta ki nefesim kesilene ve yüzüne sertçe sürtünmeye başlayıncaya kadar...

Parmaklarımla saçlarını sıkıca kavradım, yüzünü kendime doğru olabildiğince sertçe bastırdım ve doruğa ulaşmak için çırpınırken içimden iniltiler ve çığlıklar döküldü.

"Viktor," dedim nefes nefese. "Lütfen."

Dişleriyle hassas tenimi ısırdı, sonra beni o kadar sert emdi ki gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmaya başladı. Vücudum titremeye başladı ve sonunda boşaldığımda, sadece hafif bir sesle inleyebildim.

Sakinleşmeye başladığımda üzerime çıktı ve gözlerimi yaşartacak bir tutkuyla beni öpmeye başladı.

Hemen içime girmedi ve sanki hayatımızın geri kalanında tek yapmak istediği buymuş gibi beni öpmeye devam etti.

Viktor'u sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Bazen acımasız olabilse de bana karşı çok hassas bir tarafı vardı.

Onun neler yapabileceğini gördükten sonra onu sürekli uzaklaştırmama rağmen bana karşı ne kadar sabırlı ve şefkatli olduğunu anlamıştım.

Hayır, beni kaçırmamıştı. Beni kurtarmış ve kalbimi ele geçirmişti.

Öpüşmeyi bırakıp nefes nefese, "Seni çok seviyorum," dedim.

Viktor'un dudakları ateşli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "*Slava ne mogut apisat' mayu u lyubof' k tebe, moya Malenkaya Roza.*"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sana olan aşkımı kelimelerle tarif edemem, küçük gülüm."

Gözlerim yaşlarla doldu ama Viktor, ayak parmaklarımı kıvırmama neden olan bir öpücükle gözyaşlarımın akmasını engelledi. Sertliğini bacaklarımın arasında hissettim ve kalçalarımı kaldırarak ona sürtünmeye başladım.

"Tanrım," diye mırıldandı ağzıma ve elleri göğüslerime kayıp meme uçlarımı sertleştirdi. Kendini içime doğru iterek boynuma açgözlü öpücükler yağdırdı.

Sertliğinin bana sürtünmesi hoşuma gidiyordu. Kalçalarım gittikçe hızlandı ama sonra aniden geri çekildi. Elini aramıza sokup aletini tuttu ve açıklığıma bastırdı.

Sol koluyla kendini destekleyerek içime girdiği yere baktı ama bir santim bile girmeden çekildi ve tekrar klitorisimi okşadı.

"Viktor," diye sızlandım ama bu sadece karanlık bir kahkaha atmasına neden oldu.

Bana sadece bir santim verip sonra klitorisimi okşayarak işkence etmeye başladı. Çılgına dönerek sol elimle ensesini tırmalamaya başladım.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen."

Aniden içime girdi. Acı verse de bu acı ilk seferkine kıyasla hiçbir şey değildi. Kendini sonuna kadar içime gömerken gözleri zevkten kapandı. "Tanrım, *moya Malenkaya Roza.* Beni çok güzel alıyorsun."

İçime bir sıcaklık dalgası yayıldı ve duvarlarım, onun sert aletini sıkıca kavradı.

Yavaşça içimden çıktı, sonra sert bir hamleyle tekrar içime girdi ve vücudumun yukarı kaymasına neden oldu. O an içimin zevkle aydınlandığını hissettim.

Sağ eli kalçamı kavrarken gözleri yüzümü yakıyordu. "Dar olmanı seviyorum. İçine tam oturuyorum."

Tekrar içime daldığında sadece yarım bir nefes alabildim. Beni sabit tutmak için parmaklarını tenime batırdı, sonra hızını artırmaya başladı. Ardından içime o kadar sert girmeye başladı ki hızla nefes almaktan başka bir şey yapamadım.

Kalçalarım kendi kendine hareket etmeye başlamıştı ve sesimiz odayı doldururken onun amansız hamlelerine karşılık vermeye çalışıyordum.

Viktor sol elini kalçalarımın altına sokup tenimi o kadar sıkı kavradı ki kalçalarımı hareket ettiremedim.

Sağ eli boğazıma dolandı ve beni sertçe becerirken düşüncelerim dağılıp gitti.

O benim her santimimi sahiplenirken ben sadece nefes nefese inleyebiliyordum.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve yüz hatları acımasız bir sahiplenme duygusuyla gerildi.

Uyluklarının klitorisime sürtünmesi ve aletinin beni sertçe doldurması, beni âdeta uçurumdan aşağı yuvarladı. Bir çığlık attım ve vücudum beni tüketen zevkten neredeyse nöbet geçirirken görüşüm kardı.

"İşte bu, bebeğim. Boşaldığında beni sımsıkı sarıyorsun," diye mırıldandı araladığım dudaklarımın arasına.

Zevk dalgaları vurmaya devam ederken Viktor içime o kadar sert girdi ki vücutlarımız birbirine çarptığında çıkan ses odada yankılandı. Kendisini içimin derinliklerine gömerken vücudu sarsıldı ve duyduğum en seksi iniltiyi çıkardı.

Tam sakinleşmeye başlarken Viktor tekrar içime girdi ve vücudumda kalan spazmlar beni canlı elektrikli bir tel gibi titretmeye başladı.

Beni överek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ne kadar da uslu bir kızsın."

İçime son kez girerken alnını alnıma bastırdı. "Hisset bunu, *moya Malenkaya Roza*. Biz biriz."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Bunu seviyorum."

Zevk azaldı ve nefeslerimiz normale dönerken Viktor içimden çıktı. İkimiz de aynı anda donup kaldık.

İçimden sıcak bir şeyin sızdığını hissedince gözlerim kocaman açıldı. Viktor başını eğdi, sonra küfretti. "*Blyad'*, sen korunmuyordun ve ben içine boşaldım."

"Ah lanet olsun," dedim ve nefes nefese kalmış bir hâlde ben de aşağıya baktım. Viktor'un sert aletinin, ıslaklığım ve kanımın karışımıyla parıldadığını görünce bir an için dikkatim dağıldı.

"Bir gün çocuk sahibi olmayı çok isterim ama şimdi değil. Bugün sana ertesi gün hapı alacağım."

Başımı sallayarak onayladım. "Lütfen."

Viktor geri çekilerek dizlerinin üzerine çöktü ve ancak o zaman her iki dizinin üzerine işlenen yıldızları fark ettim.

Düşüncelerim onun önümde diz çöktüğü âna kaymadan önce parmağını bacaklarımın arasına kaydırdı. Kanla karışık

sıvıyı görünce kaşlarımı kaldırdım. Gözleri benimkilere kaydı. "Bekâretini ben mi aldım?"

"Evet."

"Neden yalan söyledin?"

"Utandım," diye cevap verdim dürüstçe.

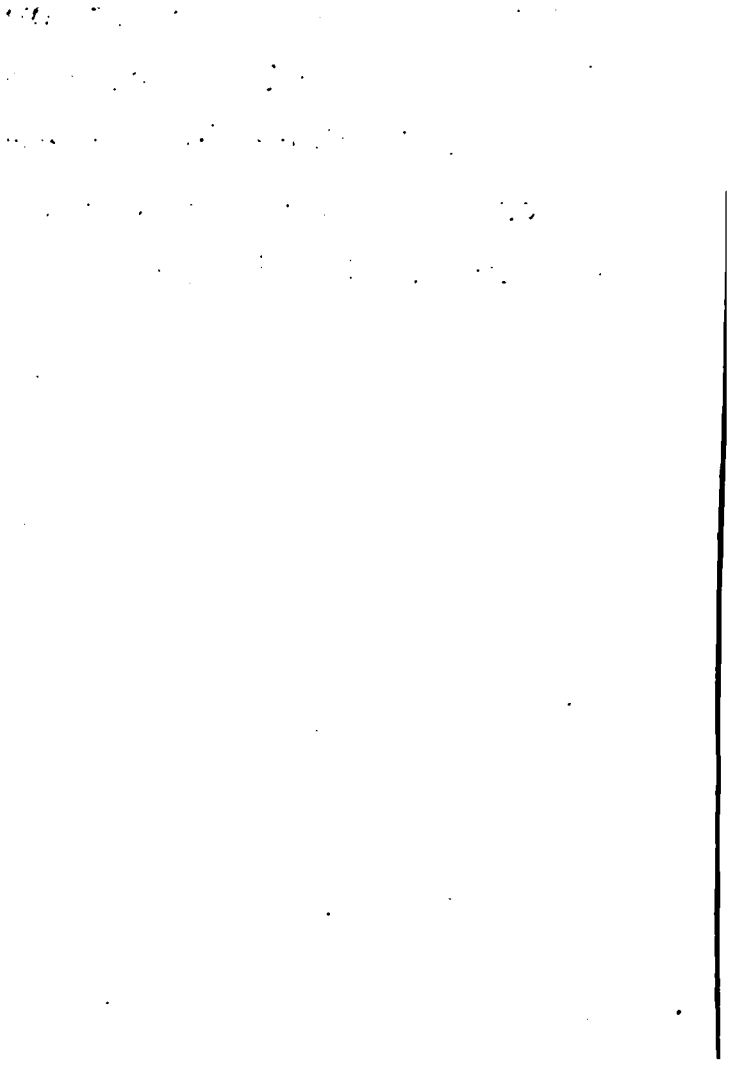
"Başka hangi ilklerin benimle?"

Gülümsedim. "Öpüşmek hariç hepsi."

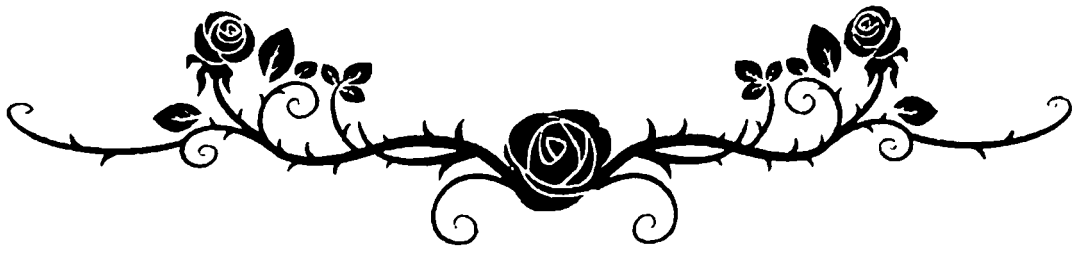
Gözleri memnuniyetle karardı. "İyi. Yani sadece ben senin tadını ve boşaldığında nasıl inlediğini bileceğim."

Sol elimle kendimi oturur pozisyona getirdim. "Ayrıca benim ilk aşkımsın." Daha önce de sevdiğim kişiler olmuştu ama Viktor, geri dönülmez bir şekilde âşık olduğum ilk erkekti.

Beni asla bırakmayacağım açıkça belirtircesine, "Ve son aşkın olacağım," dedi alçak sesle.

Bölüm 33

Viktor

Rosalie'ye ertesi gün hapını verip, "Almak zorunda değilsin. Seçim senin," dedim.

"Tabii ki alacağım," diye mırıldandı ve hapı suyla çabucak yuttu. "Çocuk sahibi olmadan önce biraz hayatımı yaşamak istiyorum."

Haklıydı. Mutlu olmak için zamanı olmamıştı. Bunu yapmasını istiyordum.

Elini tuttum, parmaklarımızı birbirine kenetleyerek, "Luna'yı almaya benimle gelmek ister misin?" diye sordum.

"Ailenin evine mi?" derken endişeyle kaşlarını çattı. "Üç yıl boyunca onları görmezden geldikten sonra bunu sorun etmezler mi sence?"

"Elbette etmezler," diye onu sakinleştirdim. "Onlar anlayışlı insanlardır."

Yüz hatları gerginleşti ve diliyle dudaklarını ıslattı. "Gerginim."

"Görüyorum," diyerek gülümsedim. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes aldıktan sonra başını salladı. "Evet."

"Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum."

"O zaman neden gerginsin?" diye sordum, onun neden böyle hissettiğini anlayabilmek için.

"Erkek arkadaşımın ailesinin yanına gideceğim. Ya beni onaylamazlarsa? Ben Mariya gibi bir mafya prensesi değilim."

Başımı eğerken kaşlarımı çattım. "Bana layık olmadığım mı düşünüyorsun?"

"Ah... Sadece... Sen Bratva'nın liderisin, ben ise iki kez kaçırılmış bir kızım."

"Bu düşünce nereden çıktı?" diye sordum gerçekten şaşırarak.

Omuzları çöktü ve savunmasız görünerek, "Ben kadın kaçakçılığı yapan bir aileden geliyorum ve sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok. Ben sadece... Benim," dedi.

Elini bırakıp ona yaklaştım ve yüzünü ellerimle kavradım. "Sen sadece sen değilsin. Sen *moya Malenkaya Roza*'sın. Sen benim sevdiğim kadınsın, uğruna adam öldürdüğüm kadınsın." Dikkatini çektiğimden emin olmak için ona daha da yaklaştım. "Rosalie, asıl ben sana layık değilim."

"Evet, layıksın," dedi fısıldayarak gözleri dolarken. "Hayatımı birçok yönden iyileştirdin. Sen olmasaydın..." Başını iki yana salladı. "Ya ölmüş ya da Greco ile evlenmiş olurdum. Bana seçenekler sunan tek kişi sensin. Her zaman benim için en iyisini yaptın, bu senin kalbini kırsa bile. Anlamıyor musun, Viktor? Sen benim her şeyimsin."

Alnımı alnına dayadım. "İşte bu yüzden ailem seni kollarını açarak kabul edecek, *moya Malenkaya Roza*. Beni seviyorsun ve bu yeterli."

"Tamam," diye fısıldadı. "Ama elimi bırakırsan, kaçarım."

Elimi ona uzatırken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Avucunu avucuma koyduğunda, "Sen ve ben, *moya Malenkaya Roza.* Sonsuza kadar," dedim.

"Sonsuza kadar," diye onayladı.

"Şimdi gidip aileme bu iyi haberi verelim." Onu evden çıkarıp ailemin evine giden patikada yürümeye başladım. Yan kapıdan girerken kapıyı çalma zahmetine girmeyerek, "Neredesiniz?" diye seslendim.

"Mutfaktayız," diye cevapladı annem ve ardından heyecanlı havlamalar duyduk.

Giriş holünü geçerken Luna cilalı fayanslarda patileri kayarak mutfaktan koşup geldi. Kuyruğunu salladı, poposunu titretti, sonra çömelmiş olan Rosalie'nin yanına geldiğinde mutlu bir şekilde havladı.

"Ahh, anneciğin seni çok özledi," dedi Rosalie köpeğini kollarının arasına alarak.

"Tabii benim pabucum dama atıldı," diye mırıldandım. Luna'nın kafasını okşayarak mutlu buluşmaları karşısında gülümsedim. Annem mutfaktan kocaman bir gülümsemeyle çıktı, sonra Rosalie'yi fark edince durdu.

Rosalie hızla doğrulup elimi tuttu ve anneme garip bir şekilde el salladı. "Merhaba, Bayan Vetrov. Özür dilerim, ben..."

"Hayır, hayır, hayır," dedi annem onu susturarak. "Özür dileyecek bir şey yok." Yaklaştı, gözleri Rosalie'nin yüzündeki morluklara ve kolundaki alçıya kaydı. "Ne oldu?"

"Cosa Nostra," diye mırıldandım.

Babam merdivenlerden inerek Rosalie'ye bir bakış attı. "Tanrım. Bir şeyler olduğunu duydum. İkinizin de iyi olmasına sevindim," diye mırıldandı.

Annem babama sert bir bakış attı. "Neden bana söylemedin?"

"Ah... Çünkü ben de beş dakika önce duydum."

Annem, "Ah," diyerek sustu ve bu, babamı bir beladan kurtarmıştı. Annem dikkatini tekrar Rosalie'ye çevirdi, sonra koşarak ona sarıldı. "Ah, tatlım..." Annem bir bebekle konuşur gibi şefkatle konuşuyordu. "Yakında her şey düzelecek. Sana zarar verdikleri için çok üzgünüm."

Rosalie parmaklarıyla benimkileri sıktığında, "Bırak da bir nefes alsın, anne," dedim.

Annem onu hemen bırakıp gülümsedi. "Üzgünüm, ben sarılmayı seven biriyim."

"Sorun değil," diye anneme güven vermeye çalışan Rosalie bana yaklaştı.

Yüzünde memnun bir gülümseme olan babama baktım. "Dün iyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, baba." Rosalie'nin bacağının yanında oturan Luna'yı işaret ettim. "Sadece bebeğimizi almaya geldik. Ona baktığınız için teşekkürler."

"Akşam yemeğine kalmayacak mısınız?" diye sordu annem. "Fırında rosto yaptım."

Rosalie'ye bakarak, "Kalmak ister misin?" diye sordum.

Hâlâ biraz gergin olan Rosalie başını onaylar gibi salladı. "Tabii. Çok güzel olur."

Tam o sırada Alexei amcanın kahkahasını ve Isabella teyzenin, "Gülmeyi kes. Yemin ederim, osurukların o kadar kötü kokuyor ki sanki ölmüş de çürümüşsün gibi," dediğini duyduk.

"*Eau de Koslov*," diye gülerek cevapladı Alexei amca.

"İğrençsin."

Köşeyi döndüler ve hepimizin onları izlediğini gördüler.

"Geri dönmüşsünüz," dedi Alexei amca ve gözleri Rosalie'ye takıldı. "Ve neden dört tane adam öldürdüğünü şimdi anlıyorum."

"Tanrım," dedi Isabella teyze koşarak yaklaşırken.

"Sana ne yaptılar?"

"Çok hassas bir konu," diye mırıldandım. Rosalie'nin elini bırakıp kolumu onun omzuna doladım. "Lütfen, onun yaşadığı travma dışında bir şeyler konuşabilir miyiz?"

Alexei amca bana sırıttı. "Greco'nun boynunu kırmak için sana öğrettiğim hareketi kullandığını duydum."

Ben başımı salladığımda yanıma gelip hafifçe omzuma vurdu. "Cesurca." Rosalie'nin önünde durdu. "Bizimle kalacak mısınız?"

Yanıma sokulan Rosalie başını evet der gibi salladı.

Alexei amca gözlerini ikimiz arasında gezdirdikten sonra, "Ben söylememiş miydim?" dedi.

"Hepimiz söylemiştik," diye mırıldandı babam.

"Evet ama ilk ben söyledim."

Yemek odasına giderken tartışmalarını izledik. Eğilip, "Bizim bir araya gelmemizden bahsediyorlar," diye fısıldadım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldadı Rosalie. "Çok baskın kişilikleri var. Bu özelliğini nereden aldığını anlıyorum."

Yemek odasına giderken Luna bizi takip etti ve Rosalie'nin sandalyesinin yanına uzandı. "Seni gözünün önünden ayırmayacak," diye gülerek masanın başına oturdum ve Rosalie sağımda kaldı.

Rosalie eğilip Luna'nın kafasını okşadı. "Annesinin uslu kızı."

O doğrulduğunda gözlerine bakıp sadece onun duyabileceği şekilde, "Babasının uslu kızı," diye fısıldadım.

Rosalie'nin yanakları kızardı ve babamın ya da Alexei amcamın duyup duymadığını hızla kontrol etti ama onlar planladıkları tatil hakkında konuşmakla meşgullerdi.

"Bu yıl nereye gidiyorsunuz?" diye sordum.

"Bali," diye cevapladı Alexei amca. "Seçme sırası kadınlarda."

Rosalie'nin, "Bali'nin fotoğrafları çok güzel," demesine şaşırdım.

Tam o sırada annem ve Isabella teyze yemekleri getirdiler.

Annem bize gülümseyerek, "Siz de gelebilirsiniz," dedi. Gözleri bana takıldı. "Bratva'nın başına geçtiğinden beri tatile çıkmadın."

Rosalie'ye baktım. "Ne dersin?"

"Ben mi?" dedi heyecanla. "Neden ben?"

Başımı eğip gülümsedim. "Çünkü *biz de* tatile çıkacağız. Senin de söz hakkın var."

Gözleri kocaman açıldı. "Bali'ye mi? Biz mi? Bu yıl mı?"

Herkes gülmeye başladı, bu da Rosalie'yi daha da utandırmıştı.

Elimi kaldırıp parmak eklemlerimle yanağını okşadım. "Ailemle tatile çıkmak ister misin?"

"Ah..." Rosalie masadaki herkese bir göz attıktan sonra tekrar bana baktı. "Sen karar ver."

Dikkatimi aileme çevirip, "Bize düşünmemiz için biraz zaman verin," dedim.

Herkes oturduğunda ve annemin rostosundan tabaklarımıza aldığımızda sohbet kolayca aktı. Rosalie rahatlamış görünüyordu.

İlk kez çift olarak birlikte bir şey yapıyorduk.

Bu çok hoşuma gitti.

Bölüm 34

Rosalie

Sırtım Viktor'un sağlam göğsüne yaslanmış ve vücudum kollarıyla sarılmış hâlde uyanmak hâlâ gerçeküstü geliyordu.

Cosa Nostra ile yaşadığımız zorlu olayın üzerinden iki hafta geçmişti. Yüzümdeki morluklar iyileşmişti ama kalbimdeki yaralar hâlâ duruyordu.

Değişen en büyük şey, Joseph ve ekibini beni korumak için yanımda götürdüğüm sürece dışarı çıkmama izin veriliyor olmasıydı. Çok dışarı çıktığımdan değildi ama çıkabileceğimi bilmek büyük bir fark yaratıyordu.

Gündüzleri yine Luna ile oynamaya ve kitaplarımı okumaya başlamıştım ama aynı zamanda ev işlerine de yardım ediyordum.

Yemek yapamıyordum, o yüzden bu iş hâlâ Viktor'un sorumluluğundaydı ve geceleri televizyonun önünde sarılıp yatıyorduk. Hiçbir filmi sonuna kadar izleyemiyorduk çünkü her zaman öpüşmeye başlıyorduk ve bu da ateşli anlara yol açıyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı Viktor saçlarıma doğru.

"Günaydın." Ona dönüp uykulu bir şekilde gülümsedim.

"Üç gecedir kâbus görmedin," diye mırıldandı yarı uykulu bir hâlde.

"Bir başarı daha." Sol elimi kaldırıp parmaklarımı onun dağınık saçlarında gezdirdim. "Sabahın ilk saatlerinde bu kadar yakışıklı olman haksızlık."

"Bunu kollarımdaki uyuyan güzel mi söylüyor?" Eğilip dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurduktan sonra, "Kalkmak istemiyorum. Luca'yı ara ve beni esir aldığını, bütün gün benimle kötü niyetli planlarını gerçekleştireceğini söyle," dedi.

"Sanki bana inanacakmış gibi," diyerek gülümsedim.

Viktor bana yalvaran bir ifadeyle baktı. "Lütfen."

Başımı iki yana sallayarak sırf eğlence olsun diye istediğini yaptım. "Tamam. Telefonunu ver."

Yüzünde muzip bir gülümsemeyle telefonu bana uzattı. Arama tuşuna bastı ve açmasını beklerken omzuma bir öpücük kondurdu.

"Yola çıksan iyi olur," dedi Luca tehditkâr bir ses tonuyla.

Viktor üzerimdeki battaniyeyi çekip attı ve şortumu indirdi.

"Ah... Ben Rosalie." Viktor'a kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. "Bugün Viktor'u esir alacağım."

Viktor yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve beni o kadar sert emmeye başladı ki neredeyse çığlık atacaktım.

Ah, Tanrım.

Luca keyifle kıkırdadı ve çok daha yumuşak bir sesle, "Ona söyle, iyi denemeydi ama hayatta olmaz. Onu o evden sürükleyerek çıkarırım," dedi.

"Eyvah," diye mırıldandım ve Viktor'un dili klitorisime sihirli dokunuşlar yaparken vücudum hızla alev aldı.

Ah, Tanrım.

"Hoşça kal." Bu lanet kelimeyi neredeyse inleyerek söylemiştim, sonra telefonu kapatmak için uğraştım, telefonu yatağa bırakıp Viktor'un dağınık saçlarını kavradım. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Viktor," diye inledim nefes nefese. Kalçalarım onun dişlerine ve kadifemsi diline sürtünmek için çılgınca sallanıyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım, zevkten ayak parmaklarım kıvrılıyordu ve vücudum gerginleşip rahatlamak için çaresizce çabalarken Viktor iki parmağını içime sokup sert ve hızlı bir şekilde ileri ittirdi. Sırtım kavislendi ve vücudumdaki her kas gerildi, sonra orgazm çok sert bir şekilde gelince dudaklarımdan zevk çığlıkları döküldü.

Viktor'un dili, bana o zevki yaşatırken kalçalarım tekrar sallanmaya başlamıştı ve sonra nefes nefese kalarak yatağa yığıldım.

Zevk azalıp da yatakta gevşemeye başladığımda Viktor vücudumun üzerinde sürünerek ilerledi, ağzı kulaklarına varıyordu. "Kahvaltı için teşekkürler, *moya Malenkaya Roza.*"

"Ah..." Bir kahkaha patlattım. "Asıl benim sana teşekkür etmem gerek."

"Ah, edeceksin," dedi gür sesiyle göğsüme otururken. Elini yatağın başındaki duvara dayadı ve sertleşmiş aletini serbest bırakmak için eşofmanını aşağı indirdi. "Benim için ağzını aç."

Dudaklarım aralandı ve o ağzıma girerken zevk sıvısının tuzlu tadını aldım. Onu o kadar sert emdim ki yanaklarım içeri doğru çöktü.

Viktor inleyerek başını geriye attı, sonra kendisini daha derine itmeye başladı. "Tanrım. Aynen böyle, *moya Malenkaya Roza.* Boğazını gevşet ve burnundan nefes al."

Dediğini yaptım ve onun büyük aleti boğazıma girerken öğürdüm ama onun tamamını almayı başardım. Gözleri

yüzümde öyle bir tutkuyla dolaşıyordu ki tüm gücü elinde tutan benmişim gibi hissediyordum.

"*Blyad*'," diye homurdandı. "Öğürmeni bastırma. Boğazının beni dışarı itmeye çalışması harika bir his."

Viktor hızını artırınca öğürmekten gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Görüşümün bulanıklaşmaması için hızlıca gözlerimi kırptım çünkü onun saf zevkle dolu yüz ifadesinin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Sol elimi yukarı doğru kaydırıp avucumla her itişinde kasılan karın kaslarını hissettim.

"Siktir, Rosalie," diye inledi. "Devam et, bebeğim. Lanet olsun." Boğazımın alabileceği kadar derine girdi ve sonra sertçe boşaldı.

Yutkunurken burnumdan nefes almaya odaklanmaya çalıştım ama zorlanmaya başlayınca Viktor hızla geri çekildi ve aletini avuçlayarak çenem ile boynumun üzerine boşalmaya devam etti.

"*Blyad*'," diye tısladığında yüzündeki coşku onu inanılmaz derecede çekici hâle getirmişti. Gözleri çeneme kilitlendi, sonra yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. "Yüzün benim spermlerimle kaplıyken çok seksi görünüyorsun."

Onu memnun etmek için parmağımı yavaşça çenemden geçirip ağzıma soktum ve spermlerini yaladım.

"İşler bekleyebilir," derken alçak ve derin sesi bana yatakta keyifli bir gün vadediyordu.

Viktor ancak saat on birden sonra evden çıkabilmişti ve Luna ile çeşmeye doğru yürürken onu hâlâ içimde hissediyordum.

Topunu verandaya doğru atarak, "Yakala," dedim.

Luna topun peşinden koştu ve ısırdığında top gıcırdadı. Hızla topu bana geri getirdi, elime bıraktı ve gururla kuyruğunu salladı.

"Aferin kızım," diyerek onu övdüm ve bir ödül maması verdim. On dakika top oynadıktan sonra Isabella'nın bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Günaydın," diye seslendi.

"Günaydın."

"Luna çok enerjik." Köpeğime gülümsedi ve onu okşamak için durdu, sonra yanıma geldi. "Yüzün çok daha iyi görünüyor."

"Evet, ben de daha iyi hissediyorum."

"Harika."

Topu tekrar atmamı izledikten sonra, "Viktor senin benimle çalışmak istediğini söyledi," dedi.

"Evet." Kendimi garip hissederek, "Tabii senin için de uygunsa. Sınırlarımı aşmak istemem," diye ekledim.

Isabella verandayı işaret etti ve oturduğumuzda, "Bunu yapabilir misin diye endişeleniyorum. Hiç hoş bir iş değil," dedi.

"Biliyorum." Sadece küçük bir kısmını yaşamıştım ama hâlâ aklımdan çıkmıyordu. "Ama denemek istiyorum."

Bir an düşündükten sonra, "Sana bazı idari işleri gösterebilirim. Yavaş yavaş ilerleyebiliriz," dedi.

İçimden bir heyecan dalgası yükseldi. "Tamam. Harika olur." Ona özür dilercesine gülümsedim. "Sadece... Hiç tecrübem yok."

"O zaman ben sana öğretirim."

Bunu duyduğuma o kadar sevinmiştim ki ona sarılma isteğime direnmek zorunda kaldım.

Isabella bahçeye göz gezdirdi. "Senin için savaşmadığımı düşünmeni istemem."

Konunun aniden değişmesi beni şaşırtmıştı.

Sessiz kaldığımda dikkatini tekrar bana çevirdi. "Seni kurtarmadım çünkü Viktor'dan kurtarılmaya ihtiyacın yoktu. Onunla güvende olacağını biliyordum."

Biraz garip hissederek başımı salladım. "Viktor bana her zaman iyi davrandı."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ben bir anlığına ona bakakaldım çünkü o gerçekten çok güzel bir kadındı.

"Annem seks kölesi kaçakçısıydı," diye itiraf etti. "Alexei'in onu öldürmesini izledim."

Vay canına.

Bana anlayışlı bir ifadeyle baktı. "Eğer olanlar hakkında konuşmak istersen ben buradayım. Yardımcı olabileceğimi umuyorum."

Dikkatimi tamamen ona vererek, "Sen bununla nasıl başa çıktın?" diye sordum.

"Onun köle olarak sattığı herkesi kurtarmaya çalıştım. Bu benim isyan etme ve dünyaya biraz iyilik katma yöntemimdi." Bir kahkaha attı ama kahkahası çabucak söndü. "Senin ailenle olan ilişkinden farklı olarak annemle benim aramda hiçbir zaman sevgi olmadı. Ariana bu konuda sana yardımcı olabilir. Kardeşi ona ihanet etti, bu yüzden seninle bir bağ kurabilir diye düşünüyorum."

Vay canına. Isabella ve Ariana'nın da acı dolu bir geçmişi olduğunu öğrenmek beni gerçekten mahcup etmişti. Onlar çok güçlü kadınlardı, bunu asla tahmin edemezdim. Bu, başıma gelen her şeyden kurtulabileceğime ve onlar gibi dünyada bir fark yaratabileceğime dair bana umut veriyordu.

"Teşekkür ederim." Bu sefer daha kolay gülümsedim. "İkinizden de öğrenebileceğim çok şey var sanırım."

Aniden, "Ben yokken dedikodu mu yapıyorsunuz?" diye soran Ariana'nın sesini duyduğumda şaşırdım.

"Gerçekse dedikodu sayılmaz," dedi Isabella alaycı bir şekilde.

Ariana oturduğunda, "Kahve ister misiniz?" diye sordum.

"Lütfen," diye karşılık verdi ikisi de.

Hızla eve girip içecekleri hazırladım. Omzumun üzerinden verandadaki iki kadına bakınca yüzümde bir gülümseme belirdi.

Bu çok hoş.

Beni gerçekten evimde hissettirmeye çalışıyorlardı ve bunu çok takdir ediyordum.

Kahve hazır olunca fincanları masaya götürdüm. Hâlâ yüzümde olan gülümsemeyle yerime oturdum.

Cesaretimi kaybetmeden önce, "Beni burada hoş karşıladığınız için teşekkür ederim," dedim. "Gerçekten minnettarım."

"Rica ederiz, tatlım." Ariana elimi sıktı. "Sonuçta, artık sen de ailenin bir parçasısın."

Kalbimin sıcacık olduğunu hissettim. "Yeniden bir ailem olması çok güzel."

Özellikle de benim iyiliğimi düşünen bir aile.

"Ah, canım," dedi Viktor'un annesi şefkatle ve sonra beni kucakladı. "Onu her gördüğünde sarılmak ve ona sevgi göstermek istemiyor musun?" diye sordu Isabella'ya.

"Bu senin işin. Ben onun vücuduna biraz kas yaptırmak ve bir erkeği bir hafta boyunca emekletmek için diziyle nasıl vuruş yapacağını öğretmek istiyorum."

Tüm bu ilgiden keyif alarak, kuru bir sünger gibi her şeyi emerek kahkahalarla güldüm. Kahvemizi yudumlarken çoğunlukla kadınların tatil planlarını tartışmalarını dinledim.

"Viktor'la bize katılacak mısınız, karar verdiniz mi?" diye sordu Isabella.

Başımı iki yana salladım. "Aslında bu konuyu konuşmadık."

Ariana elini havada salladı. "Baskı yok. Endişelenme."

Dürüst olmak gerekirse: birbirimizle o kadar meşguldük ki ben de unutmuştum.

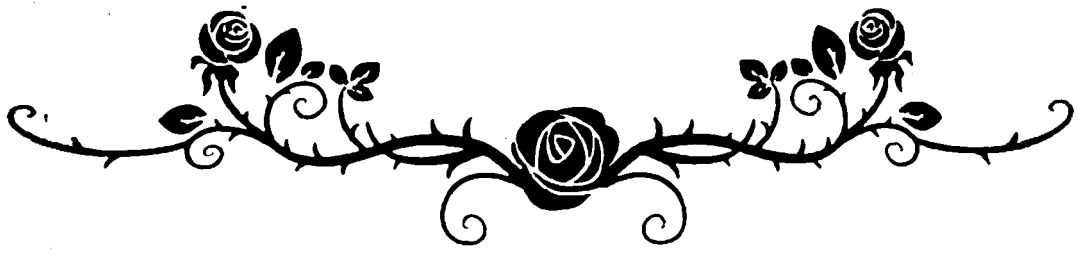
Viktor eve geldiğinde ona sormayı aklıma not ettikten sonra onların görmek istedikleri manzaralar hakkındaki sohbete odaklandım. Viktor beni kaçırmadan önce kendi seyahatim için yaptığım araştırmalar sayesinde onlarla bu konuda rahatça konuşabiliyordum.

Öğleden sonrayı Ariana ve Isabella ile geçirmiştim ve yüzümde gülümseme hiç eksik olmamıştı. Her şey bu kadar iyi gittiği için çok minnettardım. Sonunda mutlu olmama izin verilmiş gibi hissediyordum.

Hepsi Viktor sayesinde.

Bu adam benim her şeyim olmuştu ve onsuz ne yapardım bilmiyordum.

Bölüm 35

Viktor

Luca ve Parisi'nin, Teşkilat ve Cosa Nostra arasında olacak bir toplantı yapmayı kabul etmesi iki ay sürmüştü.

Durumlar çok değişkenlik gösteriyordu. Benim tarafımdan daha da fazlaydı çünkü o pisliklerin Rosalie'ye yaptıkları yüzünden hâlâ çok öfkeliydim.

Alçısı daha iki hafta önce çıkarılmıştı.

Bana kalsa, kanlı bir katliam yapıp hepsini öldürürdüm.

"Hepsini öldürecekmiş gibi bakmayı kes," dedi Luca otel odasına giden koridorda yürürken.

Nebraska'da buluşuyorduk çünkü bu şehir iki tarafa da ait değildi ve Los Angeles ile New York'un tam ortasındaydı.

"O pislikleri gördüğüme sevinmişim gibi yapmam zor," diye mırıldanırken vücudum harekete geçmeye hazırdı.

Nikolas omzuma hafifçe vurdu. "Eğer ortalığı kurşun yağmuruna tutacaksan bize haber ver."

"Ona fikir verme," diye güldü Liam.

Gabriel her zaman sessiz bir tip olmuştu, bu yüzden sadece homurdanması beni şaşırtmadı.

Kapıya ulaşan Luca bize baktı. "Hazır mısınız?"

Hepimiz başlarımızı salladık.

Luca bana uyaran bir ifadeyle baktı. "Bu toplantı için çok çalıştım. Lütfen, bunu mahvetme."

İşaret parmağımla başımın üzerine hayali bir melek halesi çizdim.

Luca gözlerini devirdi, sonra anahtar kartını kilide geçirdi.

Hepimiz, Cosa Nostra'nın beş üyesinin ellerinde içkilerle beklediği süite girdik.

Greco'nun oğlu, babasını öldürdükten sonra onun yerini almıştı, bu yüzden toplantı muhtemelen eğlenceli geçecekti.

Küçük Greco'nun gözleri bana kilitlendi ama bakışlarında intikamdan çok merak vardı.

İlginç. Eminim bunun altında bir sebep vardır. Ne yazık ki ne olduğunu öğrenmeyi umursamıyorum.

"Beyler," diye selamladı Luca herkesi başını sallayarak.

Onların elini sıkmaya tenezzül etmedim ve omzumu dayayabileceğim bir duvar bulup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Parisi bana baktı ve göz göze geldiğimizde odadaki gerginlik aniden arttı.

"Bay Vetrov barış antlaşması imzalamak istemiyor gibi görünüyor," dedi içkisini yudumlamadan önce.

"Bir özür istiyorum," dedim.

"Salvatore'u öldürmene izin verdik."

"O benim içindi. Rosalie'den özür dilemeniz gerekiyor."

Bunu sadece onları küçük düşürmek için yapıyordum. Beş adamın onun affını dilemek için yalvarması, Rosalie'nin öz güvenini geri kazanmasına da yardımcı olurdu.

Ama o kabul etmeyecekti.

Cosa Nostra'nın herhangi bir üyesi bir şey söylemeden önce, "Beyin sarsıntısı geçirdi. Bileği kırılmış ve lanet olası korumalarınızdan biri ona cinsel tacizde bulunmuş. Ona yaşattığınız tüm bu pislikler için sözlü bir özür istiyorum. Ancak o zaman barış anlaşmasını kabul ederim," diye ekledim.

"Peki ya özür dilemezsek?" diye sordu küçük Greco.

Omuz silktim. "New York sokaklarını Sicilya kanıyla sularım. Kadınımın sizin elinizde döktüğü her gözyaşı için bir ölüm."

"Tanrım," diye mırıldandı Messina. "Kadını ara da bu işi bitirelim."

"Bizim de bir şartımız var," dedi Parisi ben cebimden telefonumu çıkarırken. "Hiçbiriniz New York'a ayak basmayacak, biz de sizin bölgenize girmeyeceğiz."

"Bana uyar," dedi Nikolas.

"Bana da," dedi Liam.

Gabriel, ruhumda hissettiğim duyguyu andıran sıkıntılı bir nefes verdi.

Rosalie'ye söyleyeceklerimi duymamaları için gruptan uzaklaşıp onun numarasını tuşladım.

"Alo," diye cevapladı ikinci çalışta. "Toplantı iyi geçti mi?"

"Hâlâ toplantıdayız," dedim. "Cosa Nostra senden özür dileyecek. Ama onlara hiçbir şey söylemene gerek yok."

Bir an duraksadıktan sonra, "Onların özür dilemesini istemiyorum. Özürlerini gün ışığı görmeyen bir yerlerine sokabilirler," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Ama bu onları küçük düşürmek ve sana güç vermek için. Sen her zaman düşmanına diz çöktürürsün."

"Ah. Bu şekilde düşünmemiştim." İç çektiğini duydum. "Tamam. Onların diz çökmelerini dinleyeceğim."

Diğer adamların yanına geri dönüp, "Dinliyor," dedim.

"Rosalie." Parisi bu durumdan hiç hoşlanmayarak boğazını temizledi. "Olaylar bu şekilde sonuçlandığı için özür dileriz." Başımı iki yana salladığımda Parisi, "Ve sana kötü muamele ettiğimiz için de," diye ekledi.

"Ah, lanet olsun," diye bağırdı Rosalie. "Hayır, Luna, kakayı bırak!"

Nikolas kahkahayı patlattı ve şaşırtıcı bir şekilde, küçük Greco da ona katıldı.

"Gitmem gerek," dedi Rosalie telefondan. "Seni seviyorum, Viktor. Ah, gelirken köpek maması al."

Telefon kapandı ve dikkatimi tekrar adamlara çevirdim. "Bir an önce köpek maması almaya gidebilmek için nereyi imzalamam gerekiyor?"

Hepimizin bir damla kanımızla imzalayacağımız barış anlaşmasının beklediği masanın etrafında toplandık.

Parisi ile göz göze geldim, sonra ona başlaması için başımı salladım.

Başparmağım delip belgeye bastırdı.

Sonra Luca, ardından da küçük Greco geldi. Ben de öne çıktım ve Luca'nın kanının yanına bir damla kan damlattım, sonra uzaklaşırken başparmağımdaki küçük yarayı yaladım.

Diğerleri kan yemini ederken küçük Greco yanıma gelip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne olursa olsun. O piçi ortadan kaldırdığın için teşekkürler."

Kaşımı kaldırdım. "Aranızdaki husumet devam mı ediyordu?"

"Kesinlikle," diye mırıldandı.

"Öyleyse, rica ederim."

Dönüp bana elini uzattı. "Barış antlaşması için."

Adama baktım ve gözlerini benden ayırmayınca elini tutup sıktım. "Babanın yaptıklarından daha iyisini yap."

"New York'ta çok şey değiştirmeyi planlıyorum."

El sıkışmayı bıraktık ve Luca belgeyi alır almaz, "Bunu yakın zamanda tekrar yapmayalım," dedim.

"Katılıyorum," diye mırıldandı Parisi.

Arkadaşlarım hemen arkamda olduğu hâlde otel odasından ilk çıkan ben oldum.

Tek istediğim onların boğazlarını parçalamakken sakin kaldığım için New York bana çok büyük bir teşekkür borçlu.

Küçük Greco hariç. Onda potansiyel vardı ve Cosa Nostra'yı yeni bir çağa taşımasını umuyordum.

"Greco sana ne dedi?" diye sordu Luca asansöre binerken.

"Babasına olan ortak nefretimiz sayesinde birbirimizle anlaştık."

"Bak, ne kadar da medeni davranıp arkadaş ediniyorsun," diye alay etti Nikolas.

"Köpekler neden kendi pisliklerini yerler?" diye sordu Gabriel aniden.

"Bizimki de yapıyor, sonra da gelip nefesini yüzüme üflüyor."

Gülerek, "Ben ne bileyim," diye mırıldandım.

Cosa Nostra ile Teşkilat arasındaki çatışma yatıştığına göre artık gelen silah sevkiyatına odaklanabilirdim, sonra da kadınımla tatile çıkacaktım.

Ailemle Bali'ye gideceğimizi bilmiyordu. Ne zaman bu konuyu açmaya çalışsa sürpriz olsun diye dikkatini başka yere çekiyordum.

Hâlâ onun hazırladığı seyahat listesi bendeydi. Üç buçuk yıldır çekmecemde güvenle saklıyordum ve onu, yazdığı her ülkeye götürmeyi planlıyordum.

Kadınımın bundan sonra sadece mutluluğu tatması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Tanrım, yaşadığı cehennemden sonra bunu herkesten daha çok hak ediyordu.

Diğer Teşkilat üyeleriyle birlikte otelden çıkarken iç geçirdim. İstediğim sonuç bu olmayabilirdi ama iki güçlü grubun çatışmaması herkes için en iyisiydi.

Çok fazla kan dökülecekti, bu yüzden barışı korumak daha iyiydi.

New York'taki mülklerimi satmam gerekiyordu. Bu parayı Rosalie'nin en sevdiği yerlerde yeni yatırımlar yapmak için kullanabilirdim.

Bu harika bir fikirdi. Hepsini onun adına alacaktım. Evlendiğimizde bu, onun için mükemmel bir hediye olacaktı ve onun da mal varlığı olacaktı.

Beynimdeki çarklar dönmeye başlamıştı. Onun banka hesabını yüklü bir miktarla doldurmak ve yeni bir vasiyetname hazırlamak için planlar yapmaya başladım, böylece o benim mirasçım olacaktı. Ben öldüğümde bile her zaman benim tarafımdan bakılacağını bilmek istiyordum.

Yakında öleceğimi düşündüğümden değildi tabii. Hayır, elbette hayır. Rosalie uzun bir süre benimle uğraşmak zorunda kalacaktı.

SUV'lara bindiğimizde telefonumu çıkarıp onu aradım.

"Merhaba," dedi o güzel sesiyle. "İşin bitti mi?"

"Evet. Havaalanına gidiyoruz."

"Güzel. Unutmadan, Luna'nın maması bitmek üzere. Kemik iliği olanlardan al. Onları çok seviyor."

"Mağazaya gidebilirsin, biliyorsun, değil mi?" diye hatırlattım.

"Evet ama o zaman sütyen giymem gerekir," diye mırıldandı.

Rosalie'nin tişörtünün altında belirgin bir şekilde görünen meme uçlarının görüntüsü zihnimde canlanınca aletim seğirdi.

"Üç saat sonra evde olacağım ve mama almaya da uğrayacağım, *moya Malenkaya Roza.*"

"Teşekkürler." Sesindeki mutluluğu duymak göğsümü memnuniyetle kaplamıştı. Ardından, "Seni seviyorum, Viktor. İyi uçuşlar," dediğinde kalbimi tamamen ele geçirmişti.

"Ben de seni seviyorum, *moya Malenkaya Roza.*"

Telefonu kapattığımda Nikolas, "Düğün ne zaman?" diye sordu.

Ona gülümsedim. "Yakında öğreneceksin."

Bölüm 36

Rosalie

Dar bir şort ve tişört giymiş, eski yatak odamda duruyordum. Oda, antrenman için spor salonuna dönüştürülmüştü.

Son iki haftadır kas yapmak için ağırlıkla çalışıyor ve kardiyo yapıyordum. Ama Viktor'la karşı karşıya geldiğimde kendimi bir böcekten bile daha zayıf hissediyordum. Hiçbir antrenman, onun gibi bir adamı alt etmeme yardımcı olamazdı.

"Neden daha denemeden pes etmiş gibi görünüyorsun?" diye sordu Viktor.

Burnumu kırıştırdım. "Çünkü sen benden çok daha güçlüsün. Seninle asla savaşamayacağım."

Kibirli gülümsemesi seksi bir sırıtışa dönüşmüştü. "Orası kesin, *moya Malenkaya Roza*. Ama önemli olan seni, diğer pisliklerle savaşabilmen için eğitmek."

"Evet ama bunun da olacağını sanmıyorum. Çok kısa ve zayıfım."

Viktor tam önüme geldi ve bir an için çıplak göğsünü ve oyulmuş gibi duran karın kaslarını görünce ağzımın suyu aktı.

Eşofmanının içine doğru akan ter damlacıklarına bakarken karnının altında "V" harfi şeklinde uzanan kısım hemen dikkatimi çekti.

Elimi kaldırıp parmağımı eşofmanının beli boyunca gezdirerek uyluğuna kadar devam eden belirgin çizgiyi takip ettim ve parmağımı kumaşın altına daldırdım.

Antrenmandan kurtulmak için Viktor'a bakarak baştan çıkarıcı olmaya çalışıyordum. Sesimi alçaltarak, "Bu V harfi benim tüm beynimi durma noktasına getiriyor," diye itiraf ettim.

Elimi onun eşofmanının altına doğru kaydırdım ve ne kadar sert olduğunu hissettiğimde ağzım sulanmaya başladı. Parmaklarımı onun sertliğinin etrafına dolayarak yavaşça tabanından başına kadar okşadım. "Yapacak daha iyi şeylerimiz olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" diye mırıldandı karanlık, alçak bir sesle ve bu da içimi ona duyduğum açlıkla doldurdu.

Parmak uçlarıma kalkıp diğer kolumu boynuna doladım. Dudaklarımı çenesine sürterek, "Evet," diye fısıldadım.

Elimi sertleşmiş aletinin üzerinde daha hızlı hareket ettirdiğimde Viktor elini benimkinin üzerine koyarak beni durdurdu. "Henüz değil, bebeğim."

Dudaklarımı büzerek elimi geri çektim, sonra Viktor'un kolu boynuma dolandı ve ayaklarım yerden kesildi. Minderin üzerine düşerken bir çığlık attım ve o üzerime çıktığı anda parmakları boğazımı sardı.

"Yatak odanda, seni benzer bir pozisyonda tuttuğum ilk günü hatırlıyor musun?"

"Evet. Ama kafama silah dayaman hoşuma gitmemişti," diye mırıldandım ellerimle onun bileğini tutarak.

Viktor yaklaştı, sonra alt dudağımı yaladı. "Seni becermek istedim. Daracık şortunla çok seksi görünüyordun. Tıpkı şu anda olduğu gibi."

Eli çıplak karnımın üzerine kaydı ve bacaklarımın arasına girdi.

Gözlerim gözlerine kilitlendi. "Senin gördüğüm en çekici erkek olduğunu düşündüm," diye itiraf ettim.

"Evet," diye fısıldadı baştan çıkarıcı bir ses tonuyla. Şortumun üzerinden beni okşamaya başladı, ta ki kalçalarım arzuyla hareket etmeye başlayana kadar.

"Peki ya şimdi?"

Bileğini bırakıp ellerimi kaslı göğsünde gezdirdim. "Çok çekici olduğunun farkındayım."

Dişleriyle alt dudağımı ısırdı. "Bana karşı koy, *moya Malenkaya Roza,*" diye emretti.

Bu, yapmak istediğim en son şeydi. Onu sırtüstü yatırıp aletine oturmayı tercih ederdim.

Bu düşünce kaşımı kaldırmama neden oldu, sonra kalçalarımı yukarı kaldırıp vücudumu kullanarak onu devirmeye çalıştım ama çok ağırdı.

Elini bacaklarımın arasında arzuyla yanan yerden çektiğinde hayal kırıklığına uğramış gibi inledim.

Ayağa kalkıp beni kolayca yukarı çekti. "Hadi, bebeğim. Dövüş benimle."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım somurtarak.

"Bir erkeğin birkaç zayıf noktası vardır. Testisleri, boğazı, gözleri ve kulakları." Yine parmaklarını boynuma doladı. "Biri seni böyle tuttuğunda karşındakinin başparmağını tutup kırılana kadar geriye doğru bük ama muhtemelen o kadar beklemeden bırakacaktır."

"Tamam."

Viktor, bana vuracakmış gibi diğer elini kaldırdı. "Yumruğa hazırlan. O pislik, ona zarar verdiğin için sana ders vermek isteyecek."

"Bunu nasıl engelleyebilirim?" diye sordum eğitime odaklanarak.

Viktor beni bırakıp geri çekildi. "Bana yumruk at."

Bir kahkaha attım. "Saçmalama."

"Ciddiyim." Kollarını iki yana açtı. "Bana vur, Rosalie."

Şu âna kadar vurduğum tek şey yastığımdı. Hiçbir şey olmayacaktı. Öne atıldım ve bir yumruk savurdum ama Viktor ön koluyla yumruğumu engelledi ve sonra hamlemi savuşturdu. "Engelleme böyle yapılır. Şimdi sen yap."

"Tamam." Sinekleri bile incitmeyecek bir yumruk attığında onu kolayca engelledim. "Bana nazik davranmanın bir faydası yok," diye şikâyet ettim.

"Seni inciteceğimi bilerek sana gerçekten yumruk atmayacağım," diye cevapladı. "Sadece yumruk atma hareketini engellemeye çalış."

Başımı salladım ve o hareketi tekrarladığında kolumu kaldırdım. Pratik yapmaya devam ettikçe hareketlerim yavaş yavaş hızlandı, ta ki terleyip nefes nefese kalana kadar.

"Biraz su iç, *moya Malenkaya Roza*," dedi Viktor.

Soğuk suyu içerken, "Sen daha ufaksın, bu yüzden de daha hızlı olmalısın. Bu senin silahın olacak, hızın üzerinde çalış," dedi.

"Tamam."

Suyu bırakır bırakmaz Viktor bana doğru atıldı. Göğsü sırtıma çarptı ve koluyla belimi sararak beni yerden kaldırdı.

"Bana dirsek at," dedi. Tereddüt etmeden dirseğimi onun yan tarafına geçirdim. "Aferin kızıma."

Tanrım.

Beni bırakmadı ve duvara yapışana kadar ileri itti. "Ayağımı ezdiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim nefes nefese.

"Bu iyi bir hareketti. Beni hazırlıksız yakaladın," diye beni övdüğünde külotumun ıslanmasına neden oldu.

Ellerimi duvara dayadım ve kalçalarımı onun sertliğine sürttüm. "Viktor," diye inledim.

Nefesi kulağımı okşuyordu. "Benim için ıslandın mı, *moya Malenkaya Roza*?"

Hızla başımı salladım. "Sırılsıklamım."

Viktor beni bırakıp, "Soyun, bebeğim," diye emretti.

Tişörtümü başımdan çıkarırken döndüm. Şortumu aşağı indirirken Viktor eşofmanını yana doğru tekmeledi.

Beni tutup sevişmek yerine bana muzip bir gülümsemeyle bakıp mata doğru geriledi.

"Antrenman bitmedi."

"Sen çıplak ve sertken hiçbir şey öğrenemeyeceğim," diye mırıldanarak ona yaklaştım.

"Beni neyin tahrik ettiğini biliyor musun?" diye sordu. Başımı iki yana salladığımda, "Bana karşı direnmen," dedi.

Yaşadıklarımı düşününce bunun hoşuma gidecek bir fantezi olacağını hiç düşünmemiştim ama Viktor'un yanında güvende olduğumu biliyordum. O bana asla zarar vermezdi.

Ve bu rahatlatıcı olabilirdi çünkü sonuçta yıkılmış ve yenilmiş gibi değil de zevkten bacaklarımın titrediğini hissedeceğimi biliyordum.

Viktor, ben onun söylediklerini sindirirken beni izledi ve sonra, "Sana uyar mı?" diye sordu.

Gözlerim onun etkileyici uzunluğuna indi. "Sonunda beni becerdiğin sürece evet."

Gözleri karanlık bir ateşle doldu ve yavaşça etrafımda daireler çizerek dolaştı.

Harekete geçmesini beklerken gözlerimle her adımını takip ediyordum.

"Bir güvenli kelime söyle."

"Ne için?"

"Sınırına ulaştığında ve durman gerektiğinde kullanman için," diye açıkladı.

"Ah..." Yanlışlıkla kullanmayacağım bir kelime bulmaya çalıştım. "Merhamet?"

"Bana uyar," diye mırıldandı alçak ve derin bir sesle, etrafımda dolaşmaya devam ederken.

Gözlerim vücudunu taradı, sertliği ve derisinin altında kıvrılan damarları hayranlıkla izledim.

Bunu ciddiye almamın imkânı yoktu. Tek istediğim üzerine atlamak ve zevkten çığlık atana kadar onunla seks yapmaktı.

Viktor aniden üzerime atıldı. Koluyla boynumu sardı ve ayaklarım yerden kesildi. Beni dövüş matının üzerine yatırdı, sonra vücudunu benimkine sertçe bastırdı.

Bunun Viktor'u tahrik edeceğini bilerek onun tutuşuna karşı direndim. İşe yaramasa da kalçalarıma baskı yapan aletinin seğirdiğini hissediyordum, bu da bundan hoşlandığım gösteriyordu. Bu beni daha fazla mücadele etmeye teşvik etmişti, hatta kıvranarak onun altından kurtulmayı başardım.

Tam ellerimle ve dizlerimle kendimi yukarı ittiğim anda kalçalarımı yakalayıp beni vücuduna doğru çekti. Tenlerimiz sert bir tokat sesi eşliğinde buluşurken nefeslerimiz dudaklarımızdan hızla çıkıyordu.

"Tanrım, bu çok seksi," diye inledim zor durumdaki kız rolünde kalmayı beceremeyerek.

Sonra Viktor'un eli kalçalarıma indi. "Odaklan."

Kahretsin.

Yoğun bir sıcaklık uyluklarımın iç kısmını kapladı. Karnım o kadar kasılmıştı ki ağzımdan bir inilti kaçtı.

Viktor elini bacaklarımın arasına soktu. "Tanrım, *moya Malenkaya Roza* şaplak yemeyi seviyor," diye inledi.

"Daha önce bilseydim, beni şaplak atmakla tehdit ettiğinde sana itaatsizlik ederdim," diye itiraf ettim.

Avucunun içi tenime çarptığında içimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Kalçamı geriye doğru ittim ve sırtım kavislendi. "Viktor," diye inledim, rahatlamak için çaresizce. "Becer beni."

Yine şaplak attı, sonra parmakları ıslak sıcaklığımın içinden kayıp içime girdi. "Tanrım, benim için sırılsıklam olmuşsun, bebeğim."

"Sana ihtiyacım var," diye inledim o parmaklarını içime sokmaya başlarken. "Çok, çok fazla."

"Dizlerini aç" diye emretti, rol yapma oyunu bitmişti ve hava, birbirimize olan yakıcı arzumuzla kavruluyordu.

Emrine uydum. Klitorisime vuran hava, sürtünmek için duyduğum arzuyla beni daha da çılgına çevirmişti.

Viktor kalçalarımı kavradı, beni sabit tutarak acımasız bir hamle ile içimi doldurdu. Elleriyle beni tutuyor olmasaydı, bu kuvvetle yüzüstü düşerdim.

Viktor, onun büyüklüğüne alışmam için bana zaman tanımadan sanki beni ikiye ayırmaya çalışır gibi içime girdi.

Nefes nefese inlemelerim, birbirine çarpan tenlerimizin sesiyle karışıyordu.

Tırnaklarımla matı tırmalıyordum. Her içime girdiğinde kalçımın yan tarafına bir şaplak atıyordu.

"Lanet olsun, Viktor," dedim nefes nefese bir hâlde. "Evet. Lütfen." Beni o kadar sert beceriyordu ki nefes almam imkânsız hâle gelmişti ve dudaklarımdan rastgele kelimeler dökülüyordu.

Kıçımı bir kez daha şaplakladığında orgazm beni o kadar sert vurdu ki kollarım büküldü ve yanağım mata çarptı. Kıçım havadaydı ve Viktor içime girip çıkarken vücudumu yoğun bir zevk sardı. Bu zevk, durmak bilmeyen dalgalar hâlinde beni vurmaya devam ederken bir orgazm diğerine ve diğerine karışarak sanki bayılacağım hissine kapılana kadar devam etti.

Viktor son bir sert hamle ile vücudumu sarsarken kendi orgazmı yüzünden bir inilti çıkararak kendini derinlere gömdü ve görüşüm bulanıklaştı.

Üç hamlede içime boşalırken uyluklarını kalçama sürttü, sonra bıraktı.

Yan tarafa yığıldığımda çaresizce nefes almaya çalışıyordum, vücudum o kadar uyuşmuştu ki bir süre hareket edemeyeceğimi düşündüm.

Viktor yanıma sırtüstü uzandı ve derin nefesler almaya başladı. "Tanrım, Rosalie."

"Beni felç ettin," diye mırıldandım.

Yana dönüp kıçımı okşadı. "Siktir, kıçında elimin izi çıkmış. İyi misin?"

Dokunuşu, içimde kalan zevki tekrar uyandırmıştı. "Çok iyiyim," diye mırıldandım. "Durma."

Parmakları ısınmış tenimi yoğurmaya devam ederken farkına varmadan uykuya daldım.

Viktor beni kucağına aldığında uyandım. Beni yatağımıza taşıyıp nazikçe yatağa yatırdı. Suyun aktığını duydum, sonra bacaklarımın arasında sıcak bir bez hissettim. Beni temizliyordu. Dudakları bacaklarımın arasındaki kıvrımları okşarken uyku zihnimin kenarlarında dolaşıyordu.

Viktor kalçama, sonra karnıma bir öpücük kondurdu. Göğüs ucumu ağzına alıp dişleriyle sertleştirdi.

Boynuma kadar yalayıp öperek ilerlediğinde dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Uykum var," diye inledim.

"Uyurken seni becermeme bir itirazın var mı?" diye sorarken sesi bana duyduğu tutkuyla boğuklaşmıştı.

"Hiç yok," diye mırıldandım uykulu bir sesle. "Devam et."

"O zaman uyu, *moya Malenkaya Roza*, ben de senin dar açıklığını becermeye devam edeyim."

Tanrım. Uyku buraya kadarmış.

Onun altında uzanırken bacaklarımı genişçe açtım. "Keyfine bak."

Viktor'un elleri göğüslerimi yoğururken, meme uçlarımı emip yalarken uyuyormuş gibi yaptım.

Tanrım, bu gerçekten çok tahrik edici.

Vücudumu gevşek ve nefesimi olabildiğince düzenli tutmaya çalışıyordum.

"Siktir," diye homurdandı. "Bu rol yapmayı, bana karşı koymaya çalıştığından çok daha fazla sevdim. Senin bilinçsiz ve tamamen benim merhametime kalmış olman çok seksi, *moya Malenkaya Roza*."

Sesimi çıkarmadım, ellerini vücudumda gezdirirken dokunuşları çaresizlikle gittikçe sertleşmişti ve karnım arzuyla karıncalandı.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu ve bacaklarımın arasındaki giriş uyarılmaktan sırılsıklam olmuştu.

Viktor'un dokunmadığı tek bir santim bile yoktu. Dudaklarını göğüslerimin üzerine kapadı ve derimi sertçe emerek memnuniyetle inledi.

Karnıma doğru indi ve bacak arama ulaştığında daha fazla inilti çıkararak tenimi ısırdı.

Elleriyle uyluklarımı yukarı aşağı okşuyordu ve çaresizlikten neredeyse kalçalarımı kaldırıyordum ama kendimi zamanında tuttum.

Vücudum, yoğun ilgi ve içimde oluşan dayanılmaz ihtiyaçtan dolayı titredi.

"Kıpırdama," diye emretti. "Uyuyormuş gibi davranmaya devam et."

Tanrım, çok zordu ama itaat ettim.

Viktor bacaklarımı olabildiğince açtı. Klitorisimde nefesini hissedebiliyordum ve yalamasını bekledim ama onun yerine uyluklarımın içini ısırdı.

Öleceğim.

Tüm vücudum bir sinek kuşunun kanatları gibi titriyordu.

Sonunda parmaklarını içime soktu ama hemen çıkardı. Bir an sonra dudaklarımı kendi ıslaklığımla kapladı ve dudaklarımı yalamaya ve emmeye başladığında ona karşılık vermemek çok zordu. Dilini ağzıma zorla soktu ve o benimkini sertçe okşarken iniltiyi yutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Dudaklarımı serbest bıraktı, sonra nefesi kulağımın üzerinden geçti. "Seni becereceğim ve eğer ses çıkarırsan ya da hareket edersen gerçekten bayılana kadar devam ederim."

Evet. Lütfen.

Bölüm 37

Viktor

Rosalie altımda öylece yatarken aletim o kadar sızlıyordu ki sanki onun ıslaklığına ulaşmak için bedenimden kopup gitmek istiyordu.

Titriyor olmasına rağmen hiç kıpırdamıyor ve nefesini düzenli tutmayı başarıyordu.

Ve lanet olsun ki bu fantezinin erotikliği yüzünden testislerim kasılmaya başlamıştı. O bilinçsizce yatarken ona istediğim her şeyi yapabilirdim.

Tanrım, bu düpedüz sapkın, ahlaksız tarafımı besliyor ve açgözlü gibi daha fazlasını istememe neden oluyordu.

Bacaklarının arasına diz çöküp parmak eklemlerimle onun sıkı karnını okşadım. Gözlerim, göğüslerinin düzenli iniş kalkışına, kondurduğum öpücüklerin ardından kalan pembe izlere bakmaya doyamıyordu. Meme uçları sertleşmişti ve bacaklarının arası, kalçasından aşağı akıp çarşaflara bulaşan ıslaklığıyla parlıyordu.

Çok güzel.

Biraz rahatlamak için, ağrıyan aletimi sol elimle kavrarken diğer elimle karnını okşadım. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirip ıslaklığıyla daireler çizmeye başladım.

Aletimin ucunda zevk suyu damlacıkları oluşmuştu ve bunları parmağımla toplayıp onun girişine sürdüm.

Rosalie'nin uylukları bir saniye gerildikten sonra kendini tekrar gevşemeye zorladı.

Aferin sana, moya Malenkaya Roza.

Parmağımı içine soktuğumda iç duvarları çaresizce parmağımın etrafını sıkıştırdı. Aletimi sıvazladıktan sonra kendimi girişine yerleştirdim.

Ne kadar süre bu oyunu sürdüreceğini görmek istediğimden sadece başını içeri sokup hemen çektim ve klitorisini aletimle okşadım. Bu hareketi tekrar tekrar yaparken gözlerim tepkisiz vücudunu açgözlülükle tarıyordu.

Tanrım. Bu o kadar erotik ki aklımı kaçıracağım.

Ellerimi belinin iki yanına dayayarak dizlerimi genişçe açtım ve bacaklarını daha da açmaya zorladım, ta ki aletim kalçalarının arasına sıkışana kadar.

Onun ıslaklığını mükemmel bir şekilde görebiliyordum, yavaşça içine girdim ve kalınlığım girişinin her santimini gererken zevk aldım.

Onun arzuyla yanan açıklığının, her santimimi özenle, yavaşça içine almasını izlemek, vücudumdaki her kasın öyle bir gerilmesine neden olmuştu ki sanki patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Aynı yavaşlıkla aletimi içinden çıkarırken sertliğim onu becerme arzusuyla şiddetle titredi. Onun içine tekrar girdiğimde pelvisimi hassas klitorisine ve sımsıkı testislerimi de kıçına sürttüm.

"*Blyad'*," diye tısladım vücudum kendimi tutmak için harcadığım çabayla titrerken.

Ben kendime işkence etmeye odaklanmışken Rosalie'nin nefesi hızlandı. Vücudu o kadar çok titriyordu ki parmaklarıyla eklemleri bembeyaz olana kadar çarşafları sıkıca tuttu.

"Kıpırdama," diye hatırlattım.

Acı verici bir yavaşlıkla tekrar içine girdim ve ona sürtünürken içinde kaldım. Bu sefer dudaklarından bir inilti kaçtı ve kasılarak iç duvarlarıyla aletimi sıktı.

Nefesim hızlanırken görüşüm bulanıklaştı ve kalçalarım, sızlayan aletimi hızla ona vurmaya başladığında her şey kayboldu.

Rosalie elleriyle çarşafları daha sıkı kavradı, sırtı kavislendi ve dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı.

Ona çok sert vuruyordum ve sonunda direnişini bırakana kadar hızımı hiç kesmedim. Orgazmı onu parçalarken titremesine ve inlemesine neden oldu.

Rosalie, o kadar yoğun bir zevk yaşadı ki kendinden geçti ve yatağa serildi.

Tanrım. Siktir. Lanet olsun.

Onun hareketsiz vücudunu yerinde tutmak için kalçalarını kavradım ve sertçe içine girdim. Artık rol yapmıyordu, bu gerçek bir şeydi ve yaşadığım en yoğun orgazmla ciğerlerimdeki hava boşaldı. Vücudumdaki kaslar gerilince yine görüşüm bulanıklaştı. Testislerim acı verici bir şekilde gerildi, sonra kısa ve sert darbelerle onun içine boşalıp içini doldurdum.

Ben içine girmeye devam ederken Rosalie yeniden uyandı. O kadar büyük bir zevk alıyordum ki âdeta kükredim.

Orgazm o kadar uzun sürdü ki artık bu zevki kaldıramayacak bir duruma gelip Rosalie'nin üzerine yığıldım. Kasılmaya devam ederken yaşadığım zevkin arasında nefes almaya çalıştım.

Kollarını ve bacaklarını bana dolayarak vücudumu kilitledi.

Kollarımı onun altına sokup kalan azıcık gücümle onu olabildiğince sıkı tutmaya çalıştım.

Neredeyse otuz dakika hareketsizce yattık, sonra başımı kaldırıp ona baktığımda yüzüme bir gülümseme yayıldı ve onun uykuya daldığını görünce damarlarımdan bir tatmin duygusu aktı.

Ve hâlâ onun içindeyim.

Temizlenmeyi umursamadan onun üzerine uzanıp gözlerimi kapattım. Çıplak vücutlarımız birleşmişken uyku beni ele geçirdi.

Geçirdiğimiz yoğun öğleden sonranın ardından Rosalie ve benim hiçbir şey yapmaya gücümüz kalmamıştı.

Luna'yı besleyip bize kaşarlı tost hazırladım. Kanepede oturup *Kanıt Peşinde*'nin tekrarlarını izledik.

Yemeğimizi bitirdikten sonra tabakları sehpaya koydum ve kanepeye uzanarak Rosalie'yi üstüme yatırdım.

"Muhtemelen yine uykuya dalacağım," diye mırıldandı göğsüme yaslanarak. "Ağzımdan salya akabilir."

"Hiç sorun değil, *moya Malenkaya Roza.*" Sırtını parmaklarımla okşarken aptal bir herifin cinayeti örtbas etmeye çalışmasını izledim.

"Viktor," diye fısıldadı Rosalie.

"Evet?"

"Bugün için teşekkür ederim."

Başımı eğip ona baktım. "Ben de çok keyif aldım."

Hem de çok. Kesinlikle tekrar yapacağız.

Başını çevirip çenesini göğsüme dayadı. "Yaşadıklarımdan sonra bunu sevmiş olmam tuhaf mı?"

"Hayır." Elimi yanağına götürerek yumuşak tenini okşadım. "Hiç değil. Sana, bilinçsiz olsan bile benimle güvende olduğunu gösterdim. Sanırım bu bir şekilde yardımcı oldu. Değil mi?"

O da başını salladı, sonra uzanarak çeneme bir öpücük kondurdu. "İyileştiriciydi."

"Güzel." Çenesini tutup ağzım ağzıma yaklaştırdım ve onu şefkatle öptüm. Onu bıraktığımda, "Senin fantezilerin neler?" diye ekledim.

"Kahretsin," diye mırıldandı düşünürken. "Sen benim için yaşayan, nefes alan bir fantezisin."

"Benimkilerin sapkın olması seni rahatsız etmiyor mu?"

Başını iki yana salladı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bayılıyorum." Gözlerinde bir merak ifadesi belirdi. "Başka neyden hoşlanırsın?"

"Bağlama." Parmaklarımı sırtında yukarı aşağı gezdirmeye devam ettim. "Seni bağlayıp sana istediğim her şeyi yapmak istiyorum."

"Peki." Gözlerinde hiç korku yoktu. "Başka?"

"Rol yapmak tam da bana göre. Tüm gücün bende olduğu ve senin benim merhametime kaldığın ya da tam tersi olan ahlaksız bir fanteziyi yaşamak. Benden yararlanıyormuş gibi davranabilirsin."

"Yani ben senden faydalanırken sen uyuyormuşsun gibi yaparsan hoşuna gider mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdim. "Sen bilinçsizken seni becermek en sevdiğim şey. Bu fırsat ortaya çıkana kadar bunu hiç düşünmemiştim."

Kıkırdadı. "Hareketsiz kalmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

"İyi iş çıkardın, *moya Malenkaya Roza*," diye onu övdüm. Gözlerimi onun gözlerine dikip, "Hangi fanteziler senin için kabul edilemez?" diye sordum.

"Aklıma gelen bir şey yok."

"Kaçırılmak?"

Burnunu kırıştırdı, sonra güldü. "Kaçıran sen olduğun sürece olur."

Bir sonraki önerimde onu daha da zorladım. "Seni kaçıran kişi tarafından cinsel tacize uğramak?"

"Yine sen olduğun sürece, benim için sorun yok."

Ciddi bir ifadeyle, "Tecavüz?" diye sordum.

Alnında bir kırışıklık oluştuğunda kalbim duracak gibi oldu. "Ama seninle olursa tecavüz olmaz ki," dedi.

"Rol yapacağız, bebeğim," diye hatırlattım. "Beni tanımadığın ve benim sadece istediğini alan ahlaksız bir pislik olduğum fantezisini canlandıracağız. Bu senaryo hakkında ne düşünürsün?"

Rosalie oturur pozisyona geçip sorumu gerçek anlamda düşündü.

Ben de oturdum ve elini tutarak, "Tabii ki sana zarar vermeyeceğim. Bunu unutma," dedim.

"Yani birbirimizi tanımıyor gibi mi davranacağız?" diye sordu.

"En beklemediğin anda seni hazırlıksız yakalayacağım," diye ekledim ne olacağını bilsin diye. "Karanlık olacak ve seni bağlayacağım."

Gözleri parladı. "Buraya kadar hoşuma gitti."

Elini bırakıp parmaklarımı boğazına doladım. "İlk karşılaşmamızı yeniden canlandırmak istiyorum ama bu sefer üç yıl beklemek yerine istediğimi o an alacağım." Yaklaşarak dudaklarımı

onun aralık dudaklarına değdirdim. "Hayır diye bağırdığını duymak istiyorum. Durmam için bana yalvarmanı istiyorum."

İçindeki arzu nedeniyle sesi titredi ve "Bunu yapabilirim. Bana yapmayı planladığın şeyle beni tehdit edersen çok seksi olur," diye fısıldadı.

Tanrım, gerçekten ilgi duyuyor.

Dudaklarım yaladım. "Sana söyleyeyim, eğer sesini çıkarırsan seni aletimle boğarım."

"Peki," diye nefes alırken gözleri aramızda oluşan arzuyla parladı.

"Giysilerini yırtıp atacağım."

Rosalie çenemi yaladı.

Tanrım, bugün birbirimizi ölümüne becereceğiz.

"Göğüslerini sıkıp dar ve ıslak sıcaklığına zorla gireceğim."

Kucağıma tırmanıp üzerime oturdu ve nefes nefese, "Sonra ne olacak?" diye mırıldandı.

"Altımda debelenip durmam için çığlık atacaksın."

Kalçalarını hareket ettirerek sert aletime sürtünmeye başladı. "Külotumu yırt," diye emretti gayet otoriter bir sesle.

Danteli kavrayarak onu vücudundan yırtıp aldım. "Kontrolü ele mi alıyorsun, bebeğim?" diye sordum bu fikirden çok memnun olarak.

"Evet." Rosalie, eşofmanımı kenara itti ve baştan çıkarıcı bakışlarını gözlerime kilitleyerek, "Sizi becereceğim, Bay Vetrov ve siz de bana müstehcen şeyler söylemeye devam edeceksiniz," dedi.

Rosalie benim aletimin üzerine otururken ikimiz de inledik.

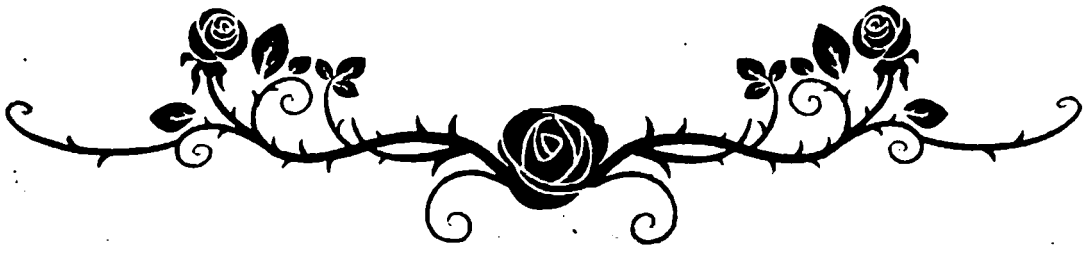
"Seni yüzüstü yatıracağım," diye homurdandım. Üzerimde yavaşça ileri geri hareket etmeye başladı. "Ve o sıkı kıçını becereceğim."

Rosalie öne eğildi ve kollarını boynuma doladı. "Seni derinlere kadar her aldığımda beni şaplakla."

Tanrım. Bugün, ıslak rüyalarımdan çıkmış gibi geçiyor.

Ona isteği dışında nasıl sahip olacağımı ayrıntılı olarak anlatırken o da kucağımda gittikçe daha hızlı zıplamaya başladı. Avucumla onun seksi kıçını kızartırken ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Bölüm 38

Rosalie

Yataktan çıkarılıp Viktor'un omzuna atılırken uyandım ve şaşkına döndüm. O yatak odasından çıkarken zihnimin netleşmesi biraz zaman aldı.

"Çok erken," diye sızlandım vücudum onun omzundan sarkarken. Mücadele etmeye tenezzül etmeden bir bez bebek gibi asılı duruyordum.

"Gel, Luna. Anneni kaçırıyoruz," dedi Viktor köpeğin onu takip etmesi için kendi bacağına hafifçe vurarak.

Luna peşimize takılırken yüzümü yalamaya çalışınca kahkahalara boğuldum. "Dur. Nefesin kokuyor."

Evden çıkarılıp SUV'un yolcu koltuğuna atıldım. Luna heyecandan dilini dışarı sarkıtarak arka koltuğa atladı.

Viktor direksiyonun başına geçtiğinde ona kızgın bir bakış attım. "Kahve bile içmedim."

"Özel jetle giderken içebilirsin." Gözlerinde muzip bir parıltıyla bana göz kırptı.

Bir yere uçacağımızı duyunca doğruldum ve emniyet kemerimi taktım. "Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün."

"Luna da mı geliyor?"

"Evet. İki hafta yokuz."

Oturduğum yerden neredeyse zıplayarak heyecanla çığlık attım. "Bali'ye gidiyoruz!"

Viktor, SUV'u kapılardan çıkarırken yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. Joseph ve ekibi de arkamızdan geliyordu.

Göğsüm öyle bir heyecanla dolmuştu ki yerimde duramıyordum ve yüzümde öyle büyük bir gülümseme vardı ki kulaklarım olmasa başımı bile sarabileceğine yemin edebilirdim.

"Bunu benden sakladığına inanamıyorum," diye haykırdım. "Bali'den her bahsettiğimde konuyu değiştiriyordun. Gitmek istemediğini sandım."

"Sana gitmek istemediğimi düşündürttüm ki sürpriz yapabileyim," diye güldü. "İşe yaradı da."

Aman Tanrım. Hayalimdeki yerlerden birine gidiyordum.

Köpeğim ve sevdiğim adamla birlikte.

Hayat daha iyi olamazdı. O kadar mutluydum ki bu yoğun duyguyla ne yapacağımı bilemiyordum. Aniden gözyaşlarım akmaya başlayınca ellerimle yüzümü kapattım.

"Ne oldu, bebeğim?" Viktor arabayı hızla yolun kenarına çekti. "Neden ağlıyorsun?" Beni kollarına alıp saçlarıma öpücükler yağdırdı.

"Çü-çünkü çok mu-mutluyum," diye hıçkırdım.

"Ah," diye rahat bir nefes aldı. Geri çekildi ve başını eğip gözlerime baktı. "O zaman istediğin kadar ağlayabilirsin."

Bir kahkaha attım ama Viktor yanağımdaki gözyaşını yaladığında kahkaham hızla söndü. Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "Her şeyin bu kadar değişmiş olmasına inanamıyorum."

"Umarım iyi yöndedir." Bana doğru eğilip bir öpücük kondurdu, sonra tekrar bana baktı.

"Çok daha iyi. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Sevinçten patlayacakmışım gibi hissediyorum."

Karanlık bir kahkaha atıp tekrar koltuğuna oturdu ve tekrar yola çıktık. "Benim dilimde patladığın sürece sorun yok."

Şakacı bir şekilde omzuna vurdum. "Ne kadar da edepsizsin."

"Bunu seviyorsun," diye alay etti kibrini gizlemeye çalışmadan.

"Evet, seviyorum."

Bali'ye giden uçuş o kadar uzun sürmüştü ki sekiz saat sonra yorgun düşmüştüm. Zamanımızı film izleyerek ve yemek yiyerek geçirirken Luna, Viktor'un ona getirdiği oyuncağı parçalıyordu.

Sadece iki saat kaldığında yataktan kalkıp duş aldım ve Viktor'un çok sevdiği açık mavi elbiseyi giydim.

Yatak odasına geri döndüğümde Viktor'un gözleri üzerimde dolaştı. "Bu elbiseyle çok güzel görünüyorsun."

"Biliyorum."

Sırtını başlığa dayayacak şekilde yukarı kaydı. "Hesabına para yatırdım. Önümüzdeki iki hafta boyunca her şeyi senin ödemeni istiyorum."

"Neden?"

"Böylece sana verdiğim parayı harcamaya alışırsın."

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. "Neden?"

Yaklaşıp bana sarıldı. "Çünkü seni şımartmak istiyorum, *moya Malenkaya Roza*. Annem ve Bella teyze için yaptığın işlerle

kendi paranı kazandığını biliyorum ama yine de sana bakmak istiyorum."

"Ne kadar yatırdın?" diye sordum saçma bir miktara hazırlıklı olarak.

"Sadece iki yüz elli."

"Ah, bu elli milyondan çok daha iyi," dedim.

"İki yüz elli milyon," diye düzeltti.

Ağzım açık kaldı. "Neden bu kadar çok para yatırdın?!"

"Çünkü otel ücretlerini, yemekleri ve diğer her şeyi ödemen gerekiyor. Birinci sınıf bir tatil oldukça pahalıya mal oluyor."

Tanrım.

Gözlerimi kırpıştırarak Viktor'a bakıp bu miktarı sindirmeye çalıştım. Elbette, zengin bir ailede büyümüştüm ama hiç bu kadar yüklü bir meblağa erişme imkânım olmamıştı.

"Ya hesabımı ele geçirirlerse ve biri parayı çalarsa?"

Viktor bana, *Dalga mı geçiyorsun?* der gibi bir bakış attı. "O zaman o kişiyi bulur ve öldürürüm."

Doğru.

Onun kim olduğunu sürekli unutuyordum çünkü benim için o sadece sevdiğim adamdı.

Yataktan kalkarken beni de ayağa kaldırdı. "Ben duş alırken uçuş görevlisine kahvaltıya hazır olduğumuzu söyle."

"Tamam." Luna'nın beni takip etmesi için bacağıma hafifçe vurdum ve önce onu besleyip su kabını doldurdum. Uçakta çıldırmasından korkmuştum ama çok usluydu.

Salon kabinine girip oturduğumda uçuş görevlisi için düğmeye bastım. Kadın, mutfak alanından dostça bir gülümsemeyle çıktığında, "Günaydın. Kahvaltı ve bolca kahve hazırlayabilir misiniz?" dedim.

"Elbette, Bayan Manno."

Luna'nın yanıma atlaması için yanımdaki koltuğa hafifçe vurdum ve kafasını okşayarak küçük pencereden dışarı baktım. Dışarısı hâlâ karanlık olduğundan hiçbir şey göremiyordum.

Viktor karşımdaki koltuğa oturup telefonunu çıkardı.

O bir şeyler yazarken ben de onu seyrederek çekici yüzünü inceledim.

Bu adam sınırlarımı zorlamış ve bana pek çok şey öğretmişti. Aldığım eğitim sayesinde kendimden iki kat daha iri birini bile yere serebiliyordum. Viktor, onu ilk kez dövüş matında yere serdiğimde çok gururlanmıştı.

Gözleri benimkilere kaydı ve sonra, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Senin sayende ne kadar güçlendiğimi düşünüyorum."

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Artık sana ateş etmeyi öğreteceğim."

Kaşlarım yukarı kalktı. "Gerçekten mi? Bu harika olur."

Viktor öne eğildi ve belindeki silahlarından birini çıkardı. Şarjörü çıkardı ve namluyu kontrol ettikten sonra bana uzattı. "Sadece tut ve silahın hissine alış."

Kahretsin, göründüğünden daha ağır.

Uçuş görevlisi tepsiyle geldiğinde silahı kıçımın altına sıkıştırdım, bu da Viktor'u güldürdü.

Görevlinin, her şeyi bırakıp mutfağa dönmesini bekledikten sonra silahı sakladığım yerden çıkarıp kucağıma koydum. "Onu korkutmak istemiyorum."

"O benim kim olduğumu biliyor," diye mırıldandı kahvesini alırken.

"Olsun."

Kahvaltımızın tadını çıkarırken Viktor'un bu silahla birçok kez ateş ettiğini bilerek silaha bakmaya devam ettim. Bu silahla adam öldürmüştü.

Parmaklarımı koyu metalin üzerinde gezdirdim ve içimin derinliklerine ne kadar inersem ineyim korkmuyordum.

Pilot iniş yapacağımızı duyurduğunda heyecanım yeniden tüm gücüyle geri gelmişti.

Viktor'un gözleri yüzüme kilitlendi, dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme vardı. "Heyecanlanmana bayılıyorum."

"Yıllardır Bali'ye gitmek istiyordum," diye itiraf ettim.

"Biliyorum. Yaptığın liste bende."

Dudaklarım şaşkınlıkla açıldı ve gözlerim büyüdü. "Öyle mi?"

"Sacha'ya yatak odanı temizletmiştim, hatırladın mı?"

"Sacha'yı bir daha görmedim."

"Genellikle Rusya'da, o tarafta işleri yürütmeme yardım ediyor," diye açıkladı Viktor. "Ama listeye gelince buradan sonra nereye gitmek istersin?"

"Bali'den sonra mı?" diye sordum.

Uçak inişe geçerken Viktor başını salladı.

"Şu anda bunu düşünemem. Önce Bali'yi deneyimlemek istiyorum. Şelaleleri görebilir miyiz?"

"Evet, beşini de görebilmen için geziler planladım bile."

Şaşkınlıkla, "Hakkımda bilmediğin bir şey var mı?" diye sordum.

Yavaşça başını iki yana salladı.

Onu sınamak için, "İlk erkek arkadaşım kimdi peki?" diye sordum.

"Matt adında bir sikik."

Gülmekten kendimi alamadım. "Tamam, sana inanıyorum."

Uçak piste indiğinde midem kelebeklerle dolup taşıyordu.

Ayağa kalkıp bizi otele götürmek için bekleyen Mercedes ve şoförün bulunduğu yere doğru merdivenlerden inerken kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

Hava farklı kokuyordu ve nemliydi. Yolculuk sırasmda güzel manzarayı izlerken duygulanmıştım çünkü hayallerimden birini gerçekleştiriyordum.

Koltuğumda dönerek kollarımı Viktor'un boynuna sardım ve ona olabildiğince sıkıca sarıldım. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim, *moya Malenkaya Roza.*"

"Seni seviyorum," diye fısıldadım tüm kalbimle.

"*Ya lyublyu tebya,*" diye mırıldandı ve sonra beni içimi ürperten bir şekilde öptü.

Otele vardığımızda Viktor beni lüks binadan geçirerek beyaz kumlu bir yere çıkardı.

Beyaz saten perdelerle kaplı çardakların altında oturan ailesini görünce heyecanla onlara el salladım.

"Burası çok güzel." Gözlerim, mavinin mükemmel bir tonuna sahip uçsuz bucaksız okyanusa kaydı.

Ailesinin yanına vardığımızda herkesi selamlamak için bir dakika durduk.

Ariana ve Bella'ya şakacı bir şekilde kaşlarımı çattım. "Geleceğimizi biliyordunuz ama bana söylemediniz."

"Viktor bize gizlilik yemini ettirdi," diye açıkladı annesi.

Bizi yanlarına oturmaya davet etmediler ve Viktor elimi tutup beni sahile doğru çekince şaşırdım. Etrafta, Luna dışında suya girip çıkan kimse kalmamıştı.

Viktor elimi bıraktı ve arkama geçip bıraktığım ayak izlerine basarak yürüdü. Kıkırdayarak omzumun üzerinden baktım. "Ne yapıyorsun?"

Durduğunda gözleri gözlerime kilitlendi. "Her zaman arkanda olacağım, *moya Malenkaya Roza.* Seni ne pahasına olursa olsun korumak için."

Kalbim.

Ona doğru döndüm ve o önümde diz çöktüğünde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Cebinden küçük, siyah, kadife bir kutu çıkarınca gözlerim anında yaşlarla doldu. Kutuyu açtığında muhteşem bir elmas yüzük belirdi.

"Rosalie, seni gördüğüm andan itibaren kalbimi esir aldın. Önünde diz çöktüğüm tek kişi sensin ve şu anda dizlerimin üzerinde sana yalvarıyorum, lütfen evlen benimle."

Yumuşak kumların üzerine dizlerimin üzerine çökerek deli gibi başımı salladım. "Milyon kez evet."

Yüzünde duygusal bir ifade belirdi ve ağlayacak gibi oldu. "*Ya lyublyu tebya, moya Malenkaya Roza.*"

Elmas yüzüğü parmağıma taktığında çenem titremeye başladı. "Ben de seni seviyorum."

"Yüzüğü asla çıkarma," diye emretti kısık bir sesle.

"Çıkarmayacağıma söz veriyorum."

Viktor yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana tüm sevgisiyle baktı. İkimiz de Bali'deki beyaz bir kumsalda diz çökmüştük. "Sonsuza kadar hep sen ve ben olacağız, *moya Malenkaya Roza.* Sonsuza kadar," dedi.

"Sonsuza kadar," diye fısıldadım dudaklarına doğru, Viktor dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce.

Son Söz

Viktor

On bir yıl sonra...

Oğlumuzun vaftizi için küçük bir davet düzenliyorduk.

Tamam, belki de düşündüğüm kadar küçük bir davet olmayacaktı. Tüm ailem ve Teşkilat üyeleri evimizde olduğu için ev tıklım tıklım doluydu.

Kadınlar, Roman'ın tombul yanaklarına ve kan kırmızısı dudaklarına doyamıyordu.

"Oğlunu sıkı tutsan iyi olur," dedi Nikolas gülerek biz çimlerde durmuş biftekleri ızgarada pişirirken. "Biri onu çalmaya çalışabilir."

"Çocuklar nerede?" diye sordu Luca.

Evimi işaret ettim. "Salonda. Sırayla oyun oynuyorlar."

Liam'ın kızı Lily, verandaya çıkıp doğruca Roman'a yöneldi. "Onunla oynayabilir miyim, Rosalie teyze?"

"Siktir," diye mırıldandı Liam.

"O daha on iki yaşında," dedi Nikolas kıkırdayarak. "Hormonlarını keşfedene kadar bekle. Theresa az önce eve bir erkekle geldi. Zavallı herifi neredeyse öldürüyordum."

Herkes kahkahalara boğuldu.

Teşkilat üyelerinden sadece Gabriel, Liam ve Nikolas'ın kızları vardı. Ama bu gelecekte değişebilirdi. Annesinin tıpatıp aynısı olan bir kızım olmasını çok isterdim.

Lily'nin, Roman'ın elini tutup onu yavaşça çeşmenin etrafında gezdirmesini izledik. Roman ilginç bir şey gördüğünde Lily durup sabırla bekliyordu.

"Ona çok iyi davranıyor," dedim.

"Annesine çekmiş," dedi Liam sesinde kızına duyduğu sevgiyle.

Gabriel'in kızı Alya onlara yaklaştı ve Lily'nin diğer elini tutup utangaç bir gülümsemeyle kendinden büyük kıza baktı.

"Çocuklarınız harika bir şey yaptığında sizde de kalpleriniz yoğunluktan sıkışıyormuş gibi garip bir his oluyor mu?" diye sordu Liam.

"Her zaman," diye mırıldandı Gabriel, kızının Lily'ye ısınmasını izlerken göğsünü ovuşturarak.

"Ne konuşuyorsunuz?" diye sordu Rosalie sandalyelerden birine oturmak için yaklaşırken. Diğer kadınlar da kısa süre sonra ona katıldılar.

"Çocuklar," diye cevap verdi Nikolas kolunu Tessa'nın omzuna atarken.

"Bir kızım olsun istiyorum," diye duyurdum biftekleri çevirirken.

"Herkes gidene kadar beklemelisin ve Roman'ın uykuya dalması için dua etmelisin," diye dalga geçti Rosalie benimle.

"Evet, lütfen biz gidene kadar bekle," dedi Luca gülerek ve grubun geri kalanını da güldürdü.

Biftekler hazır olduğunda ve annem büyük bir kâse patates salatası ile evden çıktığında Rosalie ayağa fırladı. "Beni çağırmalıydın anne. Kâseyi ben alayım. Otur da biraz dinlen."

"Beni şımartıyorsun," dedi annem gelinine gülümseyerek. "Şarap kadehimi getirir misin? Mutfak adasında."

"Tamam." Rosalie kâseyi masaya koyup eve girince ızgara işini Luca'ya bırakıp karımın peşinden gittim.

O arkasını dönerken onu yakalayıp kollarıma aldım. "Ee, ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Bir kızımız olması hakkında."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Deneyebiliriz ama bir kız çocuğu olacağını garanti edemem. Rahmimin size verdiğini kabul etmelisiniz, Bay Vetrov."

"O zaman bir tane olana kadar denemeye devam etmemiz gerekir."

Rosalie kahkahayı bastı. "Peki ya bir kızımız olana kadar on erkek çocuğumuz olursa?"

"Bana uyar."

Rosalie başını iki yana salladı. "Sana istediğin kadar çocuk vereceğimi söyledim ama on bir benim sınırlarımın üstünde."

Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Tamam, beşte dururuz."

"Bana uyar."

Karıma bir öpücük daha verdikten sonra aniden Roman'ın ağlaması duyuldu. Rosalie'yi bırakıp dışarı koştum. Lily, "Düştüğün için üzgünüm," diyerek Roman'ın dizindeki kumu silkeledi.

Oğlumun yanına çömeldim ve elimi sırtına koydum. Elim tüm sırtını kaplamıştı. "İyi misin, küçük adam?"

Burnunu çekip başını omzuma yasladı. "Ona yardımcı olduğun için teşekkürler, Lily," dedim oğlumu kucağıma alırken. Onu göğsüme sıkıca bastırıp başına bir öpücük kondurdum. "Baban yanında."

"Ayy," diye burnunu çektikten sonra annesini gördü ve kendini ona doğru attı. "Anne!"

Rosalie onu benden almak için geldi ve sıyrılmış dizine bir öpücük kondurdu. Sonra, "Geçti mi?" diye sordu Roman'a.

Roman, annesi dizini tekrar öpsün diye başını iki yana salladı.

"Evet, işte benim oğlum. Senden olabildiğince çok sevgi görmek istiyor."

"İki erkeğim için de sonsuz sevgim var," dedi ifadesi yumuşarken.

"Ve senin erkeklerin de seni sonsuz bir sevgiyle seviyor," diye mırıldandım.

Etrafıma bakındım. Ailemin ne kadar mutlu olduğunu ve ortamda eksik olmayan kahkahaları atan insanları gördüm.

Biri bana mafyanın ne olduğunu sorsa cevabım bu an olurdu. Aile ve arkadaşlar. Zor zamanlarda da iyi zamanlarda da arkanızda olan, yıllar boyunca kurduğunuz imparatorluğu korumak için sizinle birlikte canı pahasına savaşacak insanlar.

Gözlerim Rosalie ve Roman'a kaydı. Hayatımın aşkları. Birlikte yaşlanacağım kadın ve bir gün Bratva'nın başına geçecek olan oğlum.

YAZAR HAKKINDA

Michelle Heard, *USA Today*, *Wall Street Journal* ve Amazon'un çoksatan romantik kitaplar listesinde üçüncü sırada yer alan bir yazardır. Sizi keyifle gülümsetecek, oldukça mafyavari ve romantik öğeler içeren, duygusal ve yürek burkan hikâyeler yazmaktadır. Her kitabında, karakterlerin gücünü gözler önüne seren beklenmedik olayları konu alır.

Michelle şu anda yayıncılıkla ilgili her konuda sağkolu olan oğlu Sheldon ve en yakın arkadaşı olan gelini Tayla ile birlikte Güney Afrika'da yaşamaktadır.